

Liviu Pleșoianu

STOP!

Femeia la urmă...

CUPRINS

- 1. Eroarea detasarii, efectele non-implicarii...
(pg. 5)**
- 2. Stop! Femeia la urma! (pg. 9)**
- 3. Muntele Athos - Varful misoginismului pios
(pg. 14)**
- 4. Accesul femeilor si chiar al oricarei vietati
de parte femeiasca la Muntele Athos este strict
interzis!... (pg. 24)**
- 5. Dumnezeuul care ucide femei si prunci
pastrandu-si pentru sine virginele (pg. 29)**
- 6. Nu va duceti la manastirea Frasinei ca va
loveste blestemu' direct in cap! (pg. 34)**
- 7. Misoginismul agresiv al “parintelui” Cleopa
(pg. 38)**
- 8. Si am gasit femeia mai dulce decat viata...
(pg. 50)**
- 9. Am draci! ...Exorcizati-ma! (pg. 54)**

10. Fiica lui Dumnezeu si Dumnezeu-Mama (pg. 73)

11. "Sacra" mutilare a femeilor (pg. 80)

12. Front comun impotriva namilelor stupide (pg. 82)

13. "Ce te-as..." (pg. 84)

14. Scurta pledoarie pentru bucurie (pg. 88)

15. Un ou ochi – un punct de rascruce (pg. 90)

16. "Sa se intoarca sa-si aiba grija de copii!" (pg. 94)

17. Femeia "curva" si barbatul "armasar" (pg. 99)

18. Femeile publice si violenta domestica (pg. 126)

19. "Vezi ca n-ai fost in stare sa faci baiat?" (pg. 131)

20. Reactiile barbatilor la aceste articole (pg. 136)

21. "To rise in love" (pg. 155)

22. Femeia propriului inteles (pg. 158)

23. Tacerea mea te iubeste... (pg. 163)

24. Oarecare (pg. 166)

Eroarea detasarii, efectele non-implicarii...

Am auzit nu o data, din gura unor femei, aceasta spusa: “N-are a face. Nu conteaza. Femeia, tocmai pentru ca e superioara, tace si merge mai departe. Ea stie care este adevarul, dar prefera sa-si vada de ale ei si sa-i lase pe barbati sa creada ce-or vrea!”.

...Nimic mai gresit! O parte dintre femeile pe care le-am auzit spunand asta imi sunt apropiate, inasa, cu toata parerea de rau, trebuie sa le contrazic. Nu pot fi de acord cu aceasta mentalitate. Faptul ca o “traditie” precum cea de pe Muntele Athos este perpetuata si acceptata in Uniunea Europeana a secolului XXI nu este deloc normal. Nu te poti lauda ca lupti din rasputeri impotriva discriminarii sexuale si, in acelasi timp, sa accepti o asemenea josnica “regula”. Iar acceptarea, chiar si tacita, a respectivei reguli reprezinta pur si simplu inca o piatra aruncata in pieptul femeii lumii. Toate aceste “reguli” misogine duc, finalmente, aproape de capatul lantului cauzal, la bataile, injuriile si tot convoiul de umilinte la care sunt supuse multe dintre femei chiar si in ziua de azi.

Cam cate femei sunt batute de sotii lor in Romania anului 2009? Stiti foarte bine, din toate datele statistice prezentate de instituturile de sondaj si cercetare sociologica, ca violenta domestica – mai concret, bataia administrata de catre barbat sotiei si copilului sau – ramane la un nivel extrem de ridicat pe minunatele plaiuri mioritice. Multi dintre taranii aia pe care ne place sa ni-i imaginam *morometici* n-au in realitate nici o tresarire a pleoapei atunci cand isi pocnesc nevasta. Am asistat la astfel de “pedepse” fizice si in copilarie si mai tarziu. Am vazut, la tara, cum barbatii isi bat femeile, in casa, in curte, pe strada, pe unde apuca (sau, ar zice ei, pe unde *trebuie*). ...A nu se intelege ca, la oras, situatia ar fi mai buna!

Traim in tara in care “bataia e (considerata a fi) rupta din Rai”... Traim in tara in care prea multi dintre barbati (nu numai cei din mediul rural) considera ca a-ti bate nevasta face parte din firescul vietii si al vietuirii conjugale. O scatoalca sanatoasa ii merge direct la “cerebel” “muierii”, re-aducand-o pe “drumul al bun”.

Si atunci? Mai putem spune, linistiti, ca “N-are a face. Nu conteaza. Femeia, tocmai pentru ca e superioara, tace si merge mai departe.”!?... Intotdeauna m-a revoltat atitudinea asta. Sau, mai bine zis, lipsa asta de atitudine. Toate lucrurile mizerabile care sunt facute sa i se intample femeii

trebuie sa iasa la iveala, trebuie aratate cu degetul, trebuie sa devina o “barbarie”, in deplinul inteles al cuvantului. Pentru ca, din pacate, la momentul actual, dincolo de frumoasele vorbe goale pe care le tot auzim la televizor, realitatea este ca mentalul colectiv romanesc nu considera maltratarea femeii drept o pura manifestare a “barbarismului”. Nu este decat, cel mult, un “ce” de cand lumea si pamantul, un “ce” care face parte din firescul lumii, un “ce” cu care nu trebuie sa te lupti pentru a nu ajunge cu morile de vant sa te lupti.

Nu, nu sunt de acord cu nici o femeie care gandeste asa. Este complet gresit. Este calea cea mai lesnicioasa si mai sigura catre *un viitor la fel*. Este pura nesolidarizare cu toate femeile care sufera fiind supuse unor astfel de “tratamente”, care sunt efectiv batute, injurate, injosite zilnic in cele mai urate moduri cu putinta.

Astept cu nerabdare ziua in care femeile vor iesi masiv din starea de non-combat, de acceptare muta. Ziua in care nu se vor mai teme. In care suficient de multi barbati vor fi avut curajul sa spuna lucrurilor pe nume atunci cand nu vor fi fost de acord cu atitudinea fata de femei a prietenilor, colegilor, amicilor lor barbati. Pentru ca lupta asta, intr-o adeseori complet tampita lume a barbatilor, femeile n-o pot duce singure. In fata fortei brute masculine, indreptata impotriva delicatetei feminine, este tot de datoria

barbatilor – a celor cu adevarat barbati – sa intervina, sa ia pozitie.

Numai eforturile conjugate ale femeilor si ale barbatilor cu adevarat barbati vor schimba lumea asta profund misogina care este lumea romaneasca. Pana la momentul in care si barbatii vor incepe sa ia pozitie, consider insa a fi de datoria femeilor puternice sa nu taca, sa lupte, sa se asocieze pentru ca femeile slabe cu sot sa nu mai fie femei batute cu sot.

Non-implicarea este una dintre cele mai raspandite boli ale mileniului. Face ravagii de-a lungul si de-a latul planetei. Sa vezi bine unde se termina graul si unde incepe neghina si sa taci, sa nu spui nimic, sa nu strigi din toti rarunchii in mijlocul strazii se cheama complicitate prin non-combat!

Stop! Femeia la urma!

“Nu! Inapoi! Baietii intra primii. Fetele vin abia la sfarsit!”

“Ooo... dar ce politiciosi sunteti!”

“Da, doamna, retineti ca aici suntem in Biserica! Aici trebuie sa respectati intocmai randuielile bisericesti!”

...Ce spui, prietene? Ce spui, reprezentant de marca al unei foarte curioase religii? Te rastesti la cei si la cele dragi mie? Faci instructie cu noi? Ne treci la colt obligandu-ne sa ne asteptam randul, sa fim ultimii, chiar daca in biserica am fost primii? Si nu din ratiuni de programare prealabila, ci pe motive de... sex al copilului?

Am o intrebare pentru onor Maria Sa, statul roman:

daca discriminarea sexuala este interzisa prin lege, atunci de ce nu se iau masuri impotriva “randuielilor bisericesti ortodoxe”? Cata vreme va mai trebui sa suportam si sa inghitim toata aceasta marlanie pioasa?

Stiati ca baietii nu pot fi bagati in ligheanul cu apa, la botez, dupa o fata? Se spurca! Fetele, fie

ele chiar si niste nevinovate bebeluse de doar doua luni, sunt aprioric pacatoase, poarta in ele, inca de la nastere, o murdarie de care vlastarii cu prostata trebuie feriti ca de Dracu' insusi. Vlastari cu prostata care, inca din aceste clipe primare ale existentei lor, sunt invatati ca femeile sunt fiinte de rangul doi, cetateni ai planetei de mana a doua, care trebuie sa paseasca, mereu, in urma lor, supuse si cu capul cat mai plecat!

Am cateva intrebari fundamentale prin care ii provoc la un duel de gandire si simtire libera pe absolut toti cei care apar in statisticile sociologilor drept "crestini":

1. De ce Treimea crestina este o treime exclusiv virila? De ce nu isi gaseste nici un loc aici Principiul Feminin? Cum poate, logic vorbind, exista un Dumnezeu-Tata fara a exista in acelasi timp si o Dumnezeu-Mama? Ce sens are sa spui "tata" daca nu subintelegi prin aceasta, imediat, si existenta unei "mame"?
2. De ce sunt acceptati ca preoti doar barbati? De ce nu pot exercita rolul de preot si femeile? Se leaga cumva si pe undeva acest lucru de faptul ca Treimea crestina este exclusiv virila?
3. De ce a fost creat mai intai barbatul, conform Genezei crestine, si abia apoi femeia? De ce nu a fost consecvent Dumnezeuul crestin si nu a facut lumea in asa fel incat femeile sa se nasca din barbati? De ce situatia reala e taman pe dos?
4. De ce nu au voie in altar femeile? De ce nu au

voie in altar nici macar fetitele de doua luni?
Altarul este ceva foarte sfant, iar femeia sau fetita de doua luni este cineva foarte spurcat, intinator de ceva foarte sfant?

Sa ne oprim aici deocamdata. Voi relua seria mai tarziu. Pentru moment, toti rarunchii ma determina sa ma opresc direct la punctul 4.

Auziti, dragi maestri spirituali ai ortodoxiei? Va intereseaza sau nu parerea mea, eu tot o sa v-o spun:

Femeia este un Altar infinit mai pur si mai sfant decat altarele voastre dogmatice. Daca voi spuneti ca femeia nu are voie in altarul vostru pentru ca, altminteri, l-ar intina, eu, dimpotriva, spun ca femeia nu trebuie sa intre acolo pentru a nu fi intinata de uraciunea mintilor voastre si de putinatatea sufletelor voastre. Un preot este fostul prunc al mamei sale. Mama careia nu ii da insa mai tarziu voie sa intre in altar, pe motiv ca ar pangari, prin simpla ei prezenta (chiar daca femeia este o ferventa crestina!), mult prea sfantul lacas. Cu alte cuvinte, un preot este un cineva care isi considera propria mama ca fiind nedemna, pacatoasa, capabila, in doar cateva secunde, sa spurce luminosul salas.

Daca voi fi vreodata arestat, va fi pentru ca voi fi spart usa unei biserici, in toiul noptii, pentru a-mi duce fetita in altar. In cazul in care imi va spune

vreodata ca vrea sa stie cum arata, o voi duce acolo pentru a-i arata cumplita goliciune a acelui loc, pustiul sufletesc, rational si spiritual al presupusului “loc de trecere”. Apoi, vom iesi impreuna afara, tinandu-ne de mana, si ne vom uita la stele, simtindu-le privirea lunecandu-ne prin vene. Vom respira adanc aerul divinei nopti si ne vom imbata ca doi nebuni de parfumul unei primaveri din ale carei flori adevaratul Dumnezeu isi deapana povestea.

Fetita mea nu e suficient de buna pentru voi? Nu e suficient de pura? E spurcata? Va intineaza locul? Spurca baietii daca e introdusa in apa de botez inaintea lor? Da? Atunci scoateti-ma grabnic din statistici. De fiecare data cand ni se spune ca “80% dintre romani sunt crestin-ortodocsi”, eu nu vreau sa mai am de a face cu acest procent, nu vreau sa fiu luat in calcul. Am fost botezat, oricum, inainte de a putea decide daca sunt sau nu de acord, iar lucrul acesta s-a intamplat pentru simplul motiv ca “puterea este data de numarul mare”. Am fost pur si simplu un pion in plus, al carui singur rol era acela de a ingrosa randurile, de a valida statisticile!

Daca m-as boteza acum, la varsta asta, nu as accepta in ruptul capului ca o femeie sa vina in urma mea. M-as da la o parte, i-as face loc, si as astepta sa termine inainte de a ma lasa si eu crestinat. Si consider ca orice barbat care

gandeste altfel nu este nimic altceva decat un mitocan grosier.

Am spus-o si nu voi inceta sa o spun in permanenta: nu inteleg in ruptul capului cum o femeie poate inghiti asa ceva. Cum o femeie adevarata poate suporta o asemenea umilinta!? De ce se lasa ea batjocorita in halul acesta!? De ce accepta niste “randuieli” care pur si simplu nu au cum sa vina de la adevaratul Dumnezeu!? Voi chiar nu realizati ca nu e nimic divin, nimic sfant aici? Este pur si simplu misoginism. Bine, un misoginism... “sacru”, un misoginism imbracat in patrafir! In fapt, nimic altceva decat o mitocanie de proportii alegorice!

Eu vreau o Religie a Inimii, a Mintii si a respectului, nu o religie misogina de la un capat la celalalt al ei si inapoi tot drumul. Am creierul viu, iar prin vene imi curge foc, nu mucegai. Nu sunt o papusa de plastic. Sunt un om viu! Un om care gandeste! Un om care simte! Un om pentru care femeia este adevaratul Altar, in vreme ce altarul bisericesc nedemn e de Femeie!

Muntele Athos - Varful misoginismului pios

Nimic nu ucide mai mult inteligenta vie si sufletul efervescent decat limbajul de lemn... sacru. Si spun asta pentru ca tocmai textele religioase ar trebui sa-l ajute pe om sa devina mai viu, mai tanar, mai liber in gandire si in simtire. Acesta ar trebui sa fie rolul religiei - sa contribuie decisiv la dezvoltarea plenara a fiintei umane, cu tot ceea ce intra in alcatuirea acesteia: minte, trup, inima, spirit.

Din contra, este suficient sa urmarim 20 de minute o emisiune asa-zis religioasa pentru a observa ca nu se ofera acolo nici un stimulent, nici un zvac pentru minte sau pentru suflet. La nesfarsit, acelasi limbaj invechit si aceleasi fraze care, in cel mai intortocheat mod cu putinta, nu fac decat sa repete la infinit acelasi refren: "Crede, crede, crede...".

Serios? Daca un calugar athonit cu IQ 3 vine si ii spune sotiei mele, pe un ton rastit, ca nu are ce cauta pe muntele "lui", ca "intineaza" prin simpla ei prezenta locul, atunci eu trebuie sa-mi ferec gura si mintea, sa tac si... sa "cred"?

Sunt mai inteligent decat respectivul calugar. In plus, stiu foarte bine ca atitudinea sa si a confratilor sai de breasla calugareasca este pur si simplu o marlanie. Prin ce se deosebeste acel calugar de marlanul din tramvaiul 21 care, incapabil de mai mult, ii vorbeste "bucaticii" pe care tocmai a pus ochii despre "dotarile" lui si despre ce i-ar face el de l-ar lasa ea? In esenta, nici o diferenta! Pentru ca atat calugarul (athonit sau neathonit), cat si prostovanul din tramvai sunt la fel de departe de a intelege cu adevarat respectul fata de femeie. Pentru calugar, femeia este o "spurcaciune", o "unealta a Diavolului", de care trebuie sa se fereasca "ca de Dracu' insusi". Iar pentru "el macho de tramvai", femeia este doar o... "bucatica", careia cu bucurie i-ar "face" el anumite lucruri.

Marturisesc ca, pana de curand, nu aveam habar despre aceasta interdictie. Pur si simplu nu stiam ca femeilor le este cu desavarsire interzisa prezenta pe "prea sfantul Munte Athos". Religia in care am fost botezat (fara, in prealabil, a fi fost intrebat) nu inceteaza sa ma uimeasca...

Inainte de alte considerente, sa mergem direct catre esential. Faptul ca femeii ii este interzis accesul pe Muntele Athos denota fara putere de tagada ca, in esenta sa, religia crestina vede in femeie un obstacol in calea "mantuirii", o stavila pe drumul catre Dumnezeu. Daca nici o faptura

de sex feminin, fie ea si o copila "neprihanita", nu are dreptul sa viziteze acel teritoriu, inseamna ca femeia, conform religiei crestine, de la 0 la "n" ani, poarta in sine si cu sine o natura infama, o natura care pangareste absolut tot ceea ce atinge.

Mai mult decat atat. Intrebati orice preot, calugar sau fervent crestin ortodox. Va va raspunde fara sa clipeasca: "Locul sfant al ortodoxiei autentice este Muntele Athos!". Ce inseamna asta, daca invartim rotile ratiunii spre a genera ceva gandire? Inseamna, ca intarire, exact ce spuneam mai sus. Daca in inima ortodoxiei nu ii este permis femeii accesul, atunci este cat se poate de clar ca, dincolo de alte vorbe frumoase si bine ticluite, de fapt si de drept, religia crestina (nu numai ortodoxismul) depreciaza valoric femeia pana la rangul de fiinta inferioara, aprioric pacatoasa, funciarmamente impura.

Muntele Athos, mergand pe firul de mai sus, este simbolul cel mai bine conturat al misoginismului pios, al marlaniei impopotonate in haine preotesti sau in odajdii monahale. Este apogeul misoginismului, tocmai pentru ca nu este vorba despre un misoginism de mica bruta de tramvai, ci avem de a face cu un misoginism oficializat, sanctificat. ...Cu alte cuvinte, cel mai periculos tip de misoginism din cate exista si ar putea exista!

Dupa cum bine stiti, de multi ani, sondajele de opinie ne arata ca peste 80% dintre romani au incredere in Biserica. Daca plecam de la premisa ca rezultatele sondajelor sunt corecte si daca facem abstractie de factorii care pot genera un raspuns fals, ipocrit, atunci una dintre primele concluzii pe care le putem trage este ca pentru poporul roman conteaza foarte mult ce anume zice Biserica, ca romanii, in marea lor majoritate, se ghideaza dupa indicatiile oamenilor Bisericii.

Ei bine, daca este adevarat ca aproximativ 80% dintre romani isi conduc vietile luand aminte la zicerile, preceptele, principiile si dogmele bisericesci, atunci inseamna automat ca, daca Biserica are o pozitie de adversitate fata de femeie, atunci este foarte probabil ca, mai mult sau mai putin constient, acei 80% dintre romani sa aiba la randu-le o pozitie adversa fata de principiul feminin. Si nu e deloc o contradictie daca ne punem problema ca cel putin jumatate dintre acesti romani sunt, de fapt, femei. Pentru ca aceste femei se inscriu in doua categorii majore. O prima categorie este reprezentata de femeile in maduva sufletului carora sentimentul de culpabilitate si-a intins radacini atat de adanci, incat ele chiar se cred vinovate, inferioare, nedemne de a fi egale barbatilor pe acest pamant (si dincolo de el). Iar cea de a doua categorie este cea a femeilor care nu se considera inferioare barbatilor, dar care accepta aceasta "stare de fapt", fie pentru ca nu au suficient curaj si destula

forta pentru a lupta, fie pentru ca au atatea lucruri de care trebuie sa se ocupe (copii, casa, serviciu), incat pur si simplu nu mai au combustibil in rezervoare pentru a-si mai urni gandirea si catre alte tinuturi ale mintii.

Problema este cat se poate de grava si nu trebuie deloc tratata in graba. Nu e normal ca, la nivel institutional laic, sa se peroreze referitor la egalitatea de drepturi intre sexe, pentru ca apoi, la nivel institutional religios, lucrurile sa capete o intorsatura dramatica. Cu alte cuvinte, nu este normal ca institutiile abilitate ale statului sa se autosizeze atunci cand este vorba, spre exemplu, despre discriminare sexuala in campul muncii, in vreme ca discriminarea sexuala categorica si fatisa practicata de catre Biserica este acceptata ca atare de catre stat si chiar sprijinita, prin nonimplicare.

Atata vreme cat o sentinta definitiva si irevocabila a Inaltei Curti de Casatie si Justitie a dat liber la amplasarea si/sau pastrarea icoanelor in scoli, inseamna ca statul roman incurajeaza insinuarea in mentalul fraged pre si post-puberal a simbolurilor apartinand ortodoxiei crestine. Iar respectiva ortodoxie crestina este cea care discrimineaza femeia de o maniera absolut revoltatoare. Cu alte cuvinte, ii obisnuim pe propriii nostri copii cu "normalitatea" prezentei in institutiile de invatamant a simbolurilor unei religii care discrimineaza fatis fetele si femeile.

Statul roman, astfel, devine copartas la aceasta discriminare. Este garantul ei.

In plus, daca tot sunt prezente icoanele in scoli, copiilor si adolescentilor ar trebui sa li se tina si cursuri de istorie autentica a religiilor, unde, printre altele, sa se prezinte si faptele legate de discriminarea femeilor, ori a celor de alta credinta. Asa ar fi corect!

Important si demn de subliniat este ca ceea ce spun eu aici nu trebuie trecut cu vederea ca fiind ceva lipsit de importanta. Ca intotdeauna si ca pretutindeni, lucrurile mari sunt compuse din lucruri mici. Fiecare element despre care vorbesc in aceasta carte, desprins din intreg si tratat separat, poate parea nesemnificativ, iar insistenta in a-l prezenta poate parea exagerata. Nu trebuie insa sa cadem in aceasta capcana. Pentru ca fiecare dintre aceste elemente discriminatorii si privatoare de demnitate umana isi da mana cu celelalte, rezultand in final un monstru misogin care tine inca in mare masura in chingi tresaltatorul si prea-viul principiu feminin.

Cea mai mare problema a noastra, a oamenilor, este ca nu gandim lucrurile pana la ultimele lor consecinte. Suntem crescuti si educati sa luam totul de-a gata, sa acceptam totul "exact asa cum este", fara nici o erezie, fara nici un deget strapunzand punga ce ne sufoca mintile

supunandu-le permanent unui efect de sera distrugator.

Vedem prea des la televizor tot soiul de insi autosuficienti care, facand uz de asa-zisa autoritate a robelor pe care le poarta, dau tot felul de verdicte, de sentinte in probleme care - este clar - ii depasesc. Cum este si cazul icoanelor, al prezentei acestora in scoli. Sunt ferm convins ca nici unul dintre judecatorii I.C.C.J. nu si-a pus o secunda problema in felul in care am pus-o eu mai sus. Deprinderea de a gandi lucrurile pana la capatul lor este un "ce" care nu ar trebui cu nici un chip sa le lipseasca oamenilor legii, celor care se afla in ipostaza de a decide ce e corect si ce nu, ce e legal sau ilegal.

Revenind insa la ceea ce constituie subiectul principal al articolului de fata - interdictia, impusa femeilor, de a urca pe Muntele Athos -, nu pot sa inchei inainte de a va mai spune cateva lucruri, pe care este posibil sa nu le cunoasteti. Iata, de pilda, faptul ca nu numai accesul femeilor este strict interzis aici. Se merge chiar mai departe. Atat de departe incat nu au voie sa patrunda pe "pamantul sfant" nici macar celelalte vietati "de parte femeiasca"... O pisica femela, de exemplu, comite un pacat capital si strica intr-o secunda ce a fost cladit de veacuri in materie de credinta daca indrazneste sa-si plimbe putin coada pe deasupra terra-ei sacra...

De asemenea, poate nu stiati, dar daca o femeie incalca, totusi, interdictia, ea nu este raspunzatoare doar moral si in fata lui Dumnezeu, ci, conform legilor statului elen (integrat bine-mersi in Uniunea Europeana, cea foarte larga in principii), respectiva duduie este pasibila de inchisoare de la doua luni la un an...

Anna Karamanou, deputata Pasok (Miscarea Socialista Panelena) si fost eurodeputat, declara pe buna dreptate ca "Este o rusine sa stii ca pentru Muntele Athos se acorda subventii de milioane de dolari pentru renovarea manastirilor, printre contribuabili fiind si femei, care n-au totusi dreptul sa mearga in acele locuri!". "Muntele Athos are o traditie de 1.200 de ani, multumita unui decret al Bizantului. Acest statut trebuie pastrat pentru totdeauna" - sustine insa transant "parintele" Nikodimos, secretarul "sfintei" comunitati care administreaza republica monastica.

Pe bune? Asa zice "parintele"-secretar al "sfintei" comunitati? Si ce e, ma rog, "sfant" la aceasta comunitate? Discriminarea sexuala pur si simplu marlaneasca, inumana, perfect degradanta tine de "sfintenie"? Misoginismul este cumva conditie sine-qua-non pentru canonizare?

Ce e oare in mintea tuturor acelora care sunt innebuniti sa ajunga pe Muntele Athos? Cum poate un barbat - inevitabil, chiar de nu-i

convine, fiul unei mame - sa accepte toata aceasta porcarie? Daca am trai intr-o societate normala la cap (ceea ce nu e cazul), misoginii anahoreti athoniti ar fi marginalizati, aratati cu degetul, ar deveni tinta oprobiului public, model negativ de manual etic. Daca am trai intr-o societate normala, orice manifestare de un asemenea misoginism agresiv ar fi dezavuata si pedepsita conform unor legi ale firescului uman.

Nu am nimic cu grecii. Nu stiu cati admiratori mai hotarati ai vechii culturi elenistice exista pe Pamant. Pentru ca iubesc filosofia, pentru ca este marea pasiune a vietii mele, nu pot sa nu iubesc vechea Elada, nu pot sa nu ma simt miscandu-ma printre Principii atunci cand printre albele-i pietre tacute pasesc. Nu pot insa iubi si uraciunea "traditiei" athonite. Nu-i pot iubi pe acesti calugari si, cu atat mai putin, nu-i pot pretui asa cum ii pretuiesc pe intelepti. Nu mai putem, ca oameni ai mileniului III, accepta asa ceva!

Regula de pe Athos nu poate fi numita nici macar "anacronica". Anacronic poate fi un lucru care odinioara era bun, pozitiv, iar in prezent nu se mai potriveste, nu mai ajuta, nu mai e de-al timpurilor. Or, regula despre care vorbesc nu a fost nicicand buna, pozitiva. A fost intotdeauna ceea ce, din pacate, mai este si in prezent - o mizerie!

Iar ceea ce mi se pare culmea cinismului urmeaza abia acum. Din nou, se poate sa nu fi stiut urmatorul lucru - Muntele Athos mai este numit si "gradina Maicii Domnului". "Republica monastica" nu este nici mai mult, nici mai putin decat "sanctuarul ortodoxiei inchinat Fecioarei Maria". Incredibil!...

Oricum, prea-sfinti si mult-prea-intelepti luminatiile-voastre, fiti fara grija. Cunosc personal pe cineva care a fost pe muntele "vostru", ala "sfant", a strans de acolo pamant intr-o sticla, sotiei sale i l-a dus, care pe el a calcat, cu picoru-i fin, cu sticla-ntorcandu-se, pe muntele "vostru", ala "sfant", pamantul curgandu-l din sticla la loc... ☺ S-a terminat! Gata! Totul a fost pervertit. Am avut eu o viziune acum trei nopti si-un pic, cand mi s-a spus cum ca ar trebui sa postiti si mai abitir, sa va varati mintea si mai adanc in trupurile adanc varate in pesteri, sa rostiti toate rugaciunile pe care le cunoasteti incontinuu timp de 365 de zile pe an de-a lungul urmatorului deceniu si, poate, asa se va intoarce sacralitatea la voi, epifania va va redeveni ruda!

Accesul femeilor si chiar al oricarei vietati de parte femeiasca la Muntele Athos este strict interzis!...

Muntele Athos... spatiul sacru al ortodoxiei... loc de pelerinaj pentru drept-credinciosi... sanctuarul crestin inchinat Fecioarei Maria... teritoriul unde accesul femeilor si chiar al oricarei vietati “de parte femeiasca” este strict interzis... Hait! Cum? Am redat bine textul? Un anumit munte, considerat “sfant” de catre o buna parte dintre oamenii acestei planete, este in acelasi timp si un “loc interzis” pentru toate femeile aceleiasi planete? Ba chiar si pentru femelele canide, de exemplu? Sunt curios, atunci, cum procedeaza cu pasarile, cu viespile si chiar cu... mustele. ...Complicat!

Credeam ca sunt la curent cu toate elementele discriminatorii din religia crestina, eram convins ca nu ma mai poate soca nimic. Iata, insa, ca ma inselam. Marturisesc faptul ca nu aveam nici cea mai vaga idee despre toata tarasenia asta cu interdictia impusa femeilor de a patrunde pe “pamantul sacru” al “muntelui sfant” Athos.

“Pământul sacru”... “Muntele sfânt”... Si, mă rog, ce anume este sfânt acolo? Prin ce e mai sfânt muntele Athos decât muntele Cristianu Mare, de pilda? Prin faptul că acolo sunt multe mănăstiri și grote în care salasluiesc călugari? Mergând pe principiul că “omul sfînteste locul”? Hm... Interesant! Si cine este, atunci, “omul” asta? Cine este acest călugăr? Cumva, un individ pentru care ființa asta minunată care este femeia nu e nimic altceva decât intruchiparea diavolului? Un ins care e convins că sexul este cel mai drăcesc lucru cu putința, motiv pentru care uraste femeia și se ferește de ea ca de dracu’?

La fel ca și în cazul interdicției de a intra în biserică dacă ești femeie și te afli în perioada ciclului menstrual, la fel ca și în cazul interdicției de a pătrunde în altar, dacă ești, pur și simplu, femeie, și în cazul interdicției absolute pentru femei de a calca pe pământul muntelui Athos, avem de a face cu un misoginism mizerabil, fardat în culorile ciudate și neasortate cu Omul ale dogmelor religioase.

Prin ce va este inferioară femeia, domnilor călugari athoniti? Prin ce anume sunteți dumneavoastră superiori? Prin faptul că fugiti de lume și de... “tentatii”? Ce valoare are asceza voastră în condițiile în care vă temeți într-o asemenea măsură de simpla vedere a unei fapturi de esență feminină? Ce s-ar întâmpla cu voi dacă

ati iesi, pentru o saptamana doar, in lume? Daca ati vedea femeile frumoase ale Terrei unduindu-se pe strazi in pasi de dans? Daca v-ar fi dat sa purtati o discutie cu o femeie in acelasi timp frumoasa si inteligenta? Am cunoscut femei in fata frumusetii si inteligentei carora intreaga voastra “infranare” si asceza ar pali si s-ar risipi intr-o clipita!

Dumnezeu v-a lasat o lume minunata, pentru a carei cunoastere, pentru a carei simtire, pentru a carei iubire nu iti ajung zilele unui veac, in fericita situatie in care vei ajunge sa strangi un veac intr-o clepsidra de nisip. Iar voi, voi ce faceti cu lumea asta minunata pe care Dumnezeu v-a lasat-o? O refuzati, o urati, o batjocoriti in toate textele voastre asa-zis “sfinte”, umiliti prin tot ceea ce faceti, prin tot ceea ce spuneti si prin tot ceea ce sunteti fiinta divina care este Femeia de Om.

Nu dau doi bani pe ceea ce voi considerati a fi “inalt nivel spiritual”. Singurele “daruri” pe care le strangeti in sacii constiintei voastre sunt numai frustrari, ingustimi mentale, misoginism pueril si aspritate delincventa. ...Chiar asa, “delincventa”? Da, chiar asa – “delincventa”! Ce altceva decat un delict impotriva Creatorului in care credeti este a-i uri si detesta creatia? Ce altceva decat delict impotriva Dumnezeului la care va rugati este a-i batjocori munca, a o considera “vrednica de dispret”?

Nu am de ce sa folosesc eufemisme. O spun direct: imi este absolut sila de modul in care a fost si continua, din pacate, sa fie tratata femeia in lume. Este absolut revoltator! Nu ma mira deloc nici reactiile la editorialele mele despre femeie si despre discriminarea, minimalizarea ei de ieri si de azi. Dupa cum ma asteptam, 90% dintre comentariile care imi sustin argumentele si “nervii” le apartin femeilor. In vreme ce, in exact aceeasi proportie, comentariile prin care sunt “desfiintat” (in mintea lor) le apartin barbatilor.

Departa de mine sa cred ca absolut toti barbatii sunt misogini, intr-un fel sau altul. Nu este asa! Cunosc suficient de multi barbati adevarati, care stiu si au capacitatea, mentala si afectiva, de a respecta femeia. Cred insa ca, din pacate, obisnuiesc sa glasuiasca in chestiuni de tipul celei expuse de mine astazi numai sau aproape numai acei barbati cu mintea ramasa crispata si inghesuita pe intunecatele alei medievale. Prea putini dintre barbatii adevarati despre care vorbeam mai sus fac si altceva decat sa aprobe tacit ceea ce spun eu aici. E nevoie de mult mai mult decat atat. E nevoie de o revolutie in gandire si in spirit. E nevoie de schimbari care sa ne faca demni de a fi numiti “cetateni ai mileniului III”. Cei care stiu sa respecte, cu adevarat, femeile, cei care gandesc asa cum gandesc si eu referitor la toate textele si apucaturile pueril-misogine ale pseudo-barbatilor plini pana la refuz de “har”,

acesti barbati adevarati trebuie sa vorbeasca, sa isi exprime, ca si mine, indignarea, sa arate cu degetul tot ce este urat in lumea asta condusa – extrem de prost! – de tot soiul de masculi ramasi cu mintea in zona limitrofa copilariei.

Pe vremea cand eram copii, ne jucam “pac-pac”, cu pistoale de plastic. La vremea “maturitatii” (sic!), continuam sa ne jucam acelasi “pac-pac”, numai ca, de data asta, cu arme adevarate, cu arme care ucid. Cream prea sfinte texte si pretexte, dupa care ne ucidem cu sange rece, exact ca si pe vremea cand cadeam ca secerati in urma improscarii cu apa printr-un pistol de “jucarie”. Chiar, ce lucru odios – sa permiti existenta pe piata a unor obiecte prin intermediul carora copiii invata sa se joace de moartea, de-a ucisul, de-a crima!

Dumnezeul care ucide femei si prunci pastrandu-si pentru sine virginele

Nu am nimic, aprioric, impotriva nici unei religii. Ceea ce fac insa de fiecare data este sa despic firul in patru, sa iau si sa-mi comentez de-a fir a par fiecare text. Consider ca de-aia suntem dotati cu creier – ca sa gandim, ca sa rationam, ca sa nu luam lucrurile de-a gata. Tot ceea ce ingurgitam trebuie, in prealabil, sa mestecam. Totul trebuie trecut prin filtrul – preferabil cat mai pur – al propriei noastre ratiuni.

Nu am, asadar, dupa cum spuneam mai sus, nimic impotriva religiei crestine. Iar daca sunt, totusi, numeroase capitolele in care ma leg de dogmele si doctrinele acestei religii este pentru simplul motiv ca respect femeia si ca nu pot in ruptul capului sa ma simt in acord cu asa o zicere:

Numerii, 31:

“14.Atunci s-a maniat Moise pe capetenile ostirii, pe capetenile miilor si pe sutasii care se intorsesera de la razboi, si le-a zis Moise:

15. "Pentru ce ati lasat vii toate femeile?

16. Caci ele, dupa sfatul lui Valaam, au facut pe fiii lui Israel sa se abata de la cuvantul Domnului, pentru Peor, pentru care a venit pedeapsa asupra obstii Domnului.

17. Ucideti dar toti copiii de parte barbateasca si toate femeile ce-au cunoscut barbat, ucideti-le.

18. Iar pe fetele care n-au cunoscut barbat, lasati-le pe toate vii pentru voi.”.

Frumos, nu? Inaltator de-a dreptul! Cate sau cati dintre dumneavoastra au citit, vreodata, acest pasaj din Vechiul Testament? Si, dintre cele sau cei care l-au citit, cate sau cati l-au acceptat ca atare?

Ei bine, dragi cititoare si dragi cititori, daca asta este “Cartea Sfanta” pe care trebuie sa o respect eu si in care “trebuie” sa “cred”, atunci, cu (sau mai ales fara) parere de rau, trebuie sa marturisesc ca ma lepad din toti rarunchii, cu toata mintea, tot sufletul si toti ribozomii si mitocondriile de asemenea oribilitati! Cum mama naibii sa numesti “sfanta” o istorisire a unor asemenea orori? Care va sa zica, nea’ Moise – respectand “porunca Domnului” – se supara foarte pe soldatii sai, acestia savarsind groaznicul pacat de a fi lasat in viata femeile nevirgine ale dusmanilor pe care tocmai ii macelarisera. “Pentru ce ati lasat vii toate femeile?”, tuna feroce bravul purtator de cuvnt al ciudatului Dumnezeu vechitestamentar. “Ucideti toti copiii

de parte barbateasca si toate femeile ce-au cunoscut barbat!”, zice marele maestru spiritual al antichitatii pre-crestine. Ce mai conteaza ca una dintre renumitele “Legi ale lui Moise” era chiar “Sa nu ucizi!”... Nu mai are nici o importanta! Legea se aplica selectiv! In functie de toanele sacrosancte ale “Domnului” din capul lui Moise...

“Iar pe fetele care n-au cunoscut barbat, lasati-le pe toate vii pentru voi!”, mai zice mega-moralist-legiutorul. Pe alea “folosite” omorati-le, dimpreuna cu pruncii si copiii lor. Insa “prospaturile” pastrati-le pentru voi, ca sunt bune de samanta! Iar “oastea Domnului din capul meu” trebuie inmultita fara preget!

Vreti sa va mai dau inca vreo 200 de exemple cel putin la fel de crude din “Cartea Sfanta”? Zeci de pasaje in care Biblia degradeaza femeia in cel mai penibil si josnic mod cu putinta? Mii de fragmente in care prea-sacrii prea-sfintei religii tuna si fulgera impotriva femeii, inauuntrul sau in afara “cartii de capatai a umanitatii”?

Sunt dezgustat pana in maduva oaselor de toate aceste istorisiri mizerabile. Cum sa accepti asa ceva? Cum dracului sa “crezi fara sa cercetezi”? Cum, pur si simplu, sa “crezi”? In ce sau in cine sa cred? Intr-un “Dumnezeu” care le porunceste “alor sai” (sic!) sa nu crute nici o suflare a dusmanilor lor, sa le omoare acestora pana si

pruncii si copiii baieti, sa le macelareasca femeile nefecioare si sa-si pastreze pentru sine fetiscanele ce nu vor fi fost pana atunci deflorate?

Va dati seama, pana la capat, despre cata cruzime este vorba aici, fie si doar in acest scurt pasaj? Deci asa-zisul “Dumnezeu” vechitestamentar, prin vocea prea-iubit-luminatului sau Moise, le porunceste “alor sai” sa pastreze pentru ei si sa se culce pentru a avea copii cu fetele tinere pe ale caror mame tot ei le-au ucis, pe ai caror tati tot ei i-au macelarit, pe ale caror surori nevirgine tot ei le-au trimis pe lumea cealalta, pe ai caror frati tot ei i-au spintecat, chiar de aveau cativa anisori...

Daca acceptam dihotomia asta crestina – Dumnezeu-Diavol, va intreb, cine – Dumnezeu sau Diavolul – putea sa “comande”, sa “porunceasca” asa ceva? Dumnezeu sau Diavolul i-ar fi spus unui om sa ucida cu sange rece un copil de cateva luni sau de cativa ani (cu totul, aproximativ 100.000 de baietei si tineri barbati)? Dumnezeu sa Diavolul insusi i-ar fi poruncit cuiva sa omoare zeci de mii de femei (circa 68.000 de femei lipsite de aparare)?

Este vorba, fie si doar in acest scurt pasaj biblic ce istoriseste doar unul dintre numeroasele razboaie ale “poporului lui Dumnezeu”, despre *crima in masa*? Este, pana la urma, si acesta un *holocaust*, un *genocid*?

Cum poate justifica un preot sau un teolog crestin toate aceste orori? Abia astept indrazneala suprema a unui bine elaborat raspuns!

Eu stiu una si buna: a considera “sfanta” o carte care contine astfel de pasaje e a accepta crima si violul en-detail, precum si crima si violul en-gros! E foarte simplu!

Si mai poate cineva, avand in vedere citatul de mai sus, sa-mi ceara sa “cred” pur si simplu? Sa nu gandesc? Sa nu simt? Sa nu ma revolt? Sa nu fiu, cu fiecare zi ce trece, tot mai convins ca religia creстина, cel putin in masura in care se incapataneaza sa-si integreze Vechiul Testament, este o religie a crimei, a genocidului si a degradarii totale a femeii? Le vorbeste cineva copiilor si adolescentilor despre aceste lucruri? Adica acelor mici oameni care se inalnesc in fiecare zi cu simbolurile acestei religii?

Nu va duceti la manastirea Frasinei ca va loveste blestemu' direct in cap!

Gherasim Cristea, “preasfintit” si, simultan, Episcop al Ramnicului, zice recent (11 aprilie 2008), in saptamanalul ortodox “Lumina de Duminica”, ceva de care trebuie neaparat sa tineti cont. Vorbind despre “sfantul” Calinic, preotul Gherasim tine sa sublinieze una dintre deciziile care l-au facut pe acesta atat de “special”, de “sfant” si de “apropiat Domnului”. Calinic si-a asigurat locul “la dreapta Tatalui” si in istoria BOR prin hotararea cu care a transformat manastirea Frasinei intr-un fel de Athos mioritic.

La manastirea Frasinei, incepand cu “sfantul” Calinic, nu au acces femeile. Pe drumul catre Frasinei, nea’ Calinic asta de i se zice “sfant” a amplasat o borna pe care sta scris: “Pana aici au voie femeile, de aici este partea monahilor!”... Iar, la momentul actual, cine ajunge acolo intalneste o alta borna, de data mai recenta, pe care sta scris exact asa: “ACCESUL FEMEILOR OPRIT! Cele care indraznesc si trec de la acest loc mai sus se vor afla sub blestemul Sfantului Ierarh Calinic. Iar cele care respecta legamantul

primesc binecuvantarea lui Dumnezeu si a sfantului.”...

Oameni buni – zau! – asa ceva nu trebuie sa ramana nespus! Uratenia launtrica a unor astfel de oameni trebuie expusa cat mai mult! Cum poti sa canonizezi asa un tembel? Cum poti numi “sfant” un personaj care “blesteama”? Ce are a face “blestemul”, in general, cu “sfintenia”? De ce “trebuie” sa ne plecam capetele in fata tuturor acestor frustrati nebuni? Ce legatura poate sa existe intre o asemenea atitudine si divinitate? Nu pot sa cred in “Dumnezeul” pe care l-ati creat dupa chipul si asemanarea voastra! Nu pot sa cred intr-un “Dumnezeu” misogin! Adevaratul Dumnezeu este in fiecare dintre noi, in tot ceea ce misca si in tot ceea ce sta, in stele, in abur, in zi si in noapte, in alb si in negru, in om si neom, in tot, in nimic, in frunze si pietre... Adevaratul Dumnezeu nu are nici un fel de legatura cu falsul vostru “Dumnezeu”, nimic altceva decat proiectia mintilor voastre bolnave. Pentru ca numai bolnava poate fi o minte care nascoceste asa ceva, care desconsidera femeile intr-un asemenea hal!

Stiti ce mai adauga “preasfintitul” Gherasim Cristea, Episcop al Ramnicului, la venerabila varsta de 94 de ani? Ca “Astazi, daca o femeie depaseste hotarul fie doar si din neatentie, alergand dupa animale sau din nestiinta, are dureri de cap. Vreo 7-8 femei au venit la mine

pana acum sa le citesc rugaciuni de dezlegare, pentru ca nu s-au mai simtit bine dupa ce au facut aceasta greseala din neatenție, nu din rea vointa sau batjocura fata de manastire.”!...

Nu am absolut nici un respect, nici pentru varsta, nici pentru gradul bisericesc al “presfintitului” in chestie. Va dati seama in ce hal de ridicol si de plecat cu sorcova trebuie sa fii ca sa spui asa ceva? Deci nu conteaza nici macar faptul ca femeia respectiva a trecut “hotarul” fara sa vrea, din pura neatenție. Nu! N-are nici o importanta! Ea cade automat sub puterea datatoare de migrene, de cefalee a blestemului “sfantului” Calinic!

...Dupa care – evident! – femeia in cauza ajunge tot la ei! Se duce la “preasfintit” ca sa-i citeasca nu stiu ce “rugaciuni de dezlegare”. Altfel, cine stie, poate chiar moare femeia! Intr-atat de mare e pacatul ce l-a savarsit si intr-atat de tare e blestemul lu’ nea’ Calinic!

Imi pare rau s-o spun, dar toate femeile care tac si inghit asa ceva nu fac decat sa-si ferece soarta dincoace de gardurile de fier ale tuturor acestor nebuni sinistri. Nu poti numi altfel decat bolnava o religie care pune peste tot sarma ghimpata in fata trairilor naturale, omenesti, o religie care cu bucurie ar incatusa o femeie, mai degraba decat sa-i permita macar gandul ca ar fi egala barbatului!

Visez la o frumoasa zi cu soare cand majoritatea femeilor vor fi avut deja curajul sa spuna ceea ce cred, sa nu mai permita astfel de mizerii, sa se revolte public in fata tuturor acestor misoginisme “pioase”!

Misoginismul agresiv al “parintelui” Cleopa

Recunosc! Ori de cate ori aud zarva mare referitoare la nu stiu ce mare “luminat” sau “preasfant” devin pe data circumspect. Am observat de prea multe ori cat de usor sunt oamenii de condus, de manipulat. Este suficient sa sadesti radacina fricii in ei si deja ii ai la picioarele tale. Pentru ca nu uiti, apoi, sa mai adaugi ceva: “Doar eu te pot ajuta sa scapi!”...

Am tot auzit, in dreapta si in stanga, pe vremea cand inca mai traia, despre “extraordinarul parinte Cleopa”. Mii de oameni innebuniti pur si simplu sa ajunga in preajma lui, sa-i soarba cuvintele si sa-i asculte poruncile. Mii de barbati si mii de femei, convinsi cu totii ca sunt pacatosi pana in maduva oaselor si ca focurile vesnice ale Iadului ii pasc daca nu cer indurare si povatuire ACUM!

Intr-un final, pentru a vedea despre ce este vorba, m-am apucat sa citesc predicile “parintelui” Cleopa. La un moment dat, propunandu-si ca tema “Rolul femeii in familie, societate si in Biserica”, Cleopa le spune femeilor stranse

ciorchine in jurul sau asa: “Aici este egala femeia cu barbatul, ca-i os si carne din barbat, luata din coasta lui, dar nu dupa dregatorie. Ca Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva imediat, ca ea a intins mana intai.”. “Nu le convenea ce le spuneam ca erau mai multe femei.”, mai zice preastralucitul. “Dar cand spuneam de bine bateau din palme, iar cand nu, puneau capul jos!”

Transcriu aici inca o serie de ilustrative citate din predica maestrului spiritual al ortodoxiei:

1. *“Iata cum este: Pe femeie a lasat-o Dumnezeu ajutatoare omului. De aceea zice Sfantul Ioan Gura de Aur : "femeia este liman al barbatului ". Barbatul, saracul, vine amarat cu cele mai mari greutati in societate, conduce osti, razboaiele; este mare raspunzator la intreprinderi de stat, in guvern, vine obosit. Dar femeia trebuie sa fie liman. Sa stie sa-l intampine totdeauna cu un cuvânt bun, cu blandete, sa-i pregateasca mancarea, sa-i faca haine, sa-l porneasca, sa-l primeasca cand vine de undeva. Intotdeauna ea trebuie sa fie aceea care sa odihneasca pe barbat, pentru ca-i ajutatoarea lui.”*

Asta este, prin urmare, singurul rol al femeii – de a fi “ajutatoare” omului. Sper ca sesizati aici ca barbatul este “omul”! Apoi, din cele ce urmeaza, este foarte clar cat de depasit de situatie, de realitatea cotidiana era “duhovnicul”. In ziua de azi, majoritatea femeilor muncesc la fel de mult

ca si barbatii lor. Duse sunt vremurile cand cele mai multe femei erau exclusiv casnice. Din contra, in prezent, sunt tot mai multe familiile in care aportul financiar al femeii il depaseste pe cel al barbatului. Asa ca si femeia munceste, si femeia are un serviciu, si femeia ajunge obosita, seara tarziu, acasa. Iar, de se intampla ca sotul ei sa ajunga mai devreme, de ce n-ar astepta-o acesta "cu un cuvânt bun"? De ce n-ar purcede acesta "sa-i pregateasca mancarea", "sa-i faca haine", "s-o primeasca cand vine de undeva"?

Realizati ca, practic, prin spusele lui, "parintele" Cleopa nu face nici mai mult, nici mai putin decat sa consfinteasca "rolul" femeii romance? Este exact esenta "traditiei" balcanice in ceea ce priveste rolul sexelor in viata conjugala: barbatul munceste in afara casei, in afara familiei, iar femeia, casnica, il asteapta si-l ingrijeste, in timp ce, ziua toata, deretica prin casa, face de-ale gurii si-i creste copiii! Este exact tabloul cel mai fidel al familiei balcanice "perfecte".

"Intotdeauna ea trebuie sa fie aceea care sa odihneasca pe barbat, pentru ca-i ajutatoarea lui.", mai zice Cleopa. Si de ce n-ar fi invers, ma rog? De ce acest "intotdeauna"? Intr-un cuplu fericit, cu adevarat fericit, rolurile sexelor alterneaza. Ceea ce femeia face azi barbatul va face maine. Numai asa avem dinamism, diversitate, imaginatie si creativitate. Mi-a facut ceva foarte bun de mancare? Ii voi face si eu ceva

la fel de bun, ceva interesant, ceva ce stiu ca-i place. Ca e normal ca si eu s-o rasfat. In plus, stiu si eu sa gatesc, ca doar nu sunt retardat!

*2. Sa fereasca Dumnezeu pe femeia aceea care vrea sa inlature durerea nasterii ! Pentru ca primul canon pentru ca a gresit, asta a fost : Intru dureri vei naste fii. Sfantul Ioan Gura de Aur zice : **Daca fugi de durerea nasterii, de durerea vesnica vei da !**, de durerea cea din iad. Dumnezeu a pus cu masura dulceata impreunarii cu durerea nasterii. Si tu, daca fugi de la durere spre placere, vei cadea in durerea vesnica ". Asa citim in cartea " Impartirea de grau ", cuvânt pentru mireni, unde arata cum sa fie mireasa si mirele la casatorie. Nu fugi de la durere spre placere, adica numai sa traiesti cu sotul, dar sa nu faci copii, ca in durerea cea vesnica te duci. Ca daca fugi de la durere spre placere, vei cadea in mainile si in bratele cele vesnice ale iadului, ca nu vrei durerea care ti-a randuit-o Dumnezeu.*

Iata-ne ajunsi, aici, la una dintre cele mai urate parti ale crestinismului. Intr-adevar, numai si numai o religie sadica poate sa-i doreasca femeii "chin" al facerii! Numai niste asa-zisi "sfinti", "apostoli" sau "calugari" ii pot cere femeii sa nu faca nimic impotriva acestor dureri. "*Sa fereasca Dumnezeu pe femeia aceea care vrea sa inlature durerea nasterii!*", zice sadicul pe care prea multi il considera "mare duhovnic". Cu alte cuvinte, daca femeii care naste i se administreaza

anestezice locale, aceasta face un pacat de moarte, pentru care urmeaza sa arda la nesfarsit in focurile "Iadului"! Curata nebunie, zic! Un ins care peroreaza asemenea enormitati ar trebui internat, nu adulat! Traim intr-o societate cat se poate de putreda daca astia ne sunt "maestrii spirituali"!

*"Sfantul Ioan Gura de Aur zice: **Daca fugi de durerea nasterii, de durerea vesnica vei da!**", mai zice Cleopa. Aha! In sfarsit! Nu intelegeam de ce respectivului "sfant" i se zice "Gura de Aur". Acum am inteles! Chestia asta – "Daca fugi de durerea nasterii, de durerea vesnica vei da!" – n-o putea spune decat o "Gura de Aur". Dumnezeule! Ma ingrozeste tot mai mult religia asta, dimpreuna cu reprezentantii ei de seama!*

Pai hai sa va intreb ceva, distinsi "megaluminati": este corecta atitudinea Dunnezeului vostru – de a condamna absolut toate femeile, de-a pururea, pentru "pacatul" unei singure femei, fie aceasta si prima? Am mai spus-o si in alte contexte, dar o voi repeta si aici – justitia omeneasca este net superioara, din toate punctele de vedere, asa-numitei "justitii divine". Nici un tribunal, nici o instanta judecatoreasca omeneasca nu va condamna vreodata un om pentru faptele altui om (fie acesta si membru al familiei sale), decat in masura in care este copartas sau instigator. Atat! In schimb, "justitia divina perfecta" condamna absolut toate femeile

eonilor pentru fapta unei singure femei – o anume “Eva”! Halal dreptate! Nu pot decat sa ma bucur ca acest “zeu” ciudat nu e judecator in vreun tribunal de pe Terra!

Ce treaba are... sa zicem... Susan Sarandon cu “pacatul” Evei!? E ridicol pana la ceruri si inapoi de doua miliarde de ori! Sa nu mai vorbim aici si despre asa-zisul “pacat”. Asta e alta discutie. Ce ma intereseaza aici este urmatorul aspect: chiar daca plecam de la premisa ca numita “Eva” a savarsit, intr-adevar, un pacat ingrozitor, atunci mi s-ar parea firesc ca toate femeile care i-au urmat sa fie trecute prin aceeasi proba. Poate ca... Susan Sarandon ar fi reactionat cu totul altfel. Poate ca ea nu ar fi muscat din mar! Poate ca i-ar fi aruncat cu el in cap “sarpelui”. Sau, poate, daca in locul lui Adam era un taran sanatos de la munte, insfaca marul din copac si musca din el cu cea mai mare placere, poate chiar neoprindu-i nimic partenerei sale de coasta...

Cam atat despre “dreptatea”, despre “corectitudinea perfecta” a deciziilor si a sanctiunilor marelui “zeu”!

Apoi, din nou, sadismul extrem al adulterilor cu prostata ai respectivului zeu cu prostata: *“Dumnezeu a pus cu masura dulceata impreunarii cu durerea nasterii.”*! Deci placerea actului sexual si de iubire dintre doi oameni, barbat si femeie, trebuie musai dublata de o

suferinta, este neaparat necesar a i se contrapune o durere fizica! Nu care cumva sa fie in viata numai placere. Nu, omu' se strica asa! A, stati! Am gresit! De fapt, "omu'" e ok, el nu pateste nimic. Cu cea din coasta lui are crestinismul – mereu! – ceva de impartit! Ea **trebuie** sa sufere. Barbatul, chiar daca este, sa zicem, un criminal care are si el copii, poate bine-mersi sa nu sufere de loc in relatie cu nasterea pruncilor sai pe motiv ca Adam gresi al doilea. In schimb, mama, fie aceasta si o fiinta net superioara, din toate punctele de vedere, sotului sau, "trebuie sa sufere", pe ea "trebuie s-o doara"! Punct!

Cica sa nu vorbesti despre toate lucrurile astea! Pai cum cerului si pamantului sa nu zici nimic? Cum sa nu zici **totul**? Cum a fost posibil si cum inca mai e asa ceva? De ce trebuie ca femeile lumii sa taca si sa inghita toate mizeriile astea? De ce o carte sinistra, de-a dreptul horror precum Vechiul Testament este considerata "sfanta", o carte in care ni se povesteste cum "zeul" cel sadic si criminal ordona "poporului ales" sa masacreze toti copiii de parte barbateasca ai unui neam, dimpreuna cu mamele lor, urmand a-si pastra apoi fiicele acestora – virgine, "prospatura" – pentru ei?

Stam si tot batem apa in piua pe marginea bestseller-ului "Codul lui Da Vinci", cand, de fapt, marile probleme legate de Biblie si de crestinism sunt altele. Pana la Noul Testament,

Vechiul Testament face din Biblie una dintre cele mai urate carti ale omenirii! Nu stiu cate sunt cartile unde genocidul, omorarea in masa a unor femei nevinovate si a unor prunci neprihaniti mai este justificata “divin”!

“Ca daca fugi de la durere spre placere, vei cadea in mainile si in bratele cele vesnice ale iadului, ca nu vrei durerea care ti-a randuit-o Dumnezeu.”, mai zice Cleopa. Si vreti sa am vreun dram de respect pentru acest nene? Vreti sa am vreun dram de respect pentru o religie care se intemeiaza pe un “divin belstem” aruncat pentru eternitate in capul femeii? Vreti sa respect un “zeu” isteric, misogin si sadic care ii “randuieste” femeii “durerea”? Pai de ce ne-am mai teme de “Iad” atunci? Oricum, langa “zeu”, tot durere, tot suferinta, tot chin...

3. *Si le-am spus la Varatic : Si Apostolul Pavel, gura lui Hristos, vasul alegerii, spune asa, cand vorbeste de femeie : **Si ea se va mantui prin nastere de fii.** Iar dumnezeiescul Gura de Aur, care merge in urma cu talcuirea la Sfantul Apostol Pavel, zice : **Femeia cand a murit nascand, moare pe altarul jertfei.** Este martira ! Tocmai de aceea Biserica pregateste femeia pentru moarte inainte de nastere. Poate sa fie oprita 30 de ani de Impartasanie, daca este gravida nu mai ai voie sa o opresti. O spovedesti si o impartasesti in fata mortii; ca la cele tinere, mai cu seama, durerea nasterii este ca in iad. N-*

ati auzit ce spune in Psaltire : Acolo (in iad) sunt dureri ca ale aceleia ce naste.

*“Iar dumnezeiescul Gura de Aur, care merge in urma cu talcuirea la Sfantul Apostol Pavel, zice : **Femeia cand a murit nascand, moare pe altarul jertfei.** Este martira !”* Intr-adevar “dumnezeiesc” “Gura de Aur” asta... Poate nu stiati, dar o buna parte dintre acesti “maestri spirituali”, “duhovnici” crestini nu i-ar da “dezlegare” femeii sa faca avort nici daca viata i-ar fi pusa in pericol. Mai bine sa moara nascand decat sa traiasca avortand! Asa gandeste si “simte” “prealuminatul” Cleopa, exact la fel ca si “dumnezeiescul” “Gura de Aur”.

5. Dupa ce-am vorbit mai mult de rolul femeii in familie, am aratat ca nu numai sa-i creasca, ca si fiarele nasc; trebuie sa-i creasca in frica si certarea Domnului. Ca daca nu-i creste in frica si certarea Domnului, ii vai si amar de cate greutati intampina in viata ! Se fac niste fiare, nu copii.

“Ii vai si amar”, da! “Frica si certarea Domnului”... Cu alte cuvinte, toarna-le si micutilor cu palnia in creier ca s-au nascut pacatosi si ca daca nu respecta intocmai toate aberatiile din Biblie vor ajunge in Iad! Ce sa mai spun?... Unui copil nu ar trebui sa-i vorbesti nici macar despre renumitul “Bau-bau”, daramite despre... “Iad”!

Nu face cutare lucru ca “te bate Dumnezeu”!
...Ce vorbești, domn'e? Care Dumnezeu? Ala creat după chipul și asemanarea lor de tot felul de nebuni cu acte în regulă? Ala e adevăratul Dumnezeu – care stă în permanență cu toiagul în mână pentru a “bate” pe toată lumea? Chiar nu vedem cu toții căta putinătate și uraciune sunt de gasit în această imagine de “Dumnezeu”?

Nu, Dumnezeu există. EL și EA sunt în fiecare dintre noi, în praful de pe televizor și în praful cosmic, în lacul din grădina și în steaua care se cuibărește, noaptea, în bratele valurilor lacului din grădina. Nu există rai, nu există iad, cu atât mai puțin “osândire vesnică”. Nu există decât Aici și Acum. Bine să faci Aici și Acum. Aici și Acum să iubești. Cu ochii înmuiați permanent în mustul vieții să privești lumea. Aici și Acum să te săruți cu linia orizontului și să ai copii cu marea. Acum și Aici să te strecorești printre secunde ca și când timpul ti-ar fi umbra ce se-ncolăcește!

Nu, nu există moarte. Nu există iad de care să te temi decât dacă vrei să fii iad de care să te temi. Viața nu poate fi viață decât vesnic fiind viață. Moartea nu e decât trecerea către alte provocări, către alta dimensiune a Jocului.

Cuvintele mele nu sunt cuvintele unui ateu. Nici cuvintele unui “credincios”. Ce înseamnă “a fi ateu”?... Ce înseamnă “a fi credincios”?...

Nisipul, oricat de fin, oricat de auriu, tot nisip... Scapa inevitabil printre degete... Ca si apa... Totul e fluid... inclusiv "a fi Om"... Nu exista Rai, nu exista Iad, nu exista moarte... Dumnezeu exista... e-n hartia pe care o mangai deseori cu mainile tale, in cerneala de tipar care ajuta cuvintele sa se-astearna ca-ntr-un dans pe hartia pe care o mangai deseori cu mainile tale... e-n ochii tai care citesc ceea ce ochii mei au vazut in timp ce mainile mele scriau... e-n fericirea ta, in entuziasmul tau, in frumusetea ta... in respiratia ta... in ora asta devreme sau tarzie in care ne intalnim pe-o pagina-doua... in inima ce-ti bate in piept... in sangele care ti se tot plimba prin artere si vene... in dreptul tau de a fi liber(a), fericit(a) si respectat(a)... in barbat ca si in femeie... in femeie ca si in barbat... in Tine...

*5. Doua lucruri face tacand - zice Sfantul Ioan Gura de Aur -, **Tace luminand si se jertfeste tacand. Acesta este rolul femeii in societate.***

6. Si am trecut de la rolul femeii in societate la rolul ei in Biserica, fiindca atunci ei venisera cu scopul acelor ce faceau preoti, ca faceau pe femei preoti si episcopi. Erau si cateva observatoare protestante. Acum, de rolul femeii in Biserica, ce sa va spun ? Am auzit ca protestantii au ajuns la apogeul nebuniei. Un cioban va vorbeste; cine s-o supara, sa-mi ia opincile si gluga. De 5000 de ani a intemeiat Dumnezeu preotia, prin Moise si Aaron si fiii lui

Stop! Femeia la urma... www.liviuplesoianu.ro

*Levi si niciodata n-o dat porunca nimanui sa
hirotoneasca persoane de gen feminin.*

Va las dvs. "placerea" de a comenta ultimele
doua puncte (5. si 6.).

Astept opiniile dvs. pe adresa:
liviu_plesoianu@yahoo.com.

Si am gasit femeia mai dulce decat viata...

"Si am gasit femeia mai amara decat moartea, pentru ca ea este o cursa, inima ei este un lat si mainile ei sunt catuse. Cel ce este bun inaintea lui Dumnezeu scapa, iar pacatosul este prins.

Iata ce-mi cauta si acum sufletul, si n-am gasit. Am gasit insa un om la o mie, dar n-am gasit nici o femeie din toate cate sunt."

Ecclesiastul

Nu stiu daca frumusetea „Cantarii Cantarilor” compenseaza suficient uratenia acestor spuse.

Oribila traditia aceasta cu origine in toate religiile lumii, traditia de a blama femeia, de a o minimaliza, de a o blestema, de a-i refuza dezvoltarea si libertatea de a decide cu privire la propriul ei destin, de a o ucide, de a o scuipa, de a-i aduce injurii, de a o transforma in sclava! Nimic mai groaznic decat ceea ce a inteles barbatul din femeie, decat ce a facut barbatul cu femeia prin veacuri.

Ai, poate, dreptul de a fi suparat pe femeia care, sa zicem, te-a inselat, dar ar trebui sa mori de rusine daca ai constientiza ca ti-a scapat, la

suparare, o afirmatie precum aceasta: „Am gasit insa un om la o mie, dar n-am gasit nici o femeie din toate cate sunt.”!

Nu e vorba despre „desertaciunea desertaciunilor”, ci „uratenia urateniilor” defineste atari ganduri, siroinde in josul zidurilor mintii autodesemnataului intept. La naiba cu toti inteptii, daca asa le porunceste inteptiunea lor sa glasuiasca!

Prefer de o mie de ori sa stau la masa cu nebunul, cu cel „fara de minte”, care isi saruta, cu drag, sotia, decat sa beau nisip din cupa inteptului cu otrava nerusinata-n glas si vesnici spini in priviri.

Prefer de un milion de ori compania „pacatosului” celei a „sfantului” pentru care scurtimea unei haine este un motiv suficient pentru a-l determina sa blesteme si sa arunce buzduganul.

Nu e oare o mirare pentru nimeni ca toate „cartile sfinte” sunt scrise de barbati, ca printre cei doisprezece apostoli nu se numara nici o femeie, ca toate trinitatile sunt exclusiv „virile”, ca femeia nu poate imbraca haina preoteasca, faptul ca femeia nu are voie in altar (de ce nu are voie?), ca, in timpul menstruatiei, ar cam trebui sa uite de biserica, aceea ca pana si sublimul Buddha a evitat cat a putut sa initieze femei, ca, potrivit religiei mahomedane, femeia nu trebuie sa iasa

niciodata din cuvantul barbatului (au si o pilda in acest sens: o trasura se frange si deraiaza daca este condusa de doi vizitii), ca, potrivit traditiei milenare cu sorgintea in Vede, sotiile barbatilor indieni erau arse de vii pe rugul funerar alaturi de cadavrul raposatului lor sot (obiceiul a fost interzis abia printr-o decizie a stapanirii britanice)?!?

Toata aceasta cumplita mizerie nu poate straluci ca aurul, trebuie sa avem curajul sa o spunem!

Este un trecut oribil, din cauza caruia marturisesc ca ma simt uneori stingher inaintea femeii, mi-e teribil de rusine de ceea ce noi, barbatii, i-am facut femeii dintotdeauna. Insa acest „dintotdeauna” nu trebuie sa fie si „pentru totdeauna”.

Genocidul trebuie sa inceteze! Imi pasa mult mai mult de lacrima unei femei, chiar si numai in posibilitatea sa, in dreptul sau, decat ma intereseaza impasul prelatilor si teologilor, care nu sunt sinceri si nu scot in relief chestiunile oribile afirmate in multe pagini ale scripturilor, temandu-se ca nu cumva sa para eretici.

Cum poate fi numita „sfanta” o carte in care — *ca sa nu mai vorbim, cel putin acum, si despre alte lucruri ingrozitoare, cum ar fi, de pilda, indemnurile la crima ale Dumnezeului Vechiului Testament (vezi "nimicirea canaananitelor":*

„Dar in cetatile popoarelor acestora a caror tara ti-o da ca mostenire Domnul, Dumnezeul tau, sa nu lasi cu viata nimic care sufla. Ci sa nimicesti cu desavarsire popoarele acelea, pe Hetiti, pe Amoriti, Canaaniti, pe Fereziti, pe Hetiti si pe lebusiti, cum ti-a poruncit Domnul, Dumnezeul tau.” [Deut. 20:16-17; compara cu Num. 33:51-53]) — femeia este tratata intr-un asemenea hal?!?

Orbire, fanatism, ipocrizie sau interes – sunt attributele celor care traiesc si se-ngrasa de pe urma Bibliei, fara a recunoaste, fata de sine si fata de enoriasi, ca mult mai subtile ar fi trebuit sa fie Cartea, ca sunt sute de pasaje, de versete, de idei, de orori care nu au ce cauta intr-o carte „sfanta”.

Ar mai fi multe de spus. Naduf, cu siguranta, mai e destul. Dar voi mai adauga doar atat: „Si am gasit femeia mai dulce decat viata, pentru ca ea este o lacrima si un suras de floare, inima ei este divina chemare si mainile ei sunt tamaduire, apa vie in arsita sufletului.

Cel ce este bun inaintea lui Dumnezeu o afla, iar pacatosului ii este refuzata.(...)Am gasit insa mii de oameni intr-un om, dar n-am gasit nici o femeie din toate cate sunt, atat de tainic se-nvaluiе-n mister.”.

Am draci! ...Exorcizati-ma!

Nu mi se parea deloc necesar. Nu intelegeam rostul unei asemenea actiuni. Ma enerva intr-un asemenea hal ideea incat cu greu am reusit sa accept, sa ma adaptez si sa nu ma... isterizez. Insa ceea ce a urmat mi-a generat atat de multi draci, atat de multa iritare, ca pana si in acest moment, in timp ce scriu, reusesc cu mare dificultate sa ma concentrez, sa ma adun pentru a croi argumente. Oribilitatea si idiotenia marii “obligativitati” mi se par de la sine intelese, fara a mai fi nevoie sa adaug ceva.

...Dar o sa adaug! Nu inainte de a va spune, in sfarsit, la ce ma refer. – Vedeti dumneavoastra, in
caz ca nu stiati,

”la 40 de zile dupa nastere se face randuiala pentru curatirea lehuzei, dupa datina mostenita din Legea Veche (Lev. 12. 1-8): preotul citeste molitvele de curatire, rugandu-se intai pentru mama, ca Dumnezeu sa o curateasca de intinaciunea lehuziei si sa o invredniceasca a intra din nou in sfantul locas si a se impartasi cu Sfintele Taine”.

Arrrrrrrrrrrr.....

Ok, inca o data:

[illegible]

Bun, acum putem discuta! Mai plecara vreo 300 de draci. (Au ramas 2 milioane.)

Sa le luam pe rand si sa analizam tampenia pe indelete. – Carevasazica, lehuizia este... “intinaciune”.

(LAUZIE f. 1) Stare fiziologica a unei femei in primele sase saptamani de dupa nastere; stare de lauza. Sursa: NODEX)

Cu alte cuvinte, o femeie care a nascut, care a trecut prin chinurile facerii este... “spurcata”. O proaspata mamica este o fiinta murdara, de care nu trebuie cu nici un chip sa te atingi. Pentru a te feri de “mizerie”, trebuie sa te tii cat mai departe de lehuza cea intinata si intinatoare.

Vedeti dumneavoastra, cand citesti asa ceva, cand afli ca religia in care ai fost botezat (fara sa te fi intrebat cineva, in prealabil, daca esti de acord — dar despre aceasta violare a dreptului fundamental la autodeterminare, intr-un editorial viitor), considera “spurcata” femeia care a nascut, nedandu-i voie sa iasa din casa timp 40 de zile si fara “molifta”, iti vine sa te duci in fata unei biserici ortodoxe si sa intri in greva foamei.

“Greva foamei impotriva mitocaniei pseudo-religioase”...

Hai sa mergem mai departe. Daca vreti sa stiti de unde (ni) se trage aceasta apucatura, permiteti-mi, va rog, sa transcriu aici textul cuprins in Vechiul Testament:

Leviticul, 12:

1 Domnul a vorbit lui Moise, si a zis:
2 “Vorbeste copiilor lui Israel, si spune-le: Cand o femeie va ramane insarcinata, si va naste un copil de parte barbateasca, sa fie necurata sapte zile; sa fie necurata ca in vremea sorocului ei.
3 In ziua a opta, copilul sa fie taiat imprejur.
4 Femeia sa mai ramana inca treizeci si trei de zile, ca sa se curete de sangele ei; sa nu se atinga de nici un lucru sfant, si sa nu se duca la sfantul locas, pana nu se vor implini zilele curatirii ei.
5 Daca naste o fata, sa fie necurata doua saptamani, ca pe vremea cand i-a venit sorocul; si sa ramana saizeci si sase de zile ca sa se curateasca de sangele ei.
6 Cand se vor implini zilele curatirii ei, pentru un fiu sau pentru o fiica, sa aduca preotului, la usa cortului intalnirii, un miel de un an pentru arderea de tot, si un pui de porumbel sau o turtura pentru jertfa de ispasire.
7 Preotul sa le jertfeasca inaintea Domnului, si sa faca ispasire pentru ea; si astfel, ea va fi curatita de curgerea sangelui ei. Aceasta este legea pentru

femeia care naste un baiat sau o fata.
8 Daca nu poate sa aduca un miel, sa ia doua turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru arderea de tot, altul pentru jertfa de ispasire. Preotul sa faca ispasire pentru ea, si va fi curata.”

Bun! Arrrrrrrrrrr..... Buuun! Sa continuam:

1. In primul rand, una dintre marile si vechile mele intrebari este: ce treaba am eu cu Moise si cu “Domnul lui Moise”? De ce e musai ca Domnul lui Moise sa fie, automat, si Domnul meu? De ce n-ar fi Allah? De ce nu Buddha? De ce nu mi-as adapa radacina in Brahman? De ce nu l-as cinsti pe Ahura Mazdao? De ce n-as crede, poate, chiar in Tao? ...Ma rog! Hobotnicilor le lansez o singura provocare: ce s-ar fi intamplat daca s-ar fi nascut in China, sau in India, sau in Iran? Nu ar fi intrat, automat, intr-o alta religie, in alte traditii? Exact asa cum a fost sa fie sa intram noi in crestinism, in Romania nascandu-ne si botezati fiind!?

Nu e, altfel spus, o simpla loterie? – Daca m-am nascut in Japonia, voi fi fiind, cel mai probabil, shintoist; de m-am nascut in Italia, cea mai mare probabilitate e sa fiu catolic; in Liban de-as fi vazut lumina zilei celei dintai, islamist s-ar fi facut sa fiu. Si tot asa... Foarte multe posibilitati...

Mai e o problema aici... Chiar plecand de la presupozitia ca “Domnul lui Moise” este adevaratul, infinitul, purul si singurul “Domn”, ne mai ramane inca a ne intreba in ce masura vorbele numitului Moise reproduc intocmai cuvintele Dumnezeuului. Adica: sunt in stare sa mor pentru spusele Domnului, dar... pot baga mana in foc pentru cuvintele lui Moise (in fond, un simplu om)!?

Ce anume de pe lumea asta m-ar putea face sa fiu absolut convins ca ceea ce ne spune Moise reprezinta intocmai si nefiltrat Cuvantul lui Dumnezeu? Daca Moise spune “Dumnezeu a zis!” inseamna imediat si automat ca Dumnezeu intr-adevar, prin el, a zis? Exact asa si nici un pic altfel? De ce n-am crede atunci orice alta fiinta umana care pretinde ca se afla in comunicare directa cu Divinitatea? De ce neaparat Moise? De ce nu Gheorghe? De ce nu Popescu? De ce nu... Becali?

2. In al doilea rand, “Domnul” ii spune lui Moise sa le vorbeasca “copiilor lui Israel”. Ok. Suntem si noi “copiii lui Israel”? “Domnul” pare destul de exclusivist aici. Si atunci? De ce sa ne amestecam in treburile altora? Nu e civilizati!

3. “Cand o femeie va ramane insarcinata, si va naste un copil de parte barbateasca, sa fie necurata sapte zile (...)”, zice “Domnul”. Ok, Domnule, dar de ce? Bun, am inteles, ai avut o

problema cu Eva, care ti-a calcat cuvantul (fara a sti, insa, la acel moment, diferenta dintre Bine si Rau – dar si despre aceasta intr-un editorial viitor). Repet – ai avut o problema cu Eva. Dar, cum sa-ti spun eu tie, Dumnezeule pur si drept, Tu esti cel care a creat-o pe Eva. Iar daca eu am ajuns, peste mii si mii de ani, sa ma nasc tragandu-ma din Eva (Apropo, ne tragem, cu totii, dintr-o serie de incesturi?), este normal sa ii port pacatul? Ce vina am eu? Cu ce am gresit eu? Nu e corect! Ia-o de la inceput, intr-un Univers paralel daca vrei, si pune-ma pe mine in locul lui Adam. Sau fa-ma femeie si pune-ma, cu individualitatea mea, in locul Evei. Sa vedem daca eu as fi procedat la fel. Daca si eu as fi... “gresit”. Pai nu abia aceasta ar fi Justitie impecabila?

Pentru numele bunului-simt, noi, oamenii astia marunti, cu justitia noastra adesea indoielnica – noi nu pedepsim niciodata urmasii unei persoane pentru faptele acesteia. Nici un tribunal din lumea moderna nu va impinge o vina catre generatiile urmatoare. Daca tatal meu a ucis, daca mama mea a furat, toate acestea nu au de a face cu mine, nu am de ce sa ispasesc eu pacatele parintilor mei.

Deci, repet, justitia omeneasca mi se pare net superioara acestei asa-zise Justitii Divine. – O anumita Eva facu ceva ce “Domnului lui Moise” nu-i placu. Motiv pentru care, “Domnul lui

Moise” rosu de furie se facu (de parca nu tot El o crease pe Eva cu posibilitatea pacatului si a atragerii intru pacat!) si grabnic ii izgoni din Gradina Edenului pe Adam si pe Eva, spunandu-i femeii, printre altele, asa: “Voi inmulti mereu necazurile tale, mai ales in vremea sarcinii tale; in dureri vei naste copii; atrasa vei fi catre barbatul tau si el te va stapani.”.

Aberanta “dreptate”!... Trec peste duritatea si lipsa totala de temei a pedepsirii Evei. Spun doar ca eu nu am cerut sa vin pe lumea asta. Daca exista un... Domn, atunci El a decis – si numai El stie de ce – sa imi dea drumul in lume. Prin urmare, nu e deloc in regula sa ma pedepseasca si pe mine pentru pacatul numitei Eva. Ce treaba am eu cu aceasta distinsa doamna? Am cerut eu sa ma trag, peste eoni, din ea? Si atunci? De ce trebuie sa ii port eu pacatul in spinare!?

4. “Cand o femeie va ramane insarcinata, si va naste un copil de parte barbateasca, sa fie necurata sapte zile (...)”

Tu esti Cel care decide ca femeia asa urmeaza a da nastere progeniturii sale. Tu ai decis asta! Si tot Tu hotarasti, apoi, ca acest mod de a da nastere unui copil e un pacat. Iar pentru ca este un pacat (pe care Tu il impui!), o blestemi (“blestem divin”, ce interesant!), spunandu-i scurt pe doi ca: “Voi inmulti mereu necazurile tale, mai ales in vremea sarcinii tale; in dureri vei

naste copii; atrasa vei fi catre barbatul tau si el te va stapani”. (Facerea (Geneza), Capitolul 3, 16)

5. “Cand o femeie va ramane insarcinata, si va naste un copil de parte barbateasca, sa fie necurata sapte zile; sa fie necurata ca in vremea sorocului ei.”

“...ca in vremea sorocului ei”...

Sa inteleg, atunci, ca si acest “soroc” (menstruatia) este tot ceva... “spurcat”, nu? Ca tot femeile sunt vinovate. – In fond, doar ele sunt cele care te-au rugat insistent sa le creezi asa, nu!? “Fa-ne cu menstruatie”, l-au implorat, nenascute inca, femeile pe “Domnul lui Moise”.

Revin, Domnule! Le creezi, le... “concepi” in asa fel incat sa aiba, toate, ciclul menstrual. La 28 de zile, endometrul se ingroasa din ce in ce mai tare pana structura sa cedeaza, cauzand sangerari menstruale. Si asta pentru ca asa a hotarat... “Domnul lui Moise”. Decizia cu endometrul ii apartine in exclusivitate!

...Cu toate astea, insa, revine, acelasi “Domn”, si spune ca femeia este “necurata in vremea sorocului ei”. Pai stai asa! Cum vine asta? Miliarde de miliarde de femei nenascute n-au avut posibilitatea de a vota (Va dati seama ce scrutin, de ce dimensiuni!?) pro- sau anti-endometru sangerand la 28 de zile. Cineva a

hotarat pentru ele, pentru toate aceste miliarde de miliarde de femei. Dupa care, acelasi Cineva le-a condamnat pe toate, in bloc, hotarand ca sunt... “necurate” pe intreaga perioada a menstruatiei lor. Uiiii... Cata dreptate, cata justitie, cata... obiectivitate!

Exceptional! Sa trecem mai departe:

6. “In ziua a opta, copilul sa fie taiat imprejur.”

Pai stati asa, prieteni, ca eu nu mai inteleg nimic! Cum adica? – Pana aici, respectam intocmai spusele “Domnului lui Moise” catre “fiii lui Israel” (chiar daca nu prea ne numaram printre acestia). Cum auzim de “taierea imprejur”, insa, gata, stop! Punct! Capul in nisip! Faceti-va ca ploua! Asta nu e pentru noi...

...I-auzi! Deci asta cu “taierea imprejur” nu mai este, brusc, pentru noi! Pai de ce? Nu e tot “ordin” de la acelasi “Domn”? Va mai amintiti... – Cel de mai devreme, “Domnul lui Moise”... El!

De ce nu ne taiem copiii “de parte barbateasca” imprejur? Cumva pentru ca asta este doar un obicei al “fiilor lui Israel”? Printre care nu ne numaram si noi? Pai si atunci, daca tocmai ne-am dat seama si am recunoscut acest lucru, de ce mai consideram ca orice altceva din cele comunicate de catre “Domnul”, prin Moise, “fiilor lui Israel” este si pentru noi?

Ori totul, ori nimic! Ori ne taiem baietii imprejur, ori o lasam balta! Ori respectam intocmai vreaa si Cuvantul “Domnului lui Moise”, ori nu! In relatie cu “Domnul” nu ne putem permite sa umblam cu jumatati de masura!

7. “Femeia sa mai ramana inca treizeci si trei de zile, ca sa se curete de sangele ei; sa nu se atinga de nici un lucru sfant, si sa nu se duca la sfantul locas, pana nu se vor implini zilele curatirii ei.”

Gata, pauza de aritmetica! Sa calculam... $7 + 33 = 40$. Bun! Deci 40 de zile de “spurcaciune” in total. Ca sa stim exact! Sangele cel “pacatos” trebuie sa se termine de curs. Abia apoi poate reveni femeia in randul lumii. Pana atunci, INTERZIS! Sa nu care cumva sa nu respectati aceasta porunca!

8. “Daca naste o fata, sa fie necurata doua saptamani, ca pe vremea cand i-a venit sorocul; si sa ramana saizeci si sase de zile ca sa se curateasca de sangele ei.”

Aha! Am inteles! Fiind, oricum, mai pacatoasa, daca din femeie se naste tot femeie, atunci – deh, e firesc! – este clar ca “mizeria” si “pacatul” dureaza de doua ori mai mult! Dar nici nu se putea pune problema altfel. Mi se pare de la sine inteles!

...Ce porcarie! In numele fetitei mele, il provoc la duel pe “Domnu’ lui nea’ Moise”! La un duel intelectual, bineinteles. Numai sa aiba curajul sa se prezinte in fata mea!

9. “Cand se vor implini zilele curatirii ei, pentru un fiu sau pentru o fiica, sa aduca preotului, la usa cortului intalnirii, un miel de un an pentru arderea de tot, si un pui de porumbel sau o turturea pentru jertfa de ispasire. Preotul sa le jertfeasca inaintea Domnului, si sa faca ispasire pentru ea; si astfel, ea va fi curatita de curgerea sangelui ei. Aceasta este legea pentru femeia care naste un baiat sau o fata. Daca nu poate sa aduca un miel, sa ia doua turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru arderea de tot, altul pentru jertfa de ispasire. Preotul sa faca ispasire pentru ea, si va fi curata.”

Iarasi... De ce nu respectati si asta, “fii ai lui Israel”?

Ok. Am terminat cu Leviticul. Slava Domnului!
(Nu neaparat al lui Moise!)

Sa mergem mai departe. Sa dam citare, acum, din... “Catehism”.

(CATEHÍSM, catehisme, s.n. 1. Expunere a principiilor religiei crestine, sub forma de intrebari si raspunsuri; catihis; carte care cuprinde aceasta expunere. Sursa: DEX ‘98)

intrucat, precum zice Psalmistul (Ps. 50, 6), suntem zamisliti intru faradelege si nascuti in pacat. (...)”

Da, stiam deja asta – suntem zamisliti in faradelege. Pai atunci, zic, am o propunere:

Toti, dar absolut toti cei care spunem ca suntem crestini, sa nu mai fim in afara Legii. Daca este ilegal din punctul de vedere al legislatiei ceresti sa zamislim copii, hai sa nu mai zamislim. Gata cu procrearea! Ajunge cu ilegalitatea! Sa ne oprim si sa fim puri!

Daca asa zice “Psalmistul”, este clar ca asa este. Suntem nascuti in pacat. Pai, atunci... inseamna ca eforturile oamenilor de stiinta de a genera oameni in eprubeta sunt cat se poate de bine venite! – Nu tu sangerari “mizerabile” timp de 40 de zile ale lehuzei (nu mai zic ca se intampla sa se mai si depaseasca acest termen uneori!). Nu tu zamislire intru faradelege si intru teribil pacat. Nu tu molifte. Pai... nu!?

Daca suntem cu adevarat crestini, trebuie sa fim cu lege, iar nu fara de lege. Deci ar trebui sa donam bani in fiecare luna, din salariul nostru, pentru institutele de cercetare care vor sa creeze oameni exclusiv in eprubeta. Este singurul mod in care putem sa il multumim pe “Domnul lui Moise”. Doar asa vom respecta litera Constitutiei Divine!

2. Mai zice la “Catehism”: “cu acelasi scop citeste acum preotul si o rugaciune deosebita pt moasa si alta pt celelalte persoane care au ajutat la nastere, intrucat atingerea de lehuza si de prunc este socotita ca o intinare, de care trebuie curatiti.”

Aha! Buuun! Deci este nevoie de rugaciuni “speciale” pentru purificarea de intinaciune a tuturor celor care au asistat la nastere, care au atins mama si copilul nou-nascut.

...Pai bai, nesanatosilor, ce e mai frumos, mai pur, mai divin pe lumea asta decat un nou-nascut? Ce te poate topi, face tandari, inmuia si exalta mai mult decat privirea si, mai tarziu putin, zambetul si gangurelile unui prunc? Cum sa fie “intinaciune” atingerea de lehuza si de prunc? Este, din contra, cel mai divin dintre cele mai divine lucruri care pot fi imaginate – sa atingi un nou-nascut, sa o atingi, plin de iubire, pe a sa mama. Ce poate fi mai frumos, oameni bolnavi si fara suflet care ati inventat toate aceste cretinatati?

Dar inchid ochii, fac stanga-imprejur, si merg mai departe.

Trec in fuga peste faptul ca “datina de a pune nume pruncului a 8a zi dupa nastere este veche, fiind mostenita din Legea Veche, care oranduse aceasta zi pt curatirea pruncilor se sex barbatesc,

prin tairea imprejur si prin punerea numelui (Lev. 12, 3). Noi, crestinii, am pastrat-o fiindca si Mantuitorul insusi-supunandu-Se legii- a fost taiat imprejura 8a zi dupa nastere, cand i s-a pus numele de Iisus(Luca 2, 21).”.

Nu pot, insa, sa ma abtin. Revin cu intrebarea de mai devreme. Daca tot zicem noi ca respectam “datina”, “legea”, atunci de ce nu respectam si chestia asta cu “taierea imprejur”? Cu atat mai mult cu cat, dupa cum prea bine se stie, insusi Iisus s-a fost supus acestei legi, fiind taiat imprejur in cea de a opta zi dupa nastere, moment in care i s-a pus, oficial, si numele! Deci, daca suntem “crestini” (asa cum zic, intept, sociologii, aratandu-ne rezultatele inteptelor lor sondaje facute la epiderma umanitatii), atunci cum de nu respectam aceasta lege, a taierii imprejur? Cum de nu o respectam de vreme ce ea a fost aplicata pana si in cazul Celui care a dat numele religiei in care credem!?

Nu inainte de a va spune ca “dracii” mei s-au inmultit amenintator atunci cand o prietena apropiata mi-a povestit cum a fost tratata de catre o “fata bisericeasca”, voi trece la spicuirea catorva mesaje “postate” pe diverse forum-uri, pe Internet.

Sa va zic insa, mai intai, istorioara in care a fost implicata amica mea. – Se facu cum ca nascu femeia, ca toate celelalte femei (adica in pacat!).

Dupa 40 de zile, pentru a respecta datina si legea crestineasca, se duse la biserica, in vederea procedurii de molifta.

(1. MOL'ITVA, molitve, s.f. 1. (In ritualul Bisericii ortodoxe) Rugaciune (citita de preot pentru iertarea pacatelor, in imprejurari speciale; Sursa: DEX '98).

Preotul, in prea-sfintia si luminatia sa, o lua pe data la rost pe femeie. "Ai 40 de zile?". (Bun, sa trecem peste acest "ai", peste vorbitul absolut mitocanesc la pertu). "Da, am sase saptamani de la nastere.", ii raspunde amica mea. "Pai nu e bine, inseamna ca n-ai inca 40 de zile.", loveste aiuritor popa prostu' cu replica. "Cum sa nu, parinte!? Sase saptamani inseamna de sase ori cate sapte. Adica 42. Sunt chiar in intarziere!", ii zice femeia cu creier preotului fara.

Mai departe, dupa cum mi-a povestit prietena mea, tafnos, fara a mai adauga ceva, cel cu Duhul Sfânt pogorat de-a valma in el (prin simplul fapt ca a fost hirotonisit preot – sic!) a tunat deodata: "In genunchi!"...

...Doamne! Iti place de... astia? De prostovanii astia lipsiti nu numai de har, nu numai de Duh, dar si de cea mai mica urma de bun-simt sau de judecata? Astia sunt intermediarii intre noi si Tine? Gogomanilor astora trebuie sa le sarut eu mana si sa le zic "Parinte"?

Gata cu povestirea. Sa va transcriu aici cate ceva din ce am spicuit de pe forum-uri, pe Internet.

Mintean a scris:
Si alta chestie ciudata, am fost la un botez si mama nu-si facuse si m-a surprins ca nu a lasat-o sa intre in biserica, i-a facut o slujba in hol..la intrare.

Asa se face molifta la biserica ... in hol sau chiar in usa afara ca sa nu pangareasca biserica ... La Piatra Neamt cand am botezat noi ... nu a lasat-o pe mama nici cu nici fara molifta in biserica inainte de 40 de zile .. si cum botezul s-a facut la 30 de zile a stat si a privit pe geamul usii

Altcineva, pe un alt forum, zice stralucit: “*Chiar daca fata mea se nastea in miezul verii nu o scoteam afara pana nu venea preotul sa-i faca o molitfa. (Renata)*”.

Bine, Renata! Bravo! Inteligent! Inaltator! Felicitari!

In alta parte, pe un alt forum, apare urmatoarea secventa de dialog:

“Maaai... eu am auzit de chestia asta cu molifta de la soacra-mea, care ma tot batea la cap sa ma duc sa mi-o citeasca... Acuma, poate am inteles eu gresit, ea zicea ca e pentru curatarea femeii, dupa sarcina, ori in cazul asta mi se pare o mare

prostie. Adica cum, dupa ce ca am mai nascut o minunatie de copil tot eu sunt spurcata? Adica orice si oricum ar fi, mie ideea asta mi se pare revoltatoare. Mai inaltator decat o nastere nu cred ca exista nimic pe lumea asta, asa ca pur si simplu nu inteleg de ce tot eu trebuie sa fiu "exorcizata". E la fel de aiurea ca si porunca ce zice ca n-ai voie in biserica daca esti la ciclu. Pai daca noi n-am avea ciclu, nu s-ar naste popi care sa inventeze regulile astea. Si apropo de reguli, nu uitati ca sunt facute de oameni, nu de cel de sus.

A, si inca o chestie: mama nu are voie sa intre in biserica daca nu au trecut nu stiu cate zile de la nastere? Mama, care s-a straduit sa-i fie bine in cele 9 luni din burtica, care s-a chinuit sa-l nasca, si care l-a alapat la sanul ei? Hai sa fim seriosi...

Numai bine", zice user-ul "gangurici_licurici".

"Necuratia lauzei are alta explicatie, nu ca ea ar fi spurcata. Si exorcizare se face numai la indraciti sau demonizati, deci fereasca Dumnezeu! Este vorba de scurgerea de sange pe care femeia a primit-o de la Dumnezeu ca pedeapsa pentru rolul ei la pacatul stramosilor Adam si Eva, aici fiind vorba de Eva si de urmasele ei. Stiti ca in timpul menstrei nu se pupa icoanele si nu ne atingem de sfinteni(Sf. Impartasanie,aghiazma, anafura, mir). Si cum nasterea antreneaza aceasta scurgere de sange pe care o au toate femeile, preotul ii citeste la 40

de zile lauzei rugaciuni, pentru curative, sanatare, trupeasca si sufleteasca. Deci nu e mama spurcata sau, mai stiu eu cum. Molifta se face inainte de slujba botezului, si daca nu sunt 40 de zile, mama are voie, ca si femeia cu menstruatie sa stea in pridvorul bisericii (partea din fata dupa ce intri), dar nu se atinge de ce am spus mai sus.“, ii da prompt replica infocata crestina – user Marilena12, cu al sau dicton – “Nihil sine Deo”!

Aleg insa sa inchei cu un citat sublim. L-am gasit pe minunatul site <http://www.milacrestina.ro/>:

“Molifta de curative a lehuzei se face numai dupa ce a implinit 40 de zile de la nastere, nu inainte de 40 zile. Lehuza careia i s-a facut molifta inainte de 40 zile si va intra in Biserica intineaza Locasul cel Sfânt – Biserica.”.

Mare ti-e gradina, Doamne! Si plina e toata de oameni cu creierul neganditoriu...

Astept gandurile oamenilor inteligenti! Si sudalmile + blestemele adevaratilor crestini (mai mult sau mai putin taiati imprejur).

Fiica lui Dumnezeu si Dumnezeu- Mama

S-a vorbit mult, a curs multa cerneala, mult tus si s-au desenat pe monitoarele calculatoarelor multi pixeli in legatura cu renumita carte a lui Dan Brown – “Codul lui Da Vinci”. S-a vorbit si pare sa se speculeze la nesfarsit in legatura cu posibila relatie dintre Iisus Christos si Maria Magdalena. Am citit nenumarate comentarii referitoare la “Cina cea de taina” a lui Da Vinci. O tabara este convinsa ca in dreapta lui Christos se afla Maria Magdalena, in vreme ce reprezentantii celeilalte grupari n-au nici un dubiu ca, de fapt, este vorba despre tanarul apostol Ioan, cel descris in Bibile ca avand trasaturi feminine.

Sigur, asa cum sunt hainele ratiunii mele facute, cu nevoia de polemica la rever, mi se pare de bun augur ca apar asemenea contradictii. Gandirea umana trebuie sa functioneze. Numai cercetand si indoindu-se ea poate sa-si ascuta zimtii. Anchilozarea mintii in ritualuri si dogme sterile nu ii poate fi de folos nimanui.

In cazul de fata, insa, mi se pare mai putin important daca Iisus Christos a avut o latura

umana mai accentuata, legand chiar o relatie intima cu Maria Magdalena sau cu oricine altcineva. Ceea ce mi se pare cu adevarat important este ca, pentru mine, cel putin, Iisus Christos ar deveni cu atat mai stralucitor, cu atat mai solar, cu cat mai uman, mai de-al nostru s-ar fi fost sa fie.

Am simtit dintotdeauna chemarea spiritului in mine. Si am cautat de cand ma stiu. Aproape ca sunt cautarea insasi de cat am cautat... Nu sunt insa nici crestin, nici musulman, nici buddhist si nici membru al vreunei altei religii, secte sau confrerii "secrete". Nu pot adera in totalitate la ceva. Si nici nu simt nevoia. Mi-e bine-n mine chiar si-atunci cand ard si cand ma caut diminetile prin scrum. Nu am nevoie de nici un baston. Sunt stapan pe propriile-mi picioare si imi place sa urc muntii pe cai ce n-au mai fost batute.

Iar paragraful precedent are aici un singur rol. – Acela de gaj pentru realitatea ca nu am nimic nici in favoarea, dar nici impotriva crestinismului. Nu ma asez in fata Bibliei cu nici o dogma sau credinta intre mine si ea. Nu-i rasfoiesc cuvintele cu lentile de o anumita culoare sub sprancene. Am curajul de a spune "da" sau "nu" si nu cred decat intr-un Dumnezeu care-i respecta doar pe-acea ce-si asuma responsabilitatea de a nu fi de acord cu el.

Cu alte cuvinte, nu cred decat intr-un Dumnezeu care nu se teme de creatia sa, care ii acorda acesteia deplina libertate, de gandire, simtire, miscare si decizie. Un Dumnezeu caruia ii place “feedback-ul” de la creatia sa, indiferent de semnul “plus” sau “minus” ce il insoteste. Un Dumnezeu pentru care n-au nici o valoare frazele cantate sec, cuvintele neintelese deplin dar repetate mecanic, ritualurile golite de sens si inchinarile tematoare ale unor fiinte gregare si lacome.

Nu concep sa am garantata libertatea de constiinta si de exprimare in societatea omeneasca supusa greselii, in vreme ce aceasta libertate devine brusc o fata morgana de indata ce pasesc pe taramul divinitatii.

Nu cred intr-un Dumnezeu care e doar tata, fara a fi si mama. Jumatate de Dumnezeu e doar Dumnezeul crestin. Nu poate exista un Tata al Lumii fara a exista si o Mama a Lumii! Ar fi un non-sens absolut! De ce i s-ar mai zice atunci tatului “tata”. Un tata nu e “tata” decat pentru ca exista si o “mama”! E foarte simplu! Si trebuie sa-i ceri omului pur si simplu sa fie idiot de-i ceri sa creada altfel!

Mai departe, apoi, de ce Dumnezeu n-a fost sa aib-o fiica? De ce “Fiul lui Dumnezeu”, iar nu “Fiica lui Dumnezeu”. O “Fiica a lui Dumnezeu”, o “Fiica a Tatalui” n-ar fi putut mantui lumea?

De unde si de ce atata misoginism chiar si in stabilirea trinitatii crestine?

Apoi, pentru a merge mai departe, de ce s-a mai “facut om” Fiul lui Dumnezeu daca nu s-au respectat intocmai in aceasta actiune legile omenesti, naturale? Cum poti sa spui ca Dumnezeu s-a facut “om” daca el n-a urmat pas cu pas si fara ezitare legile firii? In plus, aceste legi, ale firii, nu vin tot de la Dumnezeu! despre care vorbim si pe care il prezumam creator a tot si a toate?

Am cerut eu sa ma nasc, sa fiu creat? Nu! Asa “a fost sa fie” sau asa “a hotarat Dumnezeu”. Apoi, am cerut eu sa fiu creat in asa fel incat sa nu pot aduce pe lume un copil decat daca ma reproduc sexual? Nu! Fie “Natura”, fie “Dumnezeu” a hotarat asta. Si-atunci? De ce mi se pun “pacate originare” in carca? Am comis eu acel “pacat”? Ce treaba am eu cu “Adam” si cu consoarta-i “Eva”? Solicit ca Dumnezeu sa dea timpul chiar acum inapoi si sa ma puna pe mine, Liviu Plesoianu, in locul lui Adam. Abia atunci, vazand ce am ales, **eu** si nu altcineva in locul meu, ma va putea osandi sau ba! ...Oricum, de-as fi fost in locul lui Adam, cu mine nu i-ar fi fost asa de usor. Procesul ar fi durat pana in zilele noastre! Nu m-ar fi putut convinge ca are dreptate. Justitia omeneasca – aia buna, proasta, asa cum ne pricepuram noi, fiintele astea inferioare, s-o croim – nu condamna fapta nelegiuita a unui ins

lipsit de discernamant, fie acesta minor sau major. Si-atunci? Nu devine astfel inferioara “justitita divina”? De ce au fost judecati si condamnati Adam si Eva pentru faptul de a fi facut un “rau”, in conditiile in care abia in clipa in care au muscat din “mar” au ajuns sa cunoasca “binele” si “raul”?!... Hm? Cam cati fenomenali teologi s-au gandit la asta?

Sa nu ma-ntind, insa, prea mult cu alte comentarii. Revin la problema reproducerii sexuate. – Atata vreme cat asa ne-a lasat pe pamant, fara sa ne fi consultat inainte, fara a ne fi intrebat daca suntem de acord sau nu (poate ca unii dintre noi am fi refuzat pur si simplu sa mai fim), atata vreme cat trebuie – vrem, nu vrem – sa ne inmultim recurgand la actul sexual, de ce oare vine tot El si condamna respectiva... “procedura”?

Cum o condamna? – Foarte simplu! Trimitandu-l pe “unicul sau Fiu” in lume, intrupandu-l pe acesta in pantecele unei... fecioare. Ce reiese de aici? – Reiese foarte clar ca, pentru Dumnezeu, actul sexual prin care oamenii se reproduc este un act murdar, josnic, imund. Cu toate ca el a lasat lumea asa...

Practic, “conceptia imaculata” nu este nimic altceva decat un act de condamnare a tuturor barbatilor si a tuturor femeilor care fac sex, chiar daca fac sex doar pentru a se reproduce. Deci: te

las asa cum te las pe Terra, iti poruncesc sa te inmultesti, apoi te condamn pentru ca te inmultesti in maniera pe care tot Eu am hotarat-o in prealabil pentru inmultirea ta! Hm! Ciudat rau Dumnezeuul asta!...

Nu! Fiul lui Dumnezeu nu se putea face cu adevarat “om” decat daca urma intocmai legile firii omenesti, daca spiritul sau – fie acesta divin si singular intru divinitatea sa – intra in trup pe cale naturala, isi dobandea altfel spus corpul in urma unui act sexual reproductiv omeneste firesc! Altminteri, Fiul lui Dumnezeu nu se putea face decat *partial om*.

In treacat, as vrea sa-i intreb un lucru interesant pe toti cei care nu au obiceiul de a gandi liber. Am facut o descoperire interesanta tot citind din scoarta-n scoarta Biblia. In “Evanghelia dupa Marcu”, chiar la inceputul inceputului, avem intregul arbore genealogic, pe cale paterna, al lui Iisus Christos, pana la regele David. Intreb scurt, de-a dreptul abrupt si naucitor: daca Iosif nu a fost tatal natural al lui Iisus Christos, “tatal pamantean”, daca vreti, atunci ce rost mai are, pentru numele bunului-simt si al minimului de ratiune, aceasta enumerare genealogica de la debutul “Evangheliei dupa Marcu”!?!?!?...

Nu o sa vorbesc eu aici despre sex si despre reproducere. Tot ce pot sa spun, inasa, este ca m-as simti brusc cat se poate de apropiat de

crestinism daca s-ar accepta natura deplin umana a lui Iisus Christos, daca s-ar accepta provenienta trupului sau de carne din imbratisarea plina de iubire a adaposturilor altor doua suflete! Si inca mai aproape-as fi in clipa-n care, printre file s-ar zari si o Marie. O Marie Magdalena care sa inchida-n sfantul cerc un cuplu divin. Pentru ca nu exista, pe lume, el fara ea, yin fara yang, mama fara tata, doar fiu si niciodata fiica...

“Sacra” mutilare a femeilor

Se estimeaza ca nu mai putin de 135 de milioane de fete si femei au trecut de-a lungul timpului prin ceea ce se cheama “sacra circumcizie” (clitorisul este partial sau total extirpat). In fiecare an, alte doua milioane de fete (prepubere de obicei, intre patru si zece ani) sunt amenintate de aceasta “traditie”. “Procedura” nu se intalneste doar in Africa (in 28 de tari), asa cum se crezuse initial, ci si in Orientul Mijlociu, in alte zone ale Asiei, in America de Nord, in America Latina si chiar in Europa (imigranti – peste 500.000 de cazuri in zona Uniunii Europene).

In tari precum Etiopia, mai mult de jumatate din mutilarile genitale sunt operate la fetite de pana intr-un an. In prezent, sunt contemporane cu noi peste 70 de milioane de femei din Africa si Yemen carora le-a fost extirpat clitorisul. 15% dintre aceste fete sau tinere femei au trecut, de asemenea, si printr-o operatie de excizare a labiilor, rezultand o extirpare integrala a organului genital extern.

Nu voi continua cu mai multe amanunte. Am vazut fotografii, am vazut documentare, filme

scurte, am vazut suficient cat sa pot justifica oricand si in fata oricui ceea ce am spus si, iata, repet in aceasta carte: marturisesc ca ma simt uneori stingher inaintea femeii, mi-e teribil de rusine de ceea ce noi, barbati, i-am facut femeii dintotdeauna!

Vedeti? De-aia nu sunt de acord, cum am mai spus-o si in alt articol, cu atitudinea de “pasivitate inteleapta” a multora dintre femei. Nu e deloc o dovada de superioritate sa taci si sa inghiti orice porcarie, orice marlanie. Femeile puternice ale acestei lumii trebuie sa ia pozitie. Au aceasta obligatie morala fata de femeile mai slabe si mai lipsite de aparare ale aceleiasi lumi.

Pe planeta, nu se intampla “numai” ca un sef tampit sa-si hartuiasca sexual angajata. Se intampla si lucruri absolut tragice, precum cele sumar descrise mai sus. Iar daca in Romania noastra nu putem vorbi – slava vietii – despre mutilari genitale “traditionale” sau “rituale”, putem din pacate oricand si oricat vorbi despre violenta domestica, despre “bataia cea rupta din rai”.

Front comun impotriva namilelor stupide

Ieri seara, in timp ce "zapam" fara speranta in cautarea unei emisiuni care sa merite o ora din viata mea, am aflat pur intamplator o stire cat se poate de interesanta: "A aparut pe Internet un nou website: <http://www.hartuiresexuala.ro>". Iata ca, in sfarsit, cineva s-a gandit si la asta, cu toate ca din 2002, de cand a fost publicata in Monitorul Oficial, Legea nr. 202 nu si-a gasit cu adevarat aplicabilitatea practica. Si spun asta pentru ca, la noi, egalitatea de sanse intre femei si barbati este inca o poveste de adormit copiii. In foarte multe domenii, printre care, la loc de frunte, medicina, accesul femeilor la functii este blocat de niste "baieti" cu ifose, al caror misoginism infantil m-a enervat intotdeauna la culme. Nu pot deloc sa inteleg cum poate fi misogin un barbat, atata vreme cat o femeie este mama care l-a nascut. Zau, e incredibil!

Deunazi, un prieten bun a asistat la un eveniment din ce in ce mai frecvent pe strazile bucurestene. – Un "cetatean" cu mintile congenital tulburate si cu apucaturi generate de o educatie suburbana, "a strazii", a sarit din masina, deranjat de o manevra

– e drept – necorespunzatoare a unei domnisoare. Omul grotelor, nu ratacit, ci la el acasa intr-o asazisa capitala europeana dominata de mizerie, violenta si lipsa de respect pentru lege, nu a stat nici o clipa pe ganduri. S-a napustit cu omniprezenta bata de baseball a soferului roman si a inceput sa loveasca insetat masina tinerei femei. Cand aceasta, revoltata, a iesit din autoturism rastindu-se la neandertalian, namila stupida a reactionat prompt, scuipeand-o in fata pe tanara. Dupa care, fara nici un alt cuvnt, s-a urcat in masina si a demarat in tromba, trecand pe langa politistul talamb si datator din maini de la intersectia din apropiere.

In Romania, respectul barbatilor pentru femei tinde, asimptotic, spre zero. Spun asta fara a-i jigni pe cei care fac exceptia. Pentru ca, slava Cerului si Pamantului, exista si destule exceptii! Aceasta este insa, din nefericire, realitatea!

In '90, in conditii destul de suspecte, lua nastere un front al "salvarii nationale". 20 ani mai tarziu, in 2009, propun infiintarea neoficiala a "frontului comun impotriva namilelor stupide". Nu ne vom civiliza cu adevarat pana nu vom lua, cu totii, atitudine. Iar a lua atitudine nu e sinonim cu a te lua la bataie. Tot ce trebuie sa facem este sa sunam la 112. Atat! Este suficient!

"Ce te-as..."

Unul dintre motivele care m-au determinat sa fiu de acord cu toti cei care au luat o pozitie foarte dura atunci cand presedintele Romaniei a gasit normal sa i se adreseze unei femei cu apelativul "pasarica" este acela ca nu suport deloc marlania. Mi se urca sangele la cap de fiecare data cand asist la o scena in care doi-trei masculi in calduri isi ofera direct si fara rezerve serviciile sexuale unei senzuale femei pe trotuar trecatoare.

N-am absolut nimic impotriva flirturilor, vinovate sau nevinovate. Stiu ca orice femeie se simte flatata atunci cand se simte admirata, ca feminitatea sa exulta atunci cand fanii de o clipa dau glas bucuriei sau placerii de a o fi vazut trecandu-le prin fata.

Mi se pare ceva firesc chiar si faptul de a intoarce capul dupa o femeie frumoasa in conditiile in care porti o verigheta pe un deget botezat "inelar". In fond, o simpla privire nu e, automat, o "tradare", iar daca nu ai organ pentru frumos, nu vad cum ar fi posibil sa apreciezi cu adevarat frumusetea si feminitatea propriei tale sotii.

Organul asta pentru frumos, la prea multi dintre barbatii romani, este situat insa exclusiv undeva jos, fara tangente cu lumile inimii si ale spiritului. Pentru a intoarce capul dupa o femeie, trebuie, fatalmente!, sa fii barbat. Daca esti, insa, doar mascul, pretutindenii vei vedea numai femele. Ceea ce devine o problema atunci cand, mascul fiind – si nu barbat –, vezi pe strada o femela care, in realitate, e femeie. Tu nu esti capabil sa vezi ca e femeie. Pentru ca – n-ai ce face! – esti mascul. Si atunci, in locul unei ziceri inteligente, incarcata de sexualitate, dar desteapta, arunci deja plictisitoarele "Ce te-as...". Pentru ca adevarul e ca tu, pana la urma, doar asta "ai".

Omniprezenta, grosolania flirteurilor romani ai mileniului III nu poate fi egalata decat de lipsa de rafinament a politicianilor sau de primitivismul hertzian al "VIP"-urilor umflate de marketingul audio-vizual. Emisiunile tuturor danilor negri, clonati pe la toate televiziunile dupa "matricea" vesnic urlatoare de la Antena 1, sunt cea mai trista utilizare inchipuibila a celui mai penetrant mijloc de comunicare in masa. Este unul dintre motivele pentru care cautam si propunem pe site-ul nonstoptv.ro, in fiecare zi, o productie audio-vizuala cu adevarat "utila omului".

Pentru a nu se intelege gresit, editorialul de fata nu este scris doar pentru femei. El este scris, in egala masura, pentru toti barbatii carora li s-a intamplat, macar o data, sa isi faca griji pentru o

femeie draga inimii lor (fie aceasta mama, sora, fiica sau sotie). Este cat se poate de neplacut sa primești telefon de la o buna prietena, care simte nevoia sa se descarce, marturisindu-ti ca tocmai a fost agresata verbal in traficul bucurestean cel isteric.

Inchei referindu-ma, din nou, la presedinte. Nu de alta, dar simt nevoia sa le dau apa la moara celor care considera ca am o obsesie sau ca trebuie sa ma achit de datoriile generate de vreun stat de plata. – Daca presedintele Romaniei, asistand la o scena de tipul celei descrise in paragraful anterior, ar fi reactionat violent, administrandu-i un pumn in plex badaranului, chiar daca stiu ca nu e bine sa raspunzi la rau cu alt rau, as fi inteles pe deplin reactia si as fi salutat-o. Reactiile sale sunt insa, din pacate, de natura constant contrarie. In 2005 de pilda, la bilantul Politiei, Roxana Nica, reporter al Antenei 1, il intreaba cum i se pare politia acum. "In orice caz, mult mai frumoasa decat tine", ii raspunde, total deplasat si nemotivat, Basescu. Pe Oana Sultanoiu (Realitatea TV) o invita sa se urce pe masa pentru a-i arata ce a invatat el la cursurile de resuscitare. Pe Gabriela Antoniu (Jurnalul National) o invita pe soseaua de centura, dupa ce o catalogheaza, in prealabil, "cretina si tampita".

Pe langa cele cinci minute care, cum spuneam altadata, ma vor desparti etern de presedinte, se mai adauga ceva, mult mai important – lipsa

totala de respect a domniei sale fata de Femeie. Imi cer scuze tuturor fanilor lui Traian Basescu, dar chiar nu cred ca Romania – unde badarania si primitivismul verbal sunt oricum dominante ale vietii obisnuite, de zi cu zi – are nevoie de astfel de iesiri publice, de astfel de "modele" comportamentale. Si stiu ca nu sunt, pur si simplu, demodat. Nu sunt nici un desuet utopist, care crede ca societatea omeneasca poate arata si altfel. Pentru ca am mai fost prin lume si am vazut alte realitati cotidiene. Pot spune tocmai de aceea, din experienta proprie, ca societatea umana chiar arata altfel in tarile Europei civilizate. Fiecare padure isi are uscaturile ei, desigur. Nota dominanta acolo, insa, este alta. Mult mai mult respect reciproc. Mult mai clar aplicate legile de ordine si de protectie cetateneasca. Mult mai sigure strazile si parcurile, chiar daca nu peste tot.

Cu riscul de a merge, din nou, impotriva unui curent puternic, nu-mi pot supravietui daca nu spun, cu toata taria, ca imi doresc un presedinte care, chiar om fiind si firesc gresind, sa poata vedea printre altele, in jurul sau, femei. Nu doar... "pasarici"!

Scurta pledoarie pentru bucurie

„Gusta viata cu nevasta, pe care o iubesti, in tot timpul vieti tale desarte, pe care ti-a dat-o Dumnezeu sub soare, in aceasta vreme trecatoare.” (Ecclesiastul)

Imposibila idee! Cum sa „gusti” viata daca esti convins ca e desarta?! Nu poate fi un gand serios acesta – de a cere omului sa se bucure de o viata care nu valoreaza mai mult decat un pumn de nisip care iti scapa printre degete.

Eu cred din contra, ca nu poti sa „gusti” viata decat daca vezi in ea o inestimabila valoare, nu poti sa te bucuri de tot ce ti se petrece decat daca iubesti chiar si nisipul pe care vantul ti-l arunca-n ochi. Nu e nimic desart in a-ti iubi consoarta, chiar daca se poate intampla ca, la un moment dat, drumurile sa se desparta iremediabil.

Dureroasa despartire nu transforma in „desertaciune” o iubire. Ea insasi nu e desertaciune. Nu spun ca dreptatea este de partea spuselor mele. Nu despre asta e vorba. Eu pur si simplu aduc in discutie o alta maniera de a pune aceeasi problema si un alt tip de solutionare. Pur

si simplu nu cred in exclusivismul tristetii, al amaraciunii.

Nu mi se pare valoros sa te pretezi mereu la aceleasi culori, sa te infigi intr-o obsesie. Fie si doar pentru faptul ca este atat de multa suferinta in lumea asta a noastra, a oamenilor, cred ca e foarte important sa stim sa radem, sa suradem, sa ne bucuram, sa ne entuziasmam, sa fim fericiti, sa ne zbenguim, daca vreti, intr-o baltoaca, asemenea copiilor dezinvolti. Suntem prea „involti” uneori, ne invartosam parca prea mult!... Ne refuzam atatea dimensiuni...

Un ou ochi – un punct de rascruce

Motto:

"Daca ne vedem in seara asta, fara ele, noi ce mancam?"

Vi s-a intamplat vreodata sa va vina sa luati la alergat pe strada un prieten? Mie da! Aseara!...

Nu ne mai vazusem de ceva vreme. Cu toate ca nu ne despart decat vreo zece blocuri si trei strazi. Astfel ca, ieri, iesind de la serviciu, am avut una dintre acele initiative despre care adesesa le vorbesc altora fara a le pune eu insumi in practica. – Mi-am sunat amicul si l-am invitat pe la mine. Sa mai vorbim, la o bere... (Apropo, ati remarcat ca aproape toti avem, mai nou, acest tic verbal – "Poate iesim si noi, o data, la o bere"?)

"Nu stiu, mosule, daca se poate. Sotia mea nu e in Bucuresti, e plecata intr-o delegatie.", a replicat, prompt, ciudatul meu interlocutor.

"Nu-i nimic.", ii raspund, "Si eu sunt singur."

Inainte sa apuc sa mai zic ceva, amicul imi reteaza scurt vorba, cu rapiditatea si precizia

katanei unui samurai: "Pai tocmai asta e problema. Daca ne vedem in seara asta, fara ele, noi ce mancam?"...

Nu mi se intampla foarte des sa ma blochez in mijlocul unei conversatii. De data asta, insa, am ramas pur si simplu perplex. Tot ce am mai putut baigui, confuz, a fost: "Bine, te mai sun eu atunci, zilele astea. Vorbim...".

Problema cea mai mare – de-aia m-am si apucat sa scriu pe aceasta tema – este ca ceva de genul asta mi s-a mai intamplat si anul trecut, cu alt amic. Tipul avea aproximativ aceeasi problema. Nu se putea intalni cu mine – numai cu mine! – pentru ca se temea ca vom muri, in chip tragic, de foame!

Daca este sa mai adaug si alte povesti asemanatoare, istorisite de persoane apropiate, nu pot decat sa ma ingrijorez. Incep sa ma tem ca avem de a face cu sindromul clar al unei epidemii. Sau, mai plauzibil, este o maladie congenitala, cu transmitere genetica. A nu fi capabil sa-ti pregatesti un amarat de "ou ochi", in tigaie, e semnul cel mai clar al unui handicap. Pentru ca dependenta exclusiva de un alt om, cu exceptia situatiei copiilor, nu este altceva decat dovada unei deficiente majore.

Ma stupefiaza orice vorba care imi patrunde in timpane referitoare la barbati care isi asteapta

sotiile sa se intoarca de la serviciu pentru a le gati (in unele cazuri, pe care le consider extreme, chiar pentru a le incalzi mancarea si a le-o aseza in farfurie), pentru a spala vasele, pentru a face ordine prin casa, pentru a le spala hainele si a le calca prin fier incins camasile. Ce-o fi, Doamne iarta-ma, atat de greu sa iti calci, singur, camasa!? Nu spun ca nu trebuie sa te lasi ajutat. Daca femeii care te iubeste ii face placere sa iti pregateasca mancarea ta preferata, atunci este minunat. E firesc sa te bucuri si sa fii incantat.

Insa acelasi lucru ar trebui sa-l faci si tu. Nu stii sa gatesti mancarea de vinete pe care o iubeste atat de mult sotia ta? Nu-i nimic! Exista carti de bucate. Exista alte femei, prietene, colege, pe care le poti intreba (si care vor fi mai mult decat fericite sa te ajute!). Exista, intotdeauna, **SOLUTII!** Trebuie doar **sa vrei** cu adevarat. Iar ca sa vrei cu adevarat, trebuie, mai inainte de toate, **sa te intereseze!**

In ziua de azi, femeia munceste cot la cot cu barbatul. Ba, de multe ori, isi petrece mai multe ore la serviciu decat acesta. Cunosc, de asemenea, multe cazuri in care femeia este cea care aduce cei mai multi bani in casa, sustinand, practic, intreaga familie. Si atunci? Nu e absolut normal ca femeia aceasta, muncita, obosita, tracasata, sa gaseasca seara, cand ajunge acasa, o farfurie cu mancarea preferata?

Stiu sigur ca nu e chiar atat de greu! Si mai stiu si ca e pur si simplu aberant sa te astepti ca tot ea sa se apuce, imediat ce a intrat pe usa, sa spele, sa calce, sa gateasca... Asta dupa ce, in prealabil, s-a oprit putin si la magazin, ca sa care niste alimente si niste sticle cu apa!

Sper sa nu deranjez pe nimeni cu aceste cuvinte. Cu toate ca, in fond, oricine se simte deranjat se tradeaza astfel ca fiind direct vizat!

“Sa se intoarca sa-si aiba grija de copii!”

”...Ca nici o bere n-am mai apucat sa beau. Nici la televizor nu m-am mai uitat. Nici ziarul n-am apucat sa-l mai citesc!”

O sa spuneti c-am innebunit, ca nu prea stiu ce sa fac cu timpul meu liber, dar, in urma cu doar cateva seri, “zappand” frenetic in cautarea unei emisiuni cat de cat bune, am dat, pe Prima TV, de emisiunea “O vreau pe mama inapoi”. Buna emisiune! Ilustrativa. Am urmarit-o pana la capat, aproape o jumatate de ora. Si am avut ocazia sa-l privesc pe barbatul balcanic prin excelenta. Era chiar acolo, la “teveu”. Se “producea” in vazul lumii, aratandu-si in fiecare minut o noua fata a misoginismului si a badaraniei.

Pentru cine nu stie, in emisiunea cu pricina – de tip “reality show” – este vorba despre familii autohtone, cu unul sau mai multi copii, unde, dintr-o data, tatal trebuie sa faca tot ceea ce, “in mod normal”, “intra in atributiunile unei femei”. Nevasta-mama pleaca, pentru cateva zile, sa se relaxeze, iar camerele video surprind activitatea

si mentalitatea tatalui, ramas brusc singur cu copiii sai.

In editia despre care va vorbesc, tatal nu numai ca isi demonstra stangacia la fiecare pas, nu numai ca isi ducea la culcare copiii fara sa-i spele sau sa-i schimbe, dar nu trecea nici macar o ora fara sa bombane ceva, fara sa-si certe nevasta plecata pentru cateva zile, fara sa-i promita poporului televizoman ca o va mustrului bine cand se va intoarce, reprosandu-i ca l-a lasat singur cu copiii. Ceea ce, evident, “nu se face”!

“Inteleg ca a plecat sa se relaxeze cateva zile, dar chiar sa ma lase singur cu toate treburile astea, nu mi se pare normal. Las’ ca se-ntoarce ea. Cum vine, cum – gata! – la treaba cu ea. Sa faca ce trebuie sa faca! Ia uite, pai de-aia am nevasta, sa nu pot sa ies in oras, sa trebuiasca sa fac de mancare si sa ma tin dupa astia mici toata ziua?”

...Asa zicea gogomanul. Asa zic si cred ca e normal multi gogomani. Tot ceea ce tine de casa ii revine, ca absoluta obligatie, femeii! Nu conteaza nici macar ca timpurile s-au schimbat si ca femeia munceste, la serviciu, cot la cot cu barbatul sau. Ba, deseori, chiar mai mult decat acesta. Am vazut de multe ori femei care se invarteau si roboteau pe langa sotul lor, pentru a-i prepara si aseza pe dinainte bucatele, chiar daca ajungeau mai tarziu de la serviciu decat acesta,

chiar daca salariul lor era mult mai consistent si chiar daca trebuia sa se mai ocupe si de copii.

Din pacate, am intalnit mentalitatea asta si la barbati pe care ii respect, pentru inteligenta, calmul si modul frumos de a se purta cu femeile din viata lor. Oricat de altfel ar fi, chiar si acei barbati care stiu sa se poarte cu o femeie, care stiu s-o respecte, mai pastreaza inca ceva din mentalitatea specifica secolelor trecute. “Copilul e treaba femeii” – este convingerea multora dintre barbatii altfel eleganti si iubitori fata de femeile lor.

Ba mi s-a intamplat chiar sa fiu incurajat sa nu ma mai implic atat de mult. Mi s-au spus chiar lucruri de genul: “Eu, unul, nu as fi suportat asa ceva. As fi plecat de mult. Ce e aia sa sterilizez biberoane, sa schimb copilul de scutec sau sa-l scot singur la plimbare in parc?!”.

Multi, multi, multi dintre barbatii din Romania gandesc asa. Si ma refer tot timpul la “barbatii din Romania” pentru ca aici m-am nascut, aici traiesc si in limba tarii asteia imi scriu cartile. Ma refer tot timpul la “barbatii din Romania” pentru ca ei si nu altii sunt cei cu care intru in contact in fiecare zi.

Ceea ce nu inseamna ca, in alte tari, lucrurile ar sta fundamental diferit. Nu stiu, n-am studiat practic problema. Nu pot vorbi decat din auzite

sau citite. Asa ca prefer sa ma rezum la a discuta problema din perspectiva care imi este cea mai clara, din unghiul care imi permite sa vad cel mai bine.

Un copil nu are doar o mama. El are si un tata. Si este absolut normal ca tatal sa participe cat mai mult la tot ceea ce tine de cresterea si de educarea copilului sau. Si nu trebuie sa o faca “din obligatie”. E firesc sa o faca “pentru ca asa simte”. Este copilul tau, nu? Asa ca de ce ti se pare “degradant” sa-l stergi la fundulet? Ti se pare ca iti pica pe podea rangul si se sparge daca prepari laptele copilului? Atunci inseamna ca ai o mare problema! Iar daca vrei sa te implici, dar n-o faci din teama de ridicol, atunci afla ca tocmai faptul ca nu te implici si ca te temi este cat se poate de ridicol! Ce treaba ai tu cu “ce zice lumea”? De ce te-ar privi pe tine asta? Oricum, orice-ai face, lumea tot va gasi sa “zica” ceva. Cuiva tot gresit ceva ii va parea. Asa ca ce rost are sa-ti pierzi vremea cu ce are lumea de spus!? Las-o sa spuna oricate si orice. Tu schimba fericit scutecul copilului tau, pentru ca e pur si simplu minunat sa ai grija de el! Ai vazut cum zambeste cand te simte aproape, cand intelege ca il ajuti sa nu-l mai doar burtica, cand te urmareste cu privirea cand il speli, cand il imbraci, cand il masezi si in pat sa doarma il asezi? Ce poate fi mai frumos decat acest sentiment de comuniune cu copilul tau?

“Gura lumii” n-a reprezentat niciodata absolut nimic pentru mine. Daca e sa am vreo calitate, aceea este ca pur si simplu nu imi pasa de ceea ce cred sau spun altii despre mine. Sunt cel ce sunt si mi-e de-ajuns. Voi fi cel ce voi fi si-mi va fi de ajuns. Iar daca lumii nu ii va placea, eu voi ramane acelasi. Pentru ca unitatea interioara, sinonimia exteriorului cu interiorul sunt conditii esentiale ale libertatii fiintei omenesti. Iar, fara libertate, absolut nimic nu are valoare. Nimic nu straluceste. Nimic nu se mai preschimba-n diamant sau roua cand degetele iti rasfiri peste ce misca si ce sta.

Un copil nu te face mai putin liber decat erai inainte. Da, acum ai, intr-adevar, mult mai putin timp neocupat. Pe de alta parte, toate minutele iti devin grele de sens, de continut. Orele trec altfel. Totul este mult mai condensat. Ba chiar, acum, ca ai mai putin timp liber, stii sa-ti pretuiesti cu adevarat secunde. Te bucuri de fiecare clipa noua.

Un copil nu este o povara, este o minune. Iar un barbat nu este liber in masura in care se face ca ploua si isi lasa nevasta sa se ocupe de tot ceea ce tine de copil.

Femeia “curva” si barbatul “armasar”

Nu cred ca este cineva, printre noi, care sa nu fi observat, in timp, urmatorul aspect – daca o femeie are relatii sexuale cu mai mult de un barbat, chiar daca acea femeie este necasatorita, este considerata “**curva**”. Ba chiar si acei masculi care o sorb din priviri cand trece, senzuala, pe langa ei, spun lucruri de genul: “Buna, curva dracului!”.

O femeie cu apetit sexual, o femeie cu adevarat vie din punct de vedere erotic este inevitabil si fara putere de tagada “curva”. Ce daca e nemaritata! E “curva”! Ar fi trebuit sa se marite cu cel ce a dezvirginat-o. Sau, cel mai bine, sa fi facut dragoste numai dupa maritis, pana atunci pastrandu-si virginitatea.

Toti cei care pretind ca femeia sa fie virgina inainte de casatorie pretind, de fapt, ca aceasta sa gadile orgoliul masculului ce nu suporta ideea ca “a mai trecut si altul pe acolo”. Toate celelalte justificari, in special religioase, nu fac decat sa imbrace in straie stralucitoare aceasta vanitate masculina infantila.

Altfel, de ce ar fi atat de important ca femeia sa fie virgina inainte de “prima noapte” cu sotul ei? De ce este atat de valoroasa virginitatea asta? Atat de valoroasa incat tatii multor popoare o si valorifica? – Este valoroasa pentru ca ostoieste nevoia barbatului de a se simti dominator. “Eu te-am dezvirginat, eu sunt cel ce te-a avut prima data. Mie o sa mi te supui!”

Apoi, mai sunt masculii cu briceag de Obor, care-si cresteaza socoteala pe raboj. “Cate?” “28!” “Oho, bun! Eu doar 16!” – Sunt masculii care au nevoie in permanenta de o certificare a virilitatii lor. Nu donjuan-i, nu Casanova, pretuitori ai feminitatii si dornici mereu de o noua si eleganta “cucerire”, ci simpli “macho de tramvai”, care nu ar ezita sa-si arunce “prada” ca pe-o carpa in posteritatea satisfactiei fugare.

Virginitatea ar trebui demitologizata. Si asta pentru ca, daca intr-adevar este minunat ca “prima oara” sa se petreaca in compania unui iubit, pentru a fi dragoste si nu doar sex, este foarte probabil ca acest lucru sa nu se intample. Este posibil ca iubirea sa fi fost unilaterala. Este, de asemenea, posibil, ca barbatul in cauza sa nu fie compatibil sexual cu femeia in aceeasi cauza. Sunt o gramada de lucruri care se pot intampla. Sangerarea si, uneori, chiar durerea (de mai mica sau mai mare intensitate) care insotesc dezvirginarea pot face, in cazul in care partenerul

nu este cu adevărat iubitor, atent și răbdător, ca experiența primului act sexual complet să nu fie deloc una plăcută. Și atunci, dacă peste asta se mai adaugă și imaginea “noptii perfecte”, în care e numai pasiune, iubire, tandrețe și plăcere, dacă mai vine deasupra și mitul perfecțiunii eros-ului din clipa pierderii fecioriei, este foarte probabil ca viitoarea femeie să rămână pentru totdeauna cu un gust amar. Tot ceea ce-și imaginase, tot ceea ce construise mental referitor la acel moment se dovedise o amară himera.

Ceea ce vreau să spun, mai pe scurt, este că e minunat dacă femeia devine femeie (din punct de vedere sexual) într-un cadru cât mai aproape de perfecțiune, adică, în primul rând, alături de un om pe care îl iubeste și care, la rândul său, o iubeste și îi arată asta în acele clipe. Este posibil, însă, din varii motive, ca acest lucru să nu se întâmple. E posibil să fie altfel sau poate chiar invers decât femeia își imaginase, decât citise sau decât i se povestise. Motiv pentru care, nu cred deloc că e bine ca tinerei fete să i se bage în cap că “trebuie să aștepte momentul potrivit și tânărul perfect”. Așa ceva, cel mai probabil, nu se va întâmpla niciodată. Tinerii sunt departe de a fi perfecți, iar “momentul potrivit” este ceva extrem de relativ.

Indiferent când decide că este pregătită pentru primul act sexual, pentru “pierderea virginității”, femeia trebuie să fie învățată, de către familie și de către școală, să rămână independentă și

puternica. Ea nu trebuie sa cedeze nici unui tip de santaj sentimental. Daca nu se simte pregatita, pur si simplu nu trebuie s-o faca. Dar, in acelasi timp, nici nu trebuie sa astepte la nesfarsit minutul si barbatul perfect. Cand se simte suficient de matura, atunci o poate face linistita. Evident, luandu-si toate masurile de precautie despre care nu e cazul sa vorbesc aici. Iar daca nu iese totul chiar perfect, daca feeria din imaginarul virgin excesiv nu prinde 100% viata, nu este cazul sa dispere. Nu este cazul sa-si spuna: “S-a terminat! Mi-am pierdut virginitatea si n-a meritat!”.

Se intampla sa fim pacaliti de aparente. Se intampla ca mastile oamenilor pe care-i intalnim sa fie atat de bine lucrate incat nici insisi acestia sa nu le deosebeasca de fata lor reala. Asa ca nu putem sa evitam imprevizibilul. Oricand se poate intampla ca cineva, intr-un fel sau altul, sa ne dezamareasca. Ceea ce nu e o tragedie. Viata ramane la fel de frumoasa ca mai inainte. Daca ceva urat se intampla, o cearta spre exemplu, nu este un capat de lume. Daca exista suficienta iubire, suficienta maturitate si suficienta prietenie, atunci situatia se poate remedia. Daca nu, asta este! Sfoara se rupe si ambele persoane merg mai departe, catre noi orizonturi, catre noi drumuri acum deschise, catre noi posibilitati.

Revenind insa la temele luate in vizor la inceputul acestui articol, mai trebui sa vorbesc

despre ceva. Ceva ce m-a surprins intotdeauna neplacut si care m-a facut sa nu am o parere prea buna despre cosexualii mei. Iata despre ce este vorba: daca, asa cum scriam putin mai sus, o femeie – fie aceasta si nemaritata – are relatii intime cu mai multi barbati –, aceasta este dorita dar, in acelasi timp, cu siguranta considerata “curva”, chiar si de catre aceia care o doresc; daca, in schimb, un barbat, fie acesta si casatorit, fie acesta si cu copii acasa, are relatii satisfacatoare cu multe alte femei, el nu e deloc “stricat”, “dezmatat”. Din contra, este cat se poate de apreciat. Este invidia tuturor barbatilor! Este un... **“armasar”**!

“Armasar”, chiar daca imoral, e acela ce s-a culcat cu multe femei. “Curva”, chiar daca “buna”, e aceea ce s-a culcat cu mai multi barbati.

Legat de ce spuneam adineauri, si compatibilitatea sexuala este la fel de importanta ca celelalte genuri de compatibilitati, atunci cand vorbim despre relatia de lunga durata dintre o femeie si un barbat. O casnicie poate fi oricat de lunga, insa ea nu va fi ferita de “calcatura stramba” decat daca intre cei doi exista o compatibilitate sexuala foarte buna. Daca cel putin unul dintre membrii cuplului este frustrat sexual, atunci fie certurile vor fi frecvente, fie raceala va desparti cearsafurile, paturile si chiar

camerele, fie cel puțin unul dintre soți își va mai găsi de treaba și prin alta parte.

Nu este locul aici să intru în amănunte legate de importanța vieții sexuale într-un cuplu. Ea mi se pare cât se poate de evidentă. Ar trebui să constituie subiectul detabuizat al multor ore de clasă pentru adolescenți și emisiuni tv la ore de maximă audiență. Apropo de asta, n-am înțeles niciodată de ce o emisiune despre sex trebuie plasată în program după ora 24:00, în condițiile în care, la ore de maximă audiență (intervalul 17:00-23:00), putem liniști urmări (alături de copiii noștri) filme “artistice” “de cinci stele” și seriale în care niste indivizi-eroi rezolvă eficient și sigur toate problemele implantând cutite în testele “alora rai”. N-am înțeles de ce orele după-amiezii și ale tinereții seri sunt potrivite, din punctul de vedere al CNA-ului, pentru difuzarea unor emisiuni sinistre de tipul “Stirilor de la ora 5:00”. De ce e ok ca un adolescent să urmărească o emisiune de tip “talk-show” unde tot felul de personaje grobiene își dau în petic în fiecare seară, în vreme ce o emisiune de educație sexuală – dintr-o stupidă falsă pudoare – este mutată undeva dincolo de miezul nopții?

Spuneam că viața sexuală implinită este un sinequa-non al perenității fericite a unui cuplu. Evident, sunt o gramadă de alte lucruri cel puțin la fel de importante. Erotismului este contraproductiv înșă a i se nega valoarea și

importanta. Or, pentru a te asigura ca esti compatibil sexual cu o anumita persoana, trebuie, evident, ca mai intai “sa incerci”. Nu iti poti da seama daca iti place gustul unui mar inainte de a-l... gusta! A te casatori virgina cu un barbat e ca si cand ai semna un contract prin care te-ai obliga sa consumi mere de un anumit tip tot restul vietii tale, fara ca, mai inainte de asta, sa te fi oprit putin pentru a gusta! Cam neplacut, nu? Mai ales daca se intampla ca acel tip de mar chiar sa nu-ti placa...

Orice femeie ar trebui sa faca dragoste cu barbatul pe care l-a ales sa-i fie sot, inainte de “ziua cea mare”. Cum ai putea cunoaste un barbat cu adevarat daca nu l-ai cunoscut si intim? Si nu e oare important sa stii cat mai bine cu cine urmeaza sa te mariti? Mi se pare de un absolut bun-simt sa incurajezi femeia sa aiba o relatie sexuala cu barbatul ce urmeaza sa-i devina sot. Iar a bolborosi pe tema obligativitatii sau a minunatiei feciorelniciei premaritale este o pura dovada de prostie. Sau, cum spuneam mai sus, gadilare a orgolului masculin in forma sa stupida – “Pe aici n-am trecut decat eu!”.

Sa mergem insa si mai departe. De ce, ma rog, daca e atat de important ca femeia sa fie virgina, nu e la fel de important ca si barbatul sa fie, aidoma, virgin? Virginitatea nu e, deci, o valoare in sine? Este o valoare – inestimabila! – doar daca e la genul feminin? Corect, nu? Nu cumva e

asa pentru ca barbatii au condus si conduc dintotdeauna lumea? Nu cumva e asa pentru ca religiile au fost intemeiate, conduse, institutionalizate de catre barbati? Pentru ca textele religioase, “cartile sfinte” ale tuturor religiilor mari ale lumii sunt scrise de catre barbati?

Este evident ca, daca este intr-adevar extrem de importanta, virginitatea isi declina valoarea atat la genul feminin, cat si la genul masculin. Or, atata vreme cat asa ceva nu se intampla, atata vreme cat virginitatea este pretuita si considerata necesara (chiar obligatorie, la anumite popoare si in anumite zone) doar in ceea ce le priveste pe tinerele fete, atunci este evident ca nu putem vorbi despre nici o valoare in sine. Totul tine exclusiv de orgoliul pueril masculin. Este ridicol, dar adevarat: virginitatea premaritala a ajuns sa fie o “obligatie sacra”, a ajuns sa fie predicata in “textele sfinte” din cauza extrem de mundanei vanitati a barbatului. “Nimeni sa nu mai fi trecut pe aici!” este motivatia reala. Iar rezultatul – supravvalorizarea si extrem de profitabila valorificare a virginitatii femeiesti.

In plus, pentru a duce gandul inca mai departe, alta chestie greu de explicat este cum naiba de se face ca femeia e condamnata daca nu e virgina la maritis, in schimb, cand vine vorba despre barbat, acesta “trebuie sa aiba experienta”. Bun, si? Experienta cu cine? Experienta dobandita cum?

Nu tot prin sex? Si nu tot cu o femeie? Deci femeile *trebuie* sa fie virgine inainte de casatorie. Dar daca barbatii, la casatorie, este bine sa aiba deja experienta – cum se spune –, atunci e clar ca sunt alte femei cu care acestia intretin raporturi sexuale. Dar parca sexul in afara cuplului marital era un pacat, nu? Cu cine fac sex acesti tineri? Cu femei nemaritate? Pai si asta nu e “rau”? Femeile acelea n-ar fi trebuit sa faca dragoste doar cu sotul lor?

Se vede deci ca, oricum am da-o, femeia este condamnata. Chiar si atunci cand serveste “experientei” pe care “trebuie” s-o aiba tanarul barbat in prima noapte cu proaspata lui sotie.

Evident, nu pot incheia inca inainte de a cita cate ceva din Biblie. Avand in vedere ca este (sau ar trebui sa fie) cartea de capatai a umanitatii, trebuie sa ne raportam tot timpul la textele sale intelepte si divin inspirate. Iata, de pilda, o zicere din Cartea a II-a a prietenului meu Moise (Leviticul, Capitolul 21):

“9. Daca fiica preotului se va spurca prin desfranare, ea necinsteste pe tatal sau: sa fie arsa cu foc.”.

...Ca de obicei, poruncile divine din Vechiul Testament sunt absolut incantatoare. Asemenea cruzimi, asemenea oribilitati sunt pur si simplu imposibil de asociat cu ideea de sacralitate, de

sfintenie, de Dumnezeu. Nu poti sa fii in acelasi timp sanatos la cap, sa citesti asemenea grozavii si sa continui sa afirmi ca Vechiul Testament este, pe de-a-ntregul, o “carte sfanta”! Trebuie sa ai cel putin o doaga nelalocul ei ca sa le ceri oamenilor sa “creada” in originea divina a textelor vechitestamentare. Si asta pentru ca, oricat de mult ai fi dispus sa crezi, simpla lecturare a acestor sinistre porunci, “legi” te scarbeste la maximum si iti provoaca un rau fizic.

Nici macar nu are importanta in acest context ce va fi inteles stralucitorul precum un astru maestru spiritual Moise prin termenul “desfranare”. Simplul fapt ca ii indeamna pe oameni sa ucida prin ardere de vie o femeie pe motiv ca ar fi desfranata denota pura dementa! Si-atunci? Cu ce maxim tupeu sau cu ce maxima prostie pretind anumite personaje ca oamenii sa taca malc, sa nu zica nimic si sa inghita toate aceste mizerii odioase? Ce e divin in aceste texte? Ce e divin in faptul de a le porunci oamenilor sa ucida, cu foc, cu sabie, cu pietre?

Sa nu ne oprim aici, insa. Ar fi si pacat. Poate ca inca nu ati citit lucruri minunate, precum cele din a cincea carte a prietenului Moise (Deuteronom, Capitolul 25):

“11. De se vor bate intre dansii niste barbati, si femeia unuia din ei se va duce ca sa scoata pe barbatul sau din mana celui ce-l bate si,

intinzandu-si ea mana, va apuca pe acesta de partile lui rusinoase,

12. Sa i se taie mana ei si sa nu o crute ochiul tau.”.

Dragut, nu? Daca un barbat il bate de-i suna apasat cap pe sotul tau, iar tu, ca orice om normal la cap, faci orice pentru a-ti scoate barbatul din mana celui ce-l loveste, esti pasibila de... taiat mana! Hooopaaa! Aproape ca nu mai pot sa respir de atata sacralitate cata emana textele astea, sfaturile astea minunate ale lui nea' Moise! Deci nu conteaza, conform gandirii diliului, ca femeia aia vrea sa-si apere barbatul, riscandu-si, in fond, propria viata. Daca, nestiind ce altceva sa mai faca si nebeneficiind, oricum, de puterea fizica a unui barbat, femeia recurge la apucarea temeinica in pumn a “barbatiei” atacatorului, ultra-interfata-cu-divinitatea-Moise hotaraste ca “drept” este ca femeii sa... i se taie mana! Perfect...

Sa facem insa o mica excursie si prin Noul Testament, unde Sfantul Apostol Pavel, in prima sa Epistola catre Timotei (Capitolul 2), are ceva foarte important sa ne transmita:

“9. Asemenea si femeile, in imbracaminte cuviincioasa, facandu-si lor podoaba din sfiiala si din cumintenie, nu din par impletit si din aur, sau din margaritare, sau din vesminte de mult pret;

10. Ci, din fapte bune, precum se cuvine unor femei tematoare de Dumnezeu.

11. Femeia sa se invete in liniste, cu toata ascultarea.

12. Nu ingaduiesc femeii nici sa invete pe altul, nici sa stapaneasca pe barbat, ci sa stea linistita.

13. Caci Adam a fost zidit intai, apoi Eva.

14. Si nu Adam a fost amagit, ci femeia, amagita fiind, s-a facut calcatoare de porunca.

15. Dar ea se va mantui prin nastere de fii, daca va starui, cu intelepciune, in credinta, in iubire si in sfintenie.”.

In primul si-n primul rand, de retinut ca imbracamintea femeii trebuie sa fie “cuvincioasa”. Nu care cumva sa se vada vreo glezna, gamba sau, doamne fereste, vreun inceput de pulpa! Ca daca vede slujitorul lui Dumnezeu asa ceva se poate sa se abata de la dreapta cale!

Femeia nu trebuie sa se impodobeasca, ea trebuie, din contra, sa dea tot timpul dovada de “sfiala” si de “cumintenie”. Eventual sa taca din gura cand este batuta, pentru ca altfel ar incalca porunca de a fi “sfioasa” si “cuminte”!

Femeia nu trebuie sa iasa din cuvantul barbatului, pentru ca asa a lasat Dumnezeu lucrurile pe pamant. Ea trebuie sa se teama de Dumnezeu, pentru a nu fi pedepsita.

Sa invete, da. Sa intrebe si sa cerceteze, in nici un caz! Femeia trebuie sa invete “in liniste”. Ceea ce barbatul ei are sa-i comunice e litera de lege. Trebuie sa fie “ascultatoare” si sa nu-l deranjeze cu nici o intrebare. Daca este cumva de vreo alta parere intr-o anumita privinta, ea trebuie sa se bata repede peste gura si sa nu zica nimic. Daca barbatul ei a zis intr-un anume fel, atunci asa trebuie sa ramana. Cine e ea sa gandeasca si sa rosteasca altfel?

Apoi, chiar daca femeia e invatata, ea in nici un caz nu trebuie sa-si propuna sa-i invete si pe altii. Unde s-a mai auzit asa o nelegiuire – ca femeia sa invete un barbat! Nu, hotarat lucru, asa ceva nu trebuie permis cu nici un chip! Femeia nu trebuie sa ia in propriile maini carma casniciei in nici o situatie, nici macar in acele privinte unde este clar ca are mai multa pricepere. Ea trebuie sa stea mereu cu capul plecat si sa se arate in toate circumstantele supusa fata de barbatul sau.

Nici macar nu trebuie sa ne mai punem problema vreunei egalitati intre sexe. Este totul cat se poate de clar. De vreme ce insusi Dumnezeu l-a facut mai intai pe Adam si abia apoi, din coasta acestuia, pe Eva, nu stiu ce s-ar mai putea adauga.

Ca sa nu mai vorbim si despre faptul ca femeia este cea care a fost inselata de Diavol, ea a fost

prima care a calcat regulile lui Dumnezeu, tragandu-l apoi si pe barbat in pacatul sau.

Iar pentru toate acestea, femeia nu are decat o singura sansa. Ea nu se poate mantui la fel de usor ca barbatul. Fiind a doua nascuta in lume si prima care a cazut in pacat, precum si coruptoate a lui tata-Adam, singura ei sansa de a scapa de focurile vesnice ale Iadului este sa faca fara incetare copii, ca sa inmulteasca neamu'. Ea trebuie sa fie mai sfanta decat toti sfintii pentru a fi luata in calcul la "salvare".

Sfantul Apostol Pavel mai are insa si altele de spus, de data aceasta catre Corinteni (prima Epistola, capitolul 14):

"34. Ca in toate Bisericile sfintilor, femeile voastre sa taca in biserica, caci lor nu le este ingaduit sa vorbeasca, ci sa se supuna, precum zice si Legea.

35. Iar daca voiesc sa invete ceva, sa intrebe acasa pe barbatii lor, caci este rusinos ca femeile sa vorbeasca in biserica."

In nici un caz nu trebuie lasata o femeie sa comita pacatul ingrozitor de a spune ceva in biserica! Una, ca n-are oricum nimic de spus (Ce-ar putea adauga ea pe langa spusele barbatului, care oricum ii este, inca din momentul Facerii, superior?). Si a doua, ca ele, femeile, trebuie in

primul rand sa se supuna barbatului lor, inainte de orice (inclusiv inainte de a gandi).

Ba mai mult decat atat. Chiar daca sunt femei intelepte, doritoare de cunoastere, ele nu trebuie sa-si permita indrazneala de a pune intrebari in biserica. Tacere, tacere si iar tacere. Este foarte simplu de retinut. Nu este greu. Nici macar pentru o fiinta inferioara, de grad secund, precum este femeia. Tot ceea ce trebuie ea sa stie si sa-si asume este tacerea! Apoi, acasa, e libera sa-si intrebe sotul. Atentie! – Sa-l intrebe! In nici un caz sa-l invete ea ce a inteles din predici, ori sa-i conteste in vreun fel rationamentele!

Sa ne intoarcem insa pentru cateva momente la Moise (Deuteronom, Capitolul 22). Se vede bine treaba ca, orice-as face, pana la urma tot la Moise ma intorc, intr-atat de mult ma bucura divinele-i porunci. Iata-l, in maretia si splendoarea sa, cum zice el:

“20. Iar daca cele spuse vor fi adevarate si nu se va gasi feciorie la fata,

21. Atunci fata sa fie adusa la usa casei tatalui ei si locuitorii cetatii ei sa o ucida cu pietre si sa o omoare, pentru ca a facut lucru de rusine in Israel, desfranandu-se in casa tatalui sau. Si asa sa starpesti raul din mijlocul tau.”.

Din nou, aceeasi porcarie, aceeasi discriminare fatisa si aceeasi crima oribila cu justificari

“sacre”. De ce nu e cautat – era sa zic unde! – si barbatul? De ce e necesar ca doar tanara fata sa fie fecioara? De ce aceasta discriminare? Iar barbatul, de-o fi sa nu fie fecior, cu cine oare si-o fi pierdut virginitatea!?

Apoi, din nou, aceeasi porunca a unui ins demn de toate tratatele de psihiatrie: “Ucideti-o cu pietre, in fata casei tatalui ei!”. Da! Minunat! Absolut divin! Imi place din ce in ce mai mult de Moise asta. Un adevarat trimis al lui Dumnezeu pe pamant. Ce poti sa-ti doresti mai mult?

Va dati seama ca, intr-un stat actual civilizat, un asemenea indemn este sinonim cu inchisoarea? “Instigare la omor calificat” este numele infractiunii. Si daca, in zilele noastre, in lumea civilizata, o asemenea “porunca” este aspru sanctionata, cu multi ani de inchisoare si cu privarea de drepturile cetatenesti, cum putem accepta totusi asemenea texte? Cum s-a intamplat de-am ajuns sa le numim “sfinte”?

Mai departe, in acelasi loc (Deuteronom, Capitolul 22), nea’ Moise mai da o Lege pentru poporul sau:

“28. De se va intalni cineva cu o fata nelogodita si o va prinde si se va culca cu ea si vor fi prinsi,
29. Atunci cel ce s-a culcat cu ea sa dea tatalui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea sa-i fie

nevasta, pentru ca a necinstit-o; toata viata lui sa nu se poata desparti de ea.”.

Da? Ce spuneam mai devreme? Valorizarea feciorelniciei in scopul foarte clar al valorificarii ei. “Cincizeci de sicli de argint”... – Atat zice Biblia ca valoreaza virginitatea unei fete. Am cautat pe Internet, in cadrul site-urilor de profil, dar n-am gasit nimic. Se pare ca “siclii” astia de argint nu sunt convertibili. M-ar fi interesat cam cat vine in euro. Sau in RON, la cursul zilei...

Vechiul Testament abunda si de porunci referitoare la uciderea de prunci. Iata doar un mic exemplu (Psalmi, 136):

“8. Fiica Babilonului, ticaloasa! Fericit este cel ce-ti va rasplati tie fapta ta pe care ai facut-o noua.

9. Fericit este cel ce va apuca si va lovi pruncii tai de piatra.”.

Peste tot, in Biblie, apare aceasta temea a crudei razbunari. Indemnul la omorarea copiilor dusmanilor “poporului sfant” este un fel de malefic refren in prima parte a Bibliei. Sa-mi fie cu iertare, dar eu chiar nu pot avea vreun dram de respect pentru un text care reda porunca unui scelerat ca toti pruncii dumanicei sa fie “loviti de piatra”. Si nu oricum! – Cu zambetul pe buze! – Cu... bucurie!

Nu vi se pare suficient de concludent textul de mai adineauri? Nu-i nimic, avem pregatit ceva si mai bun. Iata “sfanta carte” ce ne spune (Osea, Capitolul 14):

“1. Pustie sa ajunga Samaria, fiindca s-a razvratit impotriva Dumnezeului ei! Sa cada in ascutisul sabiei, pruncii ei sa fie ucisi si femeile care i-au zamislit sa fie spintecate!”.

Cam atat despre asa-zisul si mult laudatul de catre teologi “liber arbitru” al omului. Pe de o parte, ti se spune ca Dumnezeu l-a lasat liber pe om sa aleaga, in fiecare clipa a vietii lui. Iar, pe de alta parte, ori de cate ori acesta nu face intocmai ceea ce “Domnul” asteapta de la el, este aspru pedepsit, adeseori aplicandu-i-se chiar... pedeapsa capitala!

“Esti liber sa faci ce vrei, omule, dar, de nu vei face ce iti poruncesc (sic!) eu, vei pieri de focul ochilor mei vesnic deschisi!” – Cam asa suna toata povestea asta de adormit copiii cu “liberul arbitru”.

De-ar fi sa aiba vreo insemnatate, “liberul arbitru” ar trebui sa insemne maxima, totala libertate a omului de a gresi si de a pacatui atat cat pofteste. Sigur, exista in Univers intotdeauna o “lege a compensatiei”. Raul trage la rau si binele la bine. Asta este destul de clar. Astfel, din punctul de vedere al justitiei mundane, precum si

din cel al “justitiei divine”, orice fapta, orice decizie a omului se inscrie implacabil in eterna lege a cauzei si a efectului. Asta putem accepta ca fiind rational. Si e normal sa fie asa. Este singurul mod in care dreptatea si ordinea pot fi mentinute in Univers.

Cu totul alta este insa situatia atunci cand Dumnezeu se arata... “manios”. De ce ar fi Dumnezeu “manios”? Nu stie el oare mai bine decat oricine cat de departe de perfectiune sunt oamenii – parte a creatiei sale? De vreme ce el i-a creat, nu e firesc ca el sa ii cunoasca cel mai bine, cu toate defectele si toate calitatile lor, cu tot potentialul lor egal de rau si de bine?

Ce sens are “supararea”, ce rost au “falca in cer si falca in pamant” a zeului manios? Daca exista o lege a cauzei si a efectului, fie ca-i spui “karma”, fie ca-i spui “judecata de apoi”, nu e suficient sa o lasi pe aceasta sa functioneze? De ce trebuie sa mai adaugi paie peste foc? Universul merge oricum mai departe, tinzand mereu sa echilibreze, sa compenseze.

Revenind la citatul recent, cat de corecta este atitudinea “Domnului” pe care o putem lesne remarca din urmatoarea fraza: “Pustie sa ajunga Samaria, fiindca s-a razvratit impotriva Dumnezeului ei!”? Pai, daca mi s-a dat “liberul arbitru”, atunci ceea ce fac va avea oricum repercusiuni asupra mea. Asa ca de ce trebuie sa

mai fiu si blestemat? Apoi, inteleg sa sufar consecintele faptelor mele, sa patesc si eu ceva daca, de pilda, i-am facut rau unui semen de-al meu. Dar daca, din diverse motive, fie chiar si din incapatanare sau prostie, refuz sa “cred”, refuz sa fac parte din “oastea Domnului”, aleg sa fiu liber si sa il contrazic pe acesta acolo unde observ ca nu are dreptate, este o atitudine corecta ca respectivul “Domn” sa ma blesteme, sa-mi ureze “sa cad in ascutisul sabiei”!?

Daca o femeie alege sa creada altceva sau sa nu creada (in) nimic, atunci perfect dreptul Dumnezeu vechitestamentar este normal sa spuna lucruri de genul: “pruncii ei sa fie ucisi si femeile care i-au zamislit sa fie spintecate”!?! Ce e asta!? Cum poti pretinde ca asemenea orori sunt sfinte?

Trebuie spus – Biblia, cel putin in prima ei parte, in Vechiul Testament, nu este nimic mai mult decat descrierea istoriei unui popor, autoconsiderat “cel ales”. Un popor impotriva caruia nu am nimic. Un popor pe care il respect foarte mult. In aceeasi masura in care le respect insa pe toate celelalte. Nu cred ca o natie este mai vrednica de stima decat o alta natie. Sa nu se ofuscheze evreii, dar faptul ca se autoconsidera “poporul ales” nu e, pana la urma, tot un fel de “arianism”? Iar uciderea a sute de mii de oameni ai altor popoare, pentru a le lua pamantul, avaturile si fecioarele, macelarirea a zeci sau

chiar sute de mii de femei, copii si nou-nascuti nu e, pana la urma, tot un fel de “pogrom”?

Cum poti sa indemni ca pruncii dusmanilor tai “sa fie ucisi”? Cat de barbar sau de dement trebuie sa fii ca sa ceri asa ceva!? “Iar femeile care i-au zamislit sa fie spintecate!” – Asta ce mai e? Nu e oare nebunie curata? Oameni buni, oameni care va invatati copiii cu traditiile acestei religii, v-ati luat vreodata ragazul de a studia cu adevarat textele biblice? Am ferma convingere ca orice ins sanatos la minte, la suflet si la spirit care a citit cu adevarat Biblia, pe indelete si din scoarta-n scoarta, nu o mai poate considera “sfanta”. Cel putin nu in integralitatea ei. Cel putin nu in cea mai mare parte a textelor ce compun Vechiul Testament.

Cine citeste lucruri precum cele pe care le-am redat mai sus si continua sa spuna ca Vechiul Testament trebuie acceptat, fara cracnire, ca fiind Cartea Sfanta a crestinismului este fie sarit de pe fix, fie interesat sa perpetueze o stare de non-gandire, o habitudine a motairii tampe. In fond, un om inteligent, liber si viu nu poate intra in calcule atunci cand cineva are nevoie de... mase amorfe de manevra.

M-ar intrista, insa, daca v-ati face o impresie gresita despre ceea ce urmaresc eu cu aceasta carte. Nu ma intereseaza absolut deloc sa lovesc in temeliile crestinismului sau, cel putin, ale

crestinismului ortodox. Nu sunt nici adeptul unei alte religii, nici ateu. Despre ceea ce gandesc si simt, despre experientele pe care le-am avut de-a lungul timpului si despre ceea ce traiesc zi de zi si obisnuiesc sa numesc “nebuna cautare” am vorbit si voi mai vorbi intr-o alta carte. In “Stop! Femeia la urma...” am ales insa a discuta fara nici un menajament despre marele ghinion care a fost si inca este pentru omenire faptul ca marea majoritate a barbatilor incearca din rasputeri sa reduca la minimum posibilitatile de miscare ale femeilor. Pentru cei mai multi dintre barbati, o femeie libera este cel mai rau lucru care poate fi inchipuit. In realitate, ei se tem insa de femeie. Stiu ca nu ii pot face fata. Si de aceea inventeaza tot soiul de tampenii pentru a o forta sa taca.

In cartea pe care tocmai o cititi nu am ales sa vorbesc impotriva crestinismului, fie acesta ortodox sau nu. Nu am facut si nu fac altceva decat sa atrag atentia asupra modalitatilor in care s-a realizat marea manipulare, cea mai mare manipulare din istoria umanitatii – manipularea femeii de catre barbat. Daca observ elemente ale acesteia intr-o religie, o spun imediat, fara nici o opreliste. Aceasta nu ma transforma insa intr-un inamic al respectivei religii. Mi-am educat suficient pornirile de-a lungul anilor, astfel incat sa nu cad in capcana gandirii unilaterale, de tipul “daca ceva fundamental este putred, atunci absolut totul este putred”. Nu, nu este asa. Crestinismul, Biblia insasi contine multe lucruri

minunate, cat se poate de profunde, la care poti medita zile si ani in sir fara a le epuiza intelesurile. In acelasi timp, insa, crestinismul, Biblia contin si nenumarate pasaje demne de analele psihiatrice sau de filmele horror interzise minorilor sub 18 ani. Iar toate aceste orori si false valori trebuie repudiate, trebuie aratate, trebuie discutate cat mai mult. Nu ajuta la nimic sa bagam cat mai adanc capul in nisip. Aceasta nu va face uratenia unei bune parti a Bibliei sa dispara.

Dovada ca nu am neaparat ceva impotriva crestinismului sau a religiei in general este faptul ca am cautat si am gasit foarte multe manifestari ale misoginismului la persoane care nu provin din randurile oamenilor Bisericii. Ba am gasit probe concludente ale misoginismului obnubilant pana si la personaje renumite ale stiintei veacurilor trecute. Ce exemplu mai graitor vreti decat acela al lui Darwin – in fond, marele “dusman” al crestinismului, al teoriei “Genezei”?

Vreti sa stiti ce spunea domnul Darwin, copil, si el, al unei mame, despre femei? Ei bine, conform “gandirii” sale, in acord cu “dovezile” intalnite in natura, “barbatii sunt mult mai evoluati decat femeile”! Multi dintre antropologii contemporani si adepti ai lui Darwin considerau ca mintea femeilor se aseamana cu cea a animalelor, care au pus accentul pe dezvoltarea simturilor, in detrimentul ratiunii.

Mai mult ca sigur ati citit sau ati auzit de “Psihologia multimilor”, a lui Gustav le Bon. Putina lume stie insa cum vedea renumitul sociolog francez relatia dintre femeie si barbat din perspectiva evolutionismului. In 1879, le Bon publica in cea mai respectata revista de studii antropologice a vremii ceea ce urma sa devina cel mai feroce atac impotriva femeii in literatura stiintifica de la Aristotel incoace. Le Bon concluziona, intr-un pasaj:

“Chiar si in randurile celor mai inteligente rase – precum este cea a parizienilor –, se intalnesc foarte multe femei al caror creier este mai apropiat ca dimensiuni de cel al gorilelor decat de cel al barbatilor celor mai evoluati. Aceasta inferioritate este atat de evidenta incat nimeni nu o poate contesta nici macar pentru o clipa; numai gradul acestei inferioritati merita luat in discutie. Toti psihologii, precum si poetii sau sciitorii care au studiat inteligenta femeilor au cazut de acord asupra faptului ca acestea reprezinta cea mai de jos forma a evolutiei omului si ca ele se aseamana mai degraba cu copiii si cu salbaticii decat cu barbatii adulti si civilizati. Ele exceleaza numai in capricii, inconstanta, absenta a gandirii si a logicii, precum si in incapacitatea de a rationa. Fara indoiala, exista o serie de femei distinse, mult superioare barbatului obisnuit, insa ele sunt tot atat de exceptionale ca si nasterea unui monstru! Cum ar fi, spre exemplu, o gorila

cu doua capete! In consecinta, data fiind raritatea lor, le putem neglija in totalitate.”.

Trist! Extrem de trist. Pe undeva, as fi preferat sa nu ma pot lega decat de religii si de oamenii bisericilor lumii. Pentru ca asta ar fi insemnat ca nu atitudinea generala a barbatilor fata de femei este inacceptabila, ci doar aceea, segmentara, a barbatilor religiilor. Din pacate, insa, ma vad nevoit sa expun oprobiului dumneavoastra deopotriva textele religioase si fragmentele unor prestigiosi oameni de stiinta ai veacurilor trecute. Fara indoiala, cartile lui le Bon, in special “Psihologia multimilor” sunt carti de referinta, nu numai pentru sociologi. Cu atat mai trist este insa ca personalitati altfel remarcabile ale lumii stiintei gandesc in acest fel despre femei si aduc astfel de “argumente” in sprijinul afirmatiilor lor pur si simplu aberante.

Ca tot aduceam vorba intr-un paragraf anterior despre Aristotel, voi sintetiza in continuare conceptia despre femei a unuia dintre cei mai importanti filosofi, logicieni si teoreticieni ai stiintelor din antichitate.

Dupa parerea lui Aristotel, femeile sunt "barbati incompleti". Chiar si atunci cand o femeie si un barbat fac sex in vederea conceperii unui copil, barbatul este elementul activ, creator, in vreme ce femeia nu este decat un receptacul, necesar, dar inferior. O femeie este "un barbat infertil", un

barbat neevoluat, inferior. Poate va mira aceasta perspectiva, dar trebuie sa subliniez aici ca faptul de a considera femeia ca fiind tot un barbat, dar unul insuficient dezvoltat, demn de a fi folosit numai la treburile casnice si pentru procreare, era cat se poate de comun, de obisnuit printre vechii eleni. Barbatii vechii Elade preferau chiar relatiile de dragoste si sexuale cu alti barbati, in vreme ce femeile erau "folosite" doar pentru reproducere (un fel de... incubatoare). Textele lui Platon contin numeroase referiri, unele cat se poate de evidente, la relatiile homosexuale dintre barbatii vechilor cetati grecesti.

Dupa Platon (in *Timaeus*), "Doar barbatii au fost creati direct de catre zei si au primit suflute de la acestia. Aceia care traiesc drept se intorc la stele, insa aceia care sunt lasi sau care duc vieti nesabuite pot fi transformati, ei pot deveni femei in urmatoarea viata. Acest proces de regres poate continua de-a lungul a numeroase reincarnari succesive, pana cand va fi inversat. Data fiind aceasta situatie, este clar ca doar barbatii sunt fiinte omenesti complete si doar ei pot spera la implinire totala. In schimb, cel mai bun lucru la care poate spera o femeie este sa devina barbat in viitoarea intrupare."

Chestia asta o intalnim si la budisti. Acestia considera, in marea lor majoritate, ca o femeie care aspira la Iluminare trebuie sa se pregateasca toata viata ei pentru ca in urmatoarea incarnare sa

se nasca barbat... De retinut, de asemenea, si ca barbatii calugari budisti trebuie sa respecte 227 de reguli, in vreme ce calugaritele budiste au de respectat 311 (deci 84 de reguli in plus, doar pentru ca sunt femei)!

Revenind la crestinism si la Biblie, trebuie sa va mai spun ceva absolut ingrozitor: in Apocalipsa sa, Ioan ne spune ca Iisus Christos va salva ("rascumpara de pe Pamant") in timpurile cele de pe urma numai 144.000 de oameni. ...Mai aveati vreo indoiala ca absolut toti acestia fi-vor barbati? "Acestia sunt care nu s-au intinat cu femei, caci sunt feciorelnici. Acestia sunt care merg dupa Miel ori unde se va duce. Acestia au fost rascumparati dintre oameni, parga lui Dumnezeu si Mielului." ...Deci nu numai ca sunt exclusiv barbati, dar mai sunt, pe de-asupra, si "feciori", virgini. Salvati vor fi doar acei 144.000 de barbati "care nu s-au **intinat** cu femei"!

...Caci nu numai ca ele insele nu au nici o sansa, "spurcate" fiind prin insasi natura lor vicioasa. Dar ii mai "intineaza" si pe bietii barbati, furandu-le astfel sansa de a se numara printre cei 144.000...

Femeile publice si violenta domestica

1. Conform unui sondaj Gallup, Aproape jumătate (45%) dintre femei nu se simt în siguranță pe strazile Bucureștiului în timpul zilei, iar numărul celor care nu se simt în siguranță singure pe strazile capitalei în timpul nopții este aproape dublu (84%).

2 femei din 10 cred că violență împotriva femeilor în locurile publice este foarte răspândită în București, jumătate (48%) considerând-o destul de răspândită. Aproape jumătate dintre femeile din București au fost martore la atacarea fizică sau agresiunea sexuală a unei femei în locurile publice; mai mult de două treimi (69%) au fost martore la atacuri verbale împotriva unor femei, iar 46% la jefuirea unei femei. Dintre 10 femei care au fost martore la asemenea acte, 8 spun că nu a intervenit nimeni împotriva agresorului.

Aproape trei sferturi (72%) din femeile din București se așteaptă că, în cazul în care li s-ar întâmpla vreuna dintre relele menționate, să nu le sara nimeni în ajutor.

Fiecare a patra femeie a fost victima jafului in locuri publice, 6% au fost victime ale unor agresiuni sexuale, iar 8% ale unor atacuri fizice. In majoritatea cazurilor, femeile nu au instiintat politia.

2. Sotia milionarului Silviu Prigoana, Adriana Bahmuteanu, crede ca Ion "Boschet" a reactionat corect tragand-o de par si pocnind-o in plina strada pe Andreea Spataru: "Probabil ca a prins-o cu unul pe Andreea si, daca e asa, bine i-a facut ca a rupt-o in bataie! Are orgoliul lui de barbat. Din cate il stiu, Ion e sentimental si cu fata asta (n.n. - Andreea) ar fi vrut sa se aseze la casa lui!".

3. Nu ma intereseaza, in mod normal, nici cat negru sub unghe sa aflu ceva, orice, despre "Boschet", despre Spataru, despre "Bahmu si Prigoana", ori despre "Columbeanca". Mondenitatile nu ma lasa nici macar rece. Ceea ce am redat la punctul "2" al acestui articol este, insa, cat se poate de relevant si nu trebuie deloc trecut cu vederea.

Atata vreme cat "umanoizii mondeni" isi vad de mondenitatile lor neagresive, totul este in regula. Sunt persoane care gusta asa ceva si, astfel, "mondenii" si "mondenele" isi au publicul lor, de pe urma caruia traiesc (cat se poate de bine). Cand, insa, un astfel de personaj incepe sa se erijeze in marele si super-avizatul comentator al

faptelor de viata, al principiilor etice si al obiceiurilor sociale, pe mine ma cam apuca... dracii.

Iata, spre recent exemplu, cazul renumitei si ubiceiei doamne "Bahmu". Nu stiu daca sunteti la curent cu bataia incasata de "regina muzicii R&B" in plina strada de la fostul ei iubit, un oarecare... "Boschet". Faptul mi-a atras atentia intr-o dimineata in care frunzaream presa zilei. Cum spuneam, nu ma intereseaza certurile, scandalurile mondene. Insa faptul ca o femeie – culmea, persoana publica! – este batuta mar in plina strada de catre un nene cu 78 de burti nu mi se pare deloc de neglijat. Este un fapt extrem de grav. Un fapt care ar trebui sanctionat public, in primul rand. Individul respectiv ar trebui efectiv linsat mediatic, jurnalistic. Nu ar trebui sa mai aiba tupeul sa iasa din casa pe timp de zi.

Ei bine, in toata aceasta chestie, se trezeste si mai sus amintita cucoana "Bahmu" sa isi dea cu parerea. Zice, marea analista a vietii cotidiene si a relatiilor barbat-femeie: "Probabil ca a prins-o cu unul pe Andreea si, daca e asa, bine i-a facut ca a rupt-o in bataie!". ...Mda! Prin urmare, conform "gandirii" suspecte a duduiei "Bahmu", este absolut normal ca un barbat sa isi calce in picioare femeia, atata vreme cat are probe cum ca aceasta i-ar cam fi pus niscaiva coarne. Tipul, "un sentimental" – cum zice "Bahmu" –, "are si el orgoliul lui de barbat". Si-atunci – fireste! – o ia

la bataie pe “ex-a”, pentru a se racori si el, ca omu’!

“Bahmu”? Draga mea... Daca “Prigo” tot face afaceri cu gunoaie, de ce nu te gandesti foarte serios sa te rezumi la a perora pe aceasta singulara tema? Nu te mai chinui sa apari pe absolut toate sticlele. Stupizenie e destula in Romania si fara aportul tau grotesc!

De ce sunt atat de “dur” cu tipa “Bahmu”? Pentru ca e persoana publica. Pentru ca are un “reality-show”. Pentru ca multe femei si fete stau si se uita in gura ei sorbindu-i cuvintele atunci cand se face ca vorbeste despre viata. Pentru ca nu ar trebui sa constituie un model o insa care spune: "Eu si Prigoana ne-am batut parte in parte, la noi a fost ca la luptele K1!".

Un astfel de personaj nu are ce cauta intr-o emisiune decat daca aceea e medicala si daca se prezinta, didactic, un caz de tulburare psihica. Pentru ca afirmatii precum cele citate mai sus nu poate face decat o persoana puternic dezechilibrata psihic si esuata lamentabil pe un tarm al crasei non-valori.

Este un fapt foarte grav daca o femeie este batuta. Punct. Este un fapt si mai grav daca o femeie este batuta pe strada. Pentru ca agresorului este clar ca nu-i e teama de martori, de politie, de proces, de consecinte. Punct. Este inca mai grav daca

persoana agresata este de notorietate publica. Fiindca asta denota ca agresorul este cat se poate de linistit. El stie foarte bine ca agreseaza public o femeie intr-o tara a nimanui, unde nici un act normativ nu se aplica sustinut si unde, practic, poti face absolut orice fara a suporta rigorile legii. Punct. Cat se poate de grav este, apoi, faptul ca o alta *persoana publica* (deci generatoare, din nefericire, de *opinie publica*) justifica si chiar lauda gestul agresorului, pe care il si admira, considerandu-l un... sentimental, un... pasional!

Ce vor intelege domnisoarele care urmaresc “rielitisourile” cu “Bahmu”? Ce vor invata de la patologica ubicua doamna? – Ca important este sa pui mana pe un nene cat mai bogat. Ca, daca acesta iti ofera tot ce iti trebuie si tot ce iti doresti, nu mai conteaza daca din cand in cand iti mai umfla cate-o buza si-ti mai invineteste cate-un ochi. Ca bataia e normala. Ca violenta domestica este un “ce” fara de care nu se poate.

De-aia consider ca nu am fost suficient de “dur” cu patologica “Bahmu” in cele ce am scris aici. – Pentru ca aceasta duduie genereaza curente de gandire, influenteaza, face opinie publica. In conditiile in care mai sanatos, pentru ea si pentru noi toti, ar fi sa se trateze! Poate chiar in direct. De ce nu chiar intr-un “rielitisou”: “Cu Bahmu la psihiatru”!

“Vezi ca n-ai fost in stare sa faci baiat?”

“Vezi ca n-ai fost in stare sa faci baiat?”, imi spune la un moment dat, mai in gluma, mai in serios, un vecin. “Lasa, nu-i nimic. Sa-ti traiasca!”, adauga putin mai tarziu, incercand parca sa ma consoleze.

Si n-a fost doar acel vecin. Au mai fost inca trei cunostinte, de data asta toate femei. In felul ei, fiecare incerca sa ma consoleze. Ba mai mult decat atat, la doua dintre ele am observat chiar o privire scrutatoare si un pic tematoare. Ma analizau atent pentru a vedea daca nu cumva sunt foarte suparat ca n-am baiat.

Trec usor peste faptul ca, evident, nu eram suparat. De ce-as fi fost? De ce mi-as dori neaparat baiat? In fine... Important aici este altceva. Important este faptul ca, daca respectivele doamne plecau de la premisa ca este foarte probabil sa fiu din cale-afara de suparat ca am fata si nu baiat, atunci inseamna ca asa se si intampla de multe ori. Foarte multi dintre proaspetii tati sunt realmente suparati, mahniti, deceptionati ca nevasta lor nu a adus pe lume un

baiat. Si-atunci, bietele femeii, obisnuite cu tot felul de reactii care mai de care mai putin potrivite la nasterea unui copil (fie el si inferior, adica fata), fireste ca privesc tematoare un tata care nu a fost binecuvantat de Dumnezeu cu un odor cu prostata.

Probabil ca, in viata unui om, aproape nimic nu este intamplator. Probabil ca toate se leaga, ca exista un destin si ca toate curg pe calea acelui destin. Cert este ca toata viata am trait printre femei. Am fost crescut de mama si de o bunica. Apoi, daca tatal meu nu mai avea frati sau surori, mama avea – doua... surori. Dintre care, una a nascut baiat, iar cealalta – doua fete. Eu insumi am o fata, iar toate locurile unde am lucrat pana acum erau si sunt populate majoritar de... femei.

Nu vreau sa plictisesc pe nimeni cu date autobiografice. Nu pot sa sufăr chestia asta. Paragraful precedent are un singur rol. Acela de a prezenta o stare de fapt. Situatia ca, de cand ma stiu, am avut mai mult de a face cu femei. De aici, poate, si capacitatea de a empatiza mai bine, de a intelege mai bine. Oricum, una peste alta, adeseori prefer compania femeilor. Ma rog, nu in sensul in care ar putea fi perceputa aceasta fraza... in afara de cativa prieteni buni, care, la randul lor, sunt departe de a fraterniza cu misoginismul, majoritatea persoanelor cu care am stabilit de-a lungul timpului legaturi sunt femei.

Sa nu divaghez insa prea mult... Pe langa afirmatia consolatoare si un pic mustratoare de la inceputul acestui articol, am mai auzit, cu o frecventa inca si mai mare, alta superba fraza: “Lasa ca, oricum, cu fetele te ajuti mult mai mult decat cu baietii. Baietii nu stau prea mult pe langa casa. Cum au crescut un pic, cum pleaca la drum. Fetele sunt mai devotate, mai apropiate de casa si de parinti. Te ajuta. Iti mai iau din greutate.”.

...Da! Si, uite-asa, de-aia e bine – totusi! – sa faci (si) fata. ...Ca te-ajuta! Face treaba in casa. Spala geamuri, face ordine. Spala vase, face mancare. Spala rufe, face curat. Ce mai, un adevarat robot de bucatarie bun la toate, pe care nu trebuie nici macar sa-l speli, ca se spala singur!

Am intalnit adeseori urmatoarea situatie, in multe dintre familiile cu care am relatii. – Dupa ce mananca, baiatul pleaca repede afara, sa se joace, in vreme ce fata e oprita pentru a-si ajuta mama sa stranga vasele murdare, sa le spele, sa le stearga si sa le puna la locul lor. Nimic mai gresit! De ce trebuie “invatate de mici” fetele ca acesta este rolul lor? De ce li se pare barbatilor o adevarata tragedie ca trebuie, macar din cand in cand, sa spele un vas, sa dea cu mopul pe jos, sa curete un geam, sa gateasca o simpla si nevionovata supa? E degradant pentru barbat, in special pentru splendidul exemplar balcanic, sa dea cu matura prin casa sau sa-si spele farfuria, sa

incalzeasca mancarea sau sa puna muraturi? Inseamna, atunci, ca nu a depasit inca, saracul, stadiul umanitatii barbare, din vremea cand barbatul alerga dupa dinozauri si se intorcea in grota cu prada pe-nserat, in vreme ce femeia il astepta acasa avand grija de copil, facand mancare si taindu-i haine din piele de brontozaur.

Da, intr-adevar, “n-am fost in stare” sa fac baiat! Oricum, de apreciat totusi ca vecinul meu e la curent cu realitatile biologice si stiintifice. Pentru ca, daca mi-a zis ce mi-a trantit, inseamna ca stie – asa cum, din contra, prea multi barbati n-o stiu – ca sexul copilului depinde exclusiv de barbat, de acel “y” pe care numai tatal il poate da.

Iar de va fi nicicand sa n-am baiat, se va intampla cea mai ingrozitoare tragedie, despre care cineva din familie imi vorbea la un moment dat. Dumnezeuule, aproape ca nu-mi vine s-o spun, intr-atat de mult ma tem! Ei bine, iata: daca nu voi avea, pana la urma, baiat, atunci... – of! – numele meu se va stinge!... Va puteti imagina ceva mai ingrozitor? Numele meu, “Plesoianu”, nu va fi dus mai departe. Este o perspectiva teribila! O perspectiva care ma inspaimanta atat de mult incat aproape ca nu mai am somn noaptea. Nu! Neaparat, trebuie sa fac tot posibilul, tot ce imi sta in putinta pentru a avea un baiat! Este singura sansa de supravietuire a numelui meu!

Va dati seama cat de redusi suntem noi, oamenii, uneori? Si ce daca un nume, un simplu nume nu este dus mai departe? Ce treaba am eu, in fond si la urma urmei, cu numele “Plesoianu”? Ce inseamna numele asta? Nu e decat o insiruire de litere. Atat. Putea fi, la fel de bine, “Ploiesteanu”, asa cum imi mai stalceau numele profesorii. Nu ma intereseaza absolut deloc “sa-mi duc numele mai departe”. Mi se pare ceva complet lipsit de importanta. Decat sa ma gandesc la asa o tampenie, prefer sa nu fac nimic si sa ascult cum creste iarba!

Reactiile multor barbati la aceste articole

Cele cateva articole referitoare la conditia femeii in lume pe care le-am publicat pe blogul meu si care se regasesc, printre altele, si in aceasta carte au starnit o serie de reactii destul de pasionale. Lucru care – nu ascund – m-a bucurat foarte mult. Asta am si sperat sa se intample. Atata vreme cat eu insumi am scris cu sangele clocotindu-mi prin vene, era absolut firesc sa-mi doresc lecturi la fel de febrile. Si cred ca este necesar sa fie asa. Pentru ca nimic nu se va schimba daca aceste texte sunt citite pur si simplu, folosite exclusiv cu scopul unui exercitiu intelectual. Textele astea trebuie sa arda, sa consume pana la capat prejudecati, false valori si misogine justificari.

Sigur ca n-a fost pentru mine nici o surpriza. Eram convins ca asa va fi. Si parca, totusi, nutream pe undeva, prin vreaun cotlon ascuns al fiintei mele, ca realitatea sa ma contrazica. As fi vrut ca si barbatii sa scrie comentarii pozitive la adresa textelor mele. N-a fost insa sa fie asa. Cu doua, trei exceptii – nu mai putin notabile! –, cel putin 90% dintre comentariile publicate de catre

barbati au fost negative. Ba unii chiar m-au asigurat de vesnica osanda si ardere in focurile Iadului pentru nesabuinta-mi de-a scrie asa ceva. Sigur, acum, ca ei nu stiu un lucru elementar despre mine. Sunt al... “dracului” de incapatanat. Este de ajuns sa ma contrazici intr-o chestiune esentiala fara sa-mi aduci un argument solid si gata – m-ai provocat sa mai scriu inca de 20 de ori pe atat despre acelasi subiect! In plus, nu m-au nimerit nici cu “focurile Iadului”. Intamplator, imi place focul! La fel de mult pe cat imi plac apa, pamantul, aerul si stelele. Iar Iadul, ca si Raiul nu sunt altundeva decat in noi, in mintea si in sufletele noastre.

Au mai fost persoane – dintre cele care ma cunosc de multa vreme – care mi-au sugerat ca ar fi mai bine sa public celelalte scrieri ale mele, ce de mult asteapta lumina tiparului. Da, am de gand sa le strang si sa le public. Cartea asta, pe care o aveti acum in fata ochilor, s-a vrut insa publicata mai devreme. Nu pot vorbi doar despre frumosul lumii. As vrea s-o fac. Dar nu am cum sa scriu numai editoriale precum “Locul de niciunde” sau “Fericirea e a sti sa-ti bei ceaiul”. Nu am cum pentru ca sunt femei care nu vor ajunge nicicand sa le citeasca. Sunt prea ocupate pentru asta. Trebuie sa spele, sa calce, sa faca de-ale gurii pentru sot si copii, sa aiba grija de casa si de copii, sa dea cu matura, sa dea cu aspiratorul, sa faca piata, sa mearga la serviciu, sa scoata copiii in parc, sa-si caute la dispozitie sotul, pentru ca el

se-ntampla sa mai fie si... “indispus”, sa mai manance uneori si bataie, din aia – “rupta din rai” s.a.m.d..

Nu spun ca lucrurile se vor schimba neaparat in bine pentru ca am scris eu aceasta carte. Sunt insa un optimist incurabil. Lucid, dar statornic... Cred cu tarie ca lucrurile pot fi schimbate. In fond, daca gandim situatia lumii profund, vom intelege destul de repede ca singura noastra sansa este sa mai incercam si altceva. Miile de ani in care destinele omenirii au fost lasate aproape in exclusivitate pe mana barbatilor au dus la un inceput de mileniu III in care a devenit deja ceva “obisnuit” sa vedem la televizor stiri de pe campurile de razboi, imagini cu oameni impuscati, ucisi cu barbarie in numele religiei si din ratiuni economice. Imi doresc o alta lume pentru copiii nostri. Daca ar fi corect, ar trebui sa putem alege, sa voteze liber toata planeta – femei sau barbati la conducerea lumii? Nu stiu care ar fi rezultatul votului, dar stiu sigur ca ar fi mana cereasca pentru Terra daca la conducerea statelor lumii ar veni femei. Si ma refer aici la femei adevarate, nu la barbati deghizati in femei precum este nefericit-renumita Condoleezza Rice!

Oricum, barbatii ar trebui sa lase locurile libere fie si numai din profunda jena pentru ceea ce au suportat si continua sa suporte femeile lumii de milenii. Este absolut inadmisibil ca in secolul

XXI sa mai fie state, precum Afganistanul sau Sudanul, unde femeile acuzate de adulter sunt arse pe fata si uneori chiar orbite cu acid! Nu sunt adeptul pedepsei capitale, nu cred ca o putem accepta ca solutie, insa marturisesc ca i-as omori cu mana mea, fara nici un tremur facial, pe scleratii aia. Sau as pleda pentru trimiterea lor intr-un lagar de unde sa nu mai poata iesi vreodata. Nu poti sa ai intelegere sau mila fata de asemenea turbati! Pur si simplu nu au ce cauta pe Planeta asta atat de frumoasa. Au gresit drumul. Altundeva trebuia sa ajunga si au nimerit din pacate aici.

Nici un stat civilizat al acestei lumi nu ar trebui sa mai intretina relatii diplomatice cu tarile unde au loc asemenea atrocitati impotriva femeilor. Dar cine, va intreb, sa aiba curajul de a rupe orice relatie, economica sau diplomatica? Tarile asa-zis civilizate unde tot barbatii se afla la putere? Tarile asa-zis “civilizate” unde singurul interes este banul si unde femeile din parlamente sunt privite in cel mai fericit caz ca niste... “aratari”?

Si, daca despre “sacra mutilare genitala” am vorbit intr-un capitol separat, este locul aici sa mai amintesc si ca intr-o tara precum Ghana “o familie poate fi pedepsita pentru o jignire prin transformarea unei fete virgine din cadrul familiei in rob sexual al familiei ofensate. In acest sistem de sclavie, tinerele fete virgine sunt transformate in sclave in cadrul unor altare traditionale, fiind

folosite sexual chiar si de catre preoti”.
Interesant, nu? Cu atat mai mult cu cat Ghana participa bine-mersi la tot felul de competitii sportive, printre care si Olimpiada!

In India, Pakistan, Bangladesh, precum si in alte tari localizate in zona subcontinentului indian, o forma absolut dementa a violentei domestice este “arderea miresei”. Barbatul sau alt membru al familiei acopera femeia cu benzina sau kerosen si apoi ii da pur si simplu foc, privind-o linistit pana aceasta isi da duhul. Va intreb – oare “autoritatile” indiene, spre exemplu, nu au cunostinta despre aceste lucruri? Ba da, au. Au si ce daca?! Pentru ca daca vrei cu adevarat sa stopezi aceste acte oribile, criminale, o poti face. Nu exista impedimente majore. Trebuie doar sa te intereseze cu adevarat subiectul! Sau sa-i intereseze pe americani si pe europeni. Care ar putea rupe orice legatura cu India presand astfel aceasta tara sa ia masuri drastice si imediate pentru stoparea acestor obiceiuri sinistre.

Poate nu stiati, dar numai in India, conform unui raport UNICEF, mai mult de 5.000 de mirese sunt ucise anual deoarece... zestrea lor este considerata insuficienta!...

De asemenea, in tari precum Albania, Bangladesh, Brazilia, Canada, Danemarca, Ecuador, Germania, India, Irak, Israel, Italia, Pakistan, Arabia Saudita, Suedia, Uganda, Marea

Britanie sau Statele Unite (Nu va mirati, in cazul statelor civilizate din aceasta lista este vorba despre imigranti africani sau asiatici.), se practica asa-numita “ucidere pentru onoare”, prin care membrii familiei victimei femei o omoara fara nici o problema pe aceasta atunci cand considera ca “a adus dezonoare familiei”! Conform UNICEF, “de obicei, o femeie este pedepsita pentru refuzul unei casatorii aranjate, daca este victima unui viol, pentru solicitarea unui divort (chiar daca sotul abuzeaza de ea), comiterea unui adulter sau a oricarui alt pacat trupesc. Aceste ucideri sunt determinate de perceptia ca orice comportament al unei femei care “dezonoreaza” familia trebuie aspru pedepsit.”...

Gata! Ajunge! N-as fi vrut sa reproduc atatea orori, dar este singurul mod prin care pot trage, la randul meu, un semnal de alarma. Pentru ca doar atunci cand te apleci cu adevarat asupra acestei teme – conditia femeii in lume –, ajungi sa cunosti cu adevarat gravitatea si amploarea neverosimila a acestor “traditii” criminale. Si intelegi atunci ca orice text misogin, cu atat mai mult atunci cand face parte din vreo “carte sfanta” a umanitatii, este un indemn in plus la complicitate cu toate aceste atrocitati (mult mai multe decat am reprodus eu in aceasta carte).

Tocmai de aceea am si luat decizia de a expune toate acele citate din Biblie, in special din Vechiul Testament. Situatiile femeii in lume, mai

ales in anumite parti ale planetei, este cat se poate de rea! Acesta este adevarul frust! Asa ca nu ne mai putem ascunde cu capul in nisip precum struti. Daca asemenea mizerii precum indemnul de a uide o “adulterina” cu pietre, de a o lapida sunt parti esentiale ale “sfintei carti”, atunci eu n-am incotro si le voi expune in permanenta. Pentru ca nu mi-e cu putinta sa fiu de acord cu asa ceva. Sunt pur si simplu relatari ale unor obiceiuri si “morale” barbare. Care n-au nici o legatura cu mine, cu poporul asta sau, mai ales, cu secolul asta! Iar daca vreun reprezentant al Bisericii este de alta parere, il provoc la polemica!

Oricum, astept si solicit o pozitie oficiala a Bisericii referitoare la comentariile mele pe marginea respectivelor citate vechitestamentare. Vreau sa stiu, pe scurt, daca Biserica Ortodoxa Romana (BOR) isi asuma pentru poporul roman aceste “legi” date de catre “Dumnezeu” poporului “ales” evreu. Atata vreme cat Vechiul Testament, cu toate ale sale, este parte din Biblie, care este cartea “sfanta”, de capatai a crestinatatiei, atunci presupun ca raspunsul nu are cum sa fie decat “Da, ne asumam aceste legi!”. Altminteri, ar insemna ca Biserica Ortodoxa nu este de acord cu poruncile lui Dumnezeu. Hm... Cam delicat!

Vreau sa ne mai spuna BOR daca, din punctul sau de vedere, este vinovat un nene, prezentat la “Stirile de la ora 5”, care si-a omorat izbind-o cu pietre nevasta pentru ca o prinsese in pat cu altul.

Daca BOR spune ca este de acord, atunci inseamna ca da gir tuturor barbatilor sa procedeze aidoma in situatii asemanatoare. Cu alte cuvinte, instiga la violenta sau chiar la omor deosebit de grav, in forma calificata. Daca, in schimb, BOR spune ca nu este de acord, atunci inseamna ca nesocoteste Legile lui Dumnezeu, din Vechiul Testament, acolo unde acesta le porunceva evreilor sa-si lapideze nevestele daca acestea “calca stramb”. Ce e mai presus pentru BOR – legea penala a statului roman sau Legea lui Dumnezeu? BOR, daca ar dovedea de consecventa cu profesia sa de credinta, ar trebui sa condamne public legea penala a statului roman, pe motiv ca vine in flagranta contradictie cu Legea lui Dumnezeu in aceeasi privinta. Atata vreme cat Dumnezeu, in Vechiul Testament, porunceste poporului ales sa-si ucida cu pietre femeile adulterine sau sa le treaca prin foc (daca sunt fiice de preot si se dovedesc a fi desfrante), cine este statul roman sa vina, cu al sau Cod penal, si sa spuna ca, de fapt, asa ceva se numeste crima si instigare la omor!? Asa ar trebui sa gandeasca, consecventa cu sine insasi, cu Biblia si cu Dumnezeu, BOR!

Altfel, daca in acest caz BOR accepta si stabileste derogari, daca, altfel spus, nu este neaparat necesar ca oamenii, crestinii sa lapideze femeile adulterine, atunci avem tot dreptul – nu-i asa? – sa consideram ca si alte porunci divine pot fi incalcate sau, cel putin, altfel interpretate! Sau, poate, s-a razgandit Dumnezeu intre timp? A fost,

dar acum nu mai este de acord cu acest obicei? L-a impus, insa in prezent ne spune ca e reprobabil? Si, daca este intr-adevar asa, mai este perfect un Dumnezeu care “se mai si razgandeste” (“a te razgandi” insemnand “a nu te fi gandit perfect” de prima data)?

Astept, deci, reactiile oficiale ale BOR. Nu mai suntem in Evul Mediu. Suntem in secolul XXI, mileniu III! Nu mai trebuie sa inghitim, pe nemestecate, orice ni s-ar pune, fortat, in farfurie. Daca suntem oameni, atunci avem sacra datorie de a gandi, de a gandi si de a simti. Si, sincer, nu cred ca este om cu suflet acela care nu se simte oripilat la maximum de indemnurile vechitestamentare de tipul: “Iar de se va dovedi vinovata, cu pietre s-o ucideti, de taisul sabiei sa piara!”. Astfel de “legi” nu pot veni decat de la zeii imaginari ai unei comunitati barbare.

Revenind insa la reactiile barbatilor de pe blog, mi se pare foarte important sa-l citez pe un anume domn “Grigorie” (nu am cum sa stiu daca este numele sau real si nici nu conteaza). Domnul “Grigorie” zice asa: “cati oameni au murit in ultimul razboi mondial ? unii spun vreo 6 milioane (1938-1945) ... cati prunci sunt ucisi de femei numai in romania - anual - cica vreo 1,5 milioane.ia sa faci un text si depre asta ... daca mai poti ...”.

...Pot, draga domnule. Problema este ca ma tem ca n-ai intelege. In primul rand, ca tot a iesit la suprafata – iata! – si problema avortului, trebuie neaparat sa spun ceva extrem de simplu, dar foarte rar luat in calcul – atunci cand o femeie avorteaza, in decizia sa este implicat intotdeauna si un barbat (activ, pasiv sau prin lipsa). Dincolo de discutia legata de mijloacele moderne de contraceptie (multe si eficiente, atat de multe si de eficiente incat numarul sarcinilor accidentale, nedorite sau neasteptate sa se reduca la minimum), trebuie vazut daca nu cumva, atunci cand o femeie ia aceasta decizie, o ia fie pentru ca este singura si nu poate creste doi, trei, patru sau mai stiu eu cati copii, fie pentru ca este prea tanara (a ramas gravida la varsta adolescentei sau chiar a pubertatii), fie pentru ca altminteri si-ar pune viata in pericol. N-am de gand sa intru in polemici sterile pe tema avortului. Ma rezum a spune ca, din punctul meu de vedere, dreptul la a face avort este un drept fundamental al femeii. Atata vreme cat natura este de asa... natura incat specia umana nu se poate perpetua decat cu ajutorul femeii, este normal ca femeia – care oricum a adus sau va (mai) aduce pe lume alti exponenti ai speciei – sa aiba dreptul de a decide cu privire la viata ei.

La ce a dus, de pilda, campania obstinata a Maicii Tereza de a determina poporul indian sa nu foloseasca mijloacele contraceptive si sa nu practice avortul? India, in momentul de fata, inca

din anul 2000, a depasit pragul de un miliard de oameni! I se “datoreaza” asta exclusiv Maicii Tereza? Sigur ca nu! Sunt multi factori care au dus la aceasta situatie. Nu aceasta este insa ideea. Ceea ce conteaza aici este atitudinea, capacitatea de a intelege cu adevarat nevoile si specificul local al unei comunitati. Cum e posibil sa vezi atata saracie, boala si moarte in jurul tau (ma refer la anii petrecuti de Maica Tereza in India) si sa nu fii capabila sa intelegi ca, pana cand n-or ajunge s-o duca mai bine cu banii, cu economia nationala, indienii ar fi cazul s-o lase mai usor cu reproducerea? Cum sa nu-ti pui problema si in felul asta, “sa nu-ti tai, in ceata, si alte perspective”, vorba lui Blaga!?

Majoritatea oamenilor din India traiesc intr-o saracie lucie si nu au fost niciodata cultivati. Prin urmare, daca vrei sa-i ajuti cu adevarat, pe langa faptul ca le dai paine si apa, trebuie sa-i inveti carte, sa-i inveti sa gandeasca, sa le deschizi noi orizonturi. Altfel, se vor naste, vor creste si se vor reproduce exact ca in regnul animal, fara sa mai aiba habar si de altceva. Apoi, saraci lipiti fiind, neputand nici macar sa se deplaseze la un kilometru departare toata viata lor (Nu e nici o exagerare aici!), nepermitandu-si sa faca nimic “interesant”, cam ce le mai ramane, cam ce le mai este la indemana, gratuit si placut? – SEXUL! Da, sexul! Fac sex si se bucura de sex pentru ca, oricum, este singurul lucru pe care si-l permit, singurul lucru care le mai aduce si altceva

decat suferinta si pentru care nu trebuie sa plateasca! Si atunci? Vii tu, sacrosancta a crestinismului, si convingi sute de mii de indieni ca e un pacat teribil impotriva lui Dumnezeu daca recurg la avort sau daca folosesc, spre exemplu, prezervativul? Apoi, ca sa te “scoti”, le spui ca e foarte simplu sa nu se mai inmulteasca – nu trebuie decat “sa fie abstinenti”? Cata “umanitate” este in abordarea asta? Adica sa le iei, cu alte cuvinte, pana si amaratul ala de sex, de orgasm pe care il mai au, liber, la dispozitie!

Urase genul asta de abordari. In general, mi se pare o enorma lipsa de bun simt sa te amesteci in treburile sexuale ale altuia. Cine esti tu sa hotarasti daca cineva trebuie sau nu trebuie sa faca sex? Cine esti tu sa-l indemni sa fie abstinent? De ce ar fi? Nu este sexul un lucru natural? Si ce daca natura pacaleste intregul regn animal care se reproduce prin copulatie? Ce daca natura ne joaca tuturor un renghi facand simultan momentul orgasmului masculin cu cel al ejacularii? Suntem oameni si ne-am prins! Nu inseamna ca nu ne dorim copii. Ne dorim. Si ii facem. Insa numai atunci cand suntem siguri ca ii putem creste, ca le putem oferi tot ce au nevoie si aproape tot ce isi doresc. Asa e civilizatul! Nu mai traим in epoca barbara, sa turnam, pe banda rulanta, 15 copii, dupa care sa avem revelatia ca nu avem cum si cu ce sa-i crestem. Suntem oameni ai mileniului III, oameni care au dreptul sa decida pentru ei insisi. Oameni care fac sex si

pentru pura placere a actului sexual, a orgasmului. Atat femeia, cat si barbatul au un drept despre care nu prea se vorbeste in pudibonda societate in care traim – dreptul la orgasm! Nimeni n-are voie sa-ti interzica sau sa-ti rapeasca dreptul la orgasm. Face parte dintre naturalele drepturi fundamentale ale omului.

Cu atat mai mult cand vorbim despre niste oameni atat de saraci precum oamenii Indiei! Daca vrem cu adevarat sa-i ajutam, atunci ii vom strange in scoli si ii vom educa, inclusiv sau, poate, mai ales sexual! Oamenilor astora trebuie sa le explice cineva ca sexul este absolut normal, ca au dreptul sa se bucure de el, casatoriti sau nu, ca au dreptul sa simta placerea orgasmului, dar ca trebuie sa se si protejeze in timpul actului sexual. Acesti oameni sarmani trebuie ajutati sa inteleaga ca a aduce pe lume mai mult de doi copii inseamna, din cauza lipsei banilor, a-i condamna si pe acestia sa traiasca in foamete, boala si saracie. Pe cand, cu un singur copil, mai ai poate sansa de a strange niste bani, de a-l trimite la o scoala, de a-i oferi alte perspective.

Asta inseamna responsabilitate! Asta inseamna sa te intereseze cu adevarat oamenii, iar nu doar propria ta “misiune”, precum s-a intamplat in cazul Maicii Tereza, care nu precupetea nici un efort si nu pierdea nici o ocazie pentru a repeta, realmente obsesiv, ca avortul si contraceptia sunt “ale Diavolului”, ca nici un indian care il iubeste

pe Dumnezeu si care vrea sa ajunga in “gradina” acestuia nu ar trebui sa ia in calcul aceste posibilitati.

Iata, domnule Grigorie, ce ai declansat! Va mai trece probabil ceva vreme pana cand omuletii astia trasi la indigo vor intelege cum functionez. Este suficient sa ma enervezi, sa jignesti femeia si, in general, omul, pentru a aprinde in mine un foc pe care nimeni si nimic nu-l poate stinge. Nu ma aflu aici, pe planeta asta, ca sa tac! S-a tacut destul. S-a tacut mai mult decat tacerea insasi ar fi vrut! Trebuie sa se spuna tot, sa se faca vorbire. A trecut vremea tematoarei taceri. A venit vremea temerarului cuvânt. Vremea verbului care va arde, pana la urma, chiar si cele mai mici prejudecati, chiar si cele mai marunte pusee misogin-dogmatice.

Daca ar fi dupa domnul “Grigorie”, populatia Indiei s-ar dubla in cativa ani. Am ajunge, cu totii, la 20 de miliarde in cel mult un deceniu! Asta e! Inteligenta si capacitatea de a rationa nu a fost impartita uniform. Mai sunt – destule! – si persoane care au lipsit la imparteala. Ceea ce nu e o problema. Am cunoscut si prosti simpatici. Prosti, intr-adevar, dar incapabili sa faca vreun rau, sa omoare fie si doar o baziatoare musca. La tot pasul intalnesc insa prosti agresivi – adica cea mai... proasta combinatie din cate pot fi inchipuie! Prosti care nu ii lasa, barem, pe altii sa traiasca in legea lor.

...Bine, acum, problema e ca, de prosti ce sunt, prostii nici nu se stiu prosti. De unde si paguba...

“Duritate”? Nu, normalitate a discursului pe marginea unor astfel de cuvinte adresate femeilor!

Inchei cu un alt comentariu de pe blog, unde Miruna spune asa: “Cred ca femeile sunt dincolo de religie si de toate ratacirile omenesti. De aceea pot accepta orice cu atata seninatate. Stiu ca sunt iluzii-ce sens are sa te lupti cu o iluzie?”.

...Da, femeile sunt dincolo de religie. Da, ele sunt dincolo de ratacirile omenesti. Dar poti oare accepta cu seninatate ca 75 de milioane de femei sa fie mutilate genetic prin extirparea organului genital extern? Poti oare accepta cu seninatate ca sute de mii de femei sunt arse de vii, stropite pe fata si orbite cu acid, violate si apoi in casatorie luate? Faptul ca o romanca, mama si sotie, este batuta mar de catre alcoolicul sau barbat nu e o iluzie. Bataia aia, din pacate, se simte. DOARE! Lacrimile curg si sunt sarate. Sarate cu sare reala... Te inteleg, Miruna (unde “Miruna” e femeia toleranta a lumii), inteleg ce vrei sa spui, dar nu putem inchide pur si simplu ochii in fata acestor orori carora le sunt supuse sute de milioane de femei ale lumii. Tu, Miruna (unde “Miruna” e femeia minunata a lumii), daca ai vedea ca, exact in fata ta, la doi metri de tine, o

femeie este violata sau batuta, nu ai actiona, ai trece mai departe, tie spunandu-ti si la ureche femeii soptindu-i ca-i totul ok, ca “totul este doar iluzie”? Asa ca pentru mine este foarte clar – are tot sensul sa te lupti cu ororile astea. Cu cat mai multi vor fi cei ce le vor respinge, public, cu atat mai aproape de noi va fi lumea frumoasa.

Iar, pentru a va arata ce anume m-a determinat sa scriu aceasta carte si sa nu ma rezum la cele doua articole publicate pe blogul personal, voi reda in cele ce urmeaza o parte dintre “parerile” a 90% dintre barbatii care mi-au citit articolele (probabil procentul s-ar fi inmuiat semnificativ daca mai multi barbati ar fi avut curajul de a spune ceea ce simt si ceea ce gandesc):

Marian S:
“Simpatic blog ! Mai, dar tu esti femeie deghizata, zau asa !
Hai sa ne intoarcem la lucruri serioase. Nu sunt misogin dar nici chiar asa. Femeia are drepturi, femeia sa stea in fa??. femeia deasupra, femeia e egala (uneori chiar mai egala) si asa mai departe. Eu unul ma simt bine ca macar la biserica am si eu drepturi, ce vii tu sa te razvratesti ? Mai ales ca ideea ca barbatii sa stea in fata cred ca vine din considerente practice: macar asa sa nu se uite barbatii la ele, daca ar fi invers.”

Acelasi *Marian* S (raspunzandu-i unei femei indignate de comentariul sau):

”Mari Maria Marilena imarilenam
Fara gluma: cum stai cu dragostea ? Fii tu buna si
da niste click-uri ca sa vezi cine sunt eu. Cu acest
prilej te anunt ca sunt in cautari: orice de la 18 la
45. Indrazneste, vreau sa-ti arat cit sunt eu de
misogin. Dar iti spun de pe acum: la biserica tot
eu stau in fatza !”

Prunoiu:

“nu ai inteles nimic din crestinism si in special
din cel ortodox, esti departe, dar mai poti ajunge
la timp la masa imparateasca.
citeste si din traditia crestin ortodoxa, poate vei
intelege.

D-zeu sa te binecuvanteze.
Un rob.”

Cristi:

”Aberatii duse la extrem!!!asemenea pretentii
sunt pur si simplu ridicole.Aceste drepturi pe care
le pretinde femeia,le pretinde mai mult din
orgoliu.Credeti ca va dormi mai bine noaptea pe
perna,femeia,daca va avea drepturi egale cu
barbatul,in biserica?Sa zicem ca angajam o
femeie “popa”,cand femeia aceea va fi pe ciclu,
cum va putea sa officieze slujba? vi se pare ok
chestia asta? constiinta/subconstientul nu va
mustra nici macar un pic? Mai aveti un pic si veti
pretinde ca poti intra in biserica imbracat
oricum,atata timp cat ai “ganduri bune”...Pe final
vreau sa spun doar atat:un articol cat se poate de

ridicol, iar cel care la dat s-ar putea sa fie femeie....pa,pa!”

Quola (care, prin acea “Nu as vrea sa se inteleaga ca sunt fanatic sau aparator al religiei crestine” isi dezvaluie si sexul):

“E vorba de femeie? sau de biserica? Articolul incepe frumos... continua bine... dar se termina lamentabil! Inteleg ca esti furios, dar rezolvi ceva? La intrebarea (retorica...) pe care ai pus-o, referitoare la de ce intra barbatii inaintea femeilor, iti voi raspunde cu o alta intrebare: de ce scrii de la stanga spre dreapta? ar fi mult mai util sa scrii cu stanga de la stanga. asa e? Ce nu ai inteles din religia crestina e ca face parte din patrimoniul nostru de romani, daci sau ce om mai fi, traitori aici. Asa e pentru ca asa a constatat unul (sau mai multi) din mosii nostrii ca e mai bine, din motive care noua ne scapa. Daca nu iti convine religia asta, e mai simplu sa o schimbi pe a ta; cu siguranta pe a majoritatii nu o vei schimba.

Nu as vrea sa se inteleaga ca sunt fanatic sau aparator al religiei crestine in general, ortodoxe in particular, dar de la a fi furios pe un obicei sau cutuma si pana la discriminare sexuala, pe motive puerile, e mult. Ce treaba are misoginismul cu faptul ca barbatul intra primul in biserica nu realizez. Sau cu faptul ca barbatul trebuie sa fie descoperit si femeia

acoperita? Sau cu “femeia nu are voie in altar”? Din multe din mesajele de mai sus se intelege un fel de respingere fata de masculinitate, barbatesc, asa cum femeile in general folosesc acest misoginism, ca o arma chiar, impotriva barbatilor, la articolul tau se poate gasi o scuza: esti sau femeie sau. Deci Liviu, indiferent ce ai face, daca traiesti intr-un loc, adopti obiceiurile locului, le ascunzi pe ale tale sau disperi in locuri neumblate... ...dar cine ar mai face bloguri??!”

Marius:

”nici macar nu-ti dai seama despre ce vorbesti referitor la Dumnezeu.Dumnezeu e unu singur,nu budda ,nu allah sau mai stiu eu cine doar Dumnezeu.El te poate ierta ca gandesti asa si caiestete pana nu e prea tarziu. DUMNEZEU sa-ti arate indurare”

...Este ca v-au enervat? Si pe mine! De unde si nevoia de a mai scrie inca multe lucruri ce mai trebuie spuse. ...Intr-o alta carte trecuta deja de varsta primei jumatati...

"To rise in love"

Iluzia starii pe loc ii incearca pe cei mai multi dintre noi. In realitate, nimic nu ramane la fel peste timpuri.

Viata inseamna miscare si doar o singura secunda care o cloneaza pe cealalta ar anula intregul Univers. Intre clipe, prietenii si dusmaniile se fac si se desfac, intre minute se intinde iubire sau se dinamiteaza ura, insa, ceea ce este dincolo de orice dubiu, – nimeni nu face azi exact ce a facut ieri, nimic nu se va intampla maine intocmai cum s-a intamplat astazi. Chiar si cea mai neinsemnata diferenta face ca lumea sa fie, mereu, iremediabil alta.

Iluzia starii pe loc te incearca mai ales atunci cand compari un om dinamic cu o persoana conformista si nedornica de schimbare. Dincolo de rezultatele unei asemenea comparatii, se impune insa realitatea – chiar si cel mai incet dintre melcii inceti se misca! De la particulele subatomice si pana la roiurile de galaxii – totul se misca! O mica diferenta inseamna, pana la urma, o diferenta!

O consecinta a faptului ca absolut nimic, in Univers, nu sta pe loc, este si aceea ca dragostea devine, astfel, un lucru dificil. Dificil nu pentru ca evolutia continua ar fi o noutate, ci pentru ca oamenii tind sa vada intr-o relatie mai degraba un lac decat o apa curgatoare. Britanicii si americanii au chiar o expresie ilustrativa pentru acest fapt. “A te indragosti”, la ei, se spune ”to fall in love”. Adica, textual, ...”a cadea in dragoste”. A te indragosti e a “cadea” intr-un lac sau a te lasa inghitit de nisipurile miscatoare. Oricum, “caderea” aceasta nu poate implica decat stagnare. Nu e nevoie de nici un efort personal pentru a te rostogoli la vale. Valea te cheama la ea, iar gravitatiea se ocupa de problemele tehnice!

...In schimb, pentru a urca un deal, pentru a escalada o stanca abrupta este necesar un efort intens si constient. La vale te poti rostogoli avand constienta suspendata. De urcat, nu poti insa urca decat pe propriile picioare – constient adica! Asa ca, ma intreb, asa cum s-au mai intrebat si altii inaintea mea, de ce nu s-ar spune, din contra – “to rise in love”? De ce, “a te indragosti”, in loc sa fie sinonim cu o “cadere”, nu ar insemna, de fapt, “a (te) urca in dragoste”!? Sensul imi pare mult mai profund...

Toti cei care doar “cad” in dragoste sfarsesc, inexorabil, prin a cadea si in golurile timpului, intr-o eterna plictiseala si amorteala de unde doar divortul, separarea mai poarta farama din steagul

cel uitat al curgerii, al deplasarii printre stele. Dimpotriva, chiar daca, firesc, la inceput “cad in iubire”, putinii oameni constienti ai acestei planete inteleg cat de important este sa nu isi piarda cunostinta, cat de vital este sa se opreasca, la un moment dat, din cadere si sa inceapa, tinandu-se de mana, sa urce spre un varf scaldat de soare.

Femeia propriului inteles

La inceputurile ei, dragostea este, intr-adevar, oarba. Pe jumatate oarba. Pe jumatate, pentru ca ti se intampla mereu, inevitabil, sa te indragostesti de o singura emisfera. Nici nu se poate altfel. Nu te poti indragosti de un om care nu iti place. Intotdeauna se intampla la fel: te indragostesti de o persoana care, printr-un "ce" necunoscut, te atrage magnetic.

Daca atractia e reciproca si legatura se creeaza, urmeaza "luna de miere", care intotdeauna dureaza fix atat cat tine si atractia. Dar cine poate consuma la infinit doar miere, si, mai ales, cine poarta-n sine-atatia stupi!? E firesc ca, mai devreme sau mai tarziu, fascinatia initiala sa se mai dilueze. Ceea ce inainte reprezenta misterul terenului neexplorat, acum ti-ai integrat deja, e parte din tine, e ceva ce "cunosti", ceva digerat. Orice mister digerat inceteaza a mai fi un mister.

Urmeaza apoi – dramatica, de cele mai multe ori – intalnirea cu celalalt el(ori cu cealalta ea). Incepi sa observi din ce in ce mai mult si mai des si cealalta emisfera, pe care nici n-o banuiai. Poate ca nici el(ea) n-o banuia. Poate ca tu ai fost

pur si simplu poarta prin care ceva lui insusi necunoscut a iesit la suprafata.

Sau poate isi cunostea indeaproape "partea intunecata a lunii", dar nu a lasat la vedere decat ceea ce ochii tai vroiau sa vada. Si nu trebuie condamnat. Ti s-a ascuns pe jumatate pentru ca te dorea. Precum si tu il doreai, ascunzandu-te pe jumatate. Si nici macar nu va da deati seama ca va ascundeati. Era o involuntara si inconstienta joaca "de-a v-ati ascunselea".

Dragostea lui te stimula sa dai tot ce ai mai bun in tine, infloreai....Dar cat poate sa tina acest joc? Doar pentru ca n-ai mai vrea sa fie, cealalta emisfera a ta nu inceteaza sa existe. Iar emisfera asta despre care vorbesc nu reprezinta in nici un caz partea ta negativa. Nu e ceva static si dat pentru eternitate.

Este vorba pur si simplu despre ceea ce simti(intuiesti) tu ca i-ar displacea(la tine) celui(cele) de care te-ai indragostit. Si cum, oricat de mult ne-am asemana, ramanem iremediabil diferiti, ne plac si ne displac mereu alte lucruri si alte aspecte. In consecinta, emisfera pe care o infatisezi si cea pe care o tii ascunsa sunt mereu altele, mereu in schimbare.

De aceea spun ca ceea ce ascunzi(sau uiti, intuitiv, sa arati) nu e, cel putin la inceput, ceea ce consideri a fi partea ta negativa, ci ceea ce

crezi tu ca persoana de care te-ai indragostit intelege a fi neplacut. Si uite-asa, ajungi pana la urma sa nici nu mai sti cine esti, cum esti, cat esti. Te reduci mereu, te tai si te despici – pentru a placea, pentru a fi placuta. De aceea nu cred in a indamna o femeie "sa para" misterioasa, pentru a avea succes inaintea "publicului" masculin.

O femeie care "pare" e o femeie care nu prea mai "e". Este o femeie care nu se respecta indeajuns si care nu are suficienta incredere in sine. O femeie nu are deloc nevoie sa mimeze misterul. Femeia este mister. Chiar daca ar dori si tot nu ar putea sa se miste dintr-un loc in altul fara ca misterul sa se miste o data cu ea. Problema este ca femeia ajunge sa nu mai creada in misterul propriu (iar la obtinerea acestui rezultat, barbatii din viata ei contribuie, din nefericire, cel mai mult). Si atunci se straduiesc sa "devina", sa "para" misterioasa.

Daca este sa vorbim despre libertatea femeii, atunci trebuie spus neaparat ca o femeie libera, cu adevarat libera, este o femeie care nu incerca niciodata sa para altceva decat este, care nu isi chinuie fiinta in permanenta, in fel si chip, pentru a ajunge sa corespunda nu stiu carui tipar de feminitate, nu stiu caror canoane estetice, morale si intelectuale inventate de cine stie ce idiot. Nu spun ca a fi tu insati e un verb magic, care atrage barbatii precum becul aprins – tantarii.

In mod normal, asa ar trebui sa fie. Deoarece atunci cand ai curajul sa fii asa cum esti, sa te iubesti asa cum esti, radiezi o energie atat de proaspata incat nu vad cui nu i-ar placea sa-ti fie-aproape. Problema este insa ca nici barbatii nu prea mai au incredere in ei si tocmai de aceea, in general, se tem de o femeie sigura pe ea, pe care nu pot s-o controleze. Atatea mii de ani de dominatie, in toate formele uratului, a "masculului" "puternic", cu un "intelect superior", asupra femeii au lasat urme adanci.

Barbatul are atat de inradacinate in subconstient dorinta si tendinta de a domina, de a-si controla femeia la fiecare pas, incat va va fi foarte greu sa-i scoateti asta din cap! Avand in vedere acestea, fiind tu insati, nu ii vei atrage neaparat pe barbati.

Dar daca ii vei atrage pe unii, atunci sansele ca acestia sa fie oameni de calitate cresc foarte mult. Asa ca, daca vreti, a fi tu insati poate functiona si ca excelent mijloc de selectie. Nu ii vei selecta tu, ci se vor selecta singuri. Pentru ca e al naibii de greu de suportat pentru un barbat care nu e barbat o femeie care este femeie!

Mai vreau sa adaug ca nu trebuie sa cazi nici in capcana de a-ti dori sa fii tu insati pentru a atrage barbati adevarati. Nu! Trebuie sa fii tu insati pentru ca vrei pur si simplu asta. Atat. Restul sunt consecinte si adaosuri colaterale.

O femeie fericita este intotdeauna o femeie care se iubeste si se accepta asa cum este ea, in vreme ce o femeie care vrea mereu sa se ajusteze in functie de gusturile barbatilor, ori ale unui singur barbat(EI!), nu are cum sa ajunga vreodata sa fie multumita. Omul are atat de mult nevoie de libertate incat, chiar daca ai cucerit un barbat, aratandu-te altfel decat esti in realitate, tocmai din aceasta cauza, undeva, in adancurile nebanuit de-adanci ale mintii si ale sufletului tau, vei porni deja sa il urasti.

...Uite ca nici nu mai stiu despre ce scriam la inceput! M-am lasat sedus de misterul vostru. Asa se intampla ori de cate ori indraznesti sa te arunci in oceanul care e femeia... uiti tot ceea ce vroiai sa spui si sa faci, tot ce esti, tot ce-ai fi vrut sa fii... si te scufunzi... tot mai adanc...

Tacerea mea te iubeste...

Tacerea mea te iubeste. Am nevoie de tine departe acum. - Tocmai pentru a te simti aproape.

Cand voi gasi Dumnezeu din mine il voi pune la picioarele Dumnezeului din tine. Nu vreau ca intre mine si tine sa ne mai dezlege un "noi". "Noi" rimeaza prea sigur cu "doi".

Vom fi unul doar atunci cand vom fi, fiecare in parte, un "unu". Unu este intotdeauna suma de unu plus unu. Matematica fiintei...

Iubirea ne decanteaza. Si nu vreau ca unul dintre noi sa fie zat. Zatul se arunca. Doar lichidul se bea.

Am nevoie de lipsa ta pentru a-ti contura prezenta. Dorul este absenta vie. Imi esti acum o absenta vie. Incep numaratoarea minutelor mele din clipa in care te-am intalnit. Intre inima mea si inima ta nu exista diferente de fus orar. Ritmurile cardiace sunt simultane.

Sunt jumatate din jumatatea ta. Esti jumatate din jumatatea mea. Ceea ce ramane nu sunt nici eu si nu esti nici tu. Ceea ce ramane este pur si simplu iubire. Iubire si tacere. Impreuna suntem iubire.

Separat, ne iubim. Sa ne iubim dar sa fim si iubire. Cand ne iubim suntem "doi". Cand suntem suma care facem "unu", suntem iubire.

Arta de a fi "singur" atunci cand esti "impreuna"... Prietenia are nevoie de spatiu. Prietenia este a te relaxa in celalalt. Prietenia este tacerea din iubire. Iubirea inglobeaza prietenia.

Tacerea este mirare. Ma mir de tine...

Abia acum te pot iubi cu adevarat, pentru ca abia acum nu imi mai este frica sa te pierd. O data ce te-am cunoscut nu am cum sa te mai pierd. Esti oriunde si oricand mai sunt si eu.

A trebuit sa te ucid in mine pentru a te lasa sa te nasti in mine. M-am bucurat sa te ucid. Ti-am dat foc fara mila! Apoi te-am luat de mana prin scrum si mi-am dat seama ca nu erai in scrum. Scrum era ceva ce nu erai. Scrumul era minciuna arsa. Masca unei masti.

Nu exista decat clipa asta. Fii cu mine in clipa asta. Nu imi plac pozele, pentru ca pozele aduna clipele. Iar suma de clipe este timp mort. Nu imi plac "imortalizarile". Nu vreau sa-mi amintesc nimic, fiind prea nostalgic dupa clipa asta. Am doar nostalgia senina a clipei asteia. Iubesc devenirea care esti, iar nu apa din paharul de ieri. Ieri nu mai esti, iar maine nu ai fost. Esti doar acum. Sunt doar acum. Nu te mai caut prin poze.

Te mai caut doar exact atunci cand respiri. Te mai gasesc doar atunci cand respiri.

Imi place cand respiri. Imi place cum respiri. Imi este foarte bine atunci cand imi amintesc ca respiri. Asta ma face sa-mi aduc aminte ca respir.

Mi-e dor de tine acum. Dar ma bucur ca nu esti aici. Pentru ca va veni un "atunci" care ne va gasi impreuna si intr-un acolo. Si atunci te voi strange in bratele mele de atunci. Si acum imi doresc sa te strang in bratele mele de acum.

Tu n-ai sa stii daca nu imi auzi tacerea. Si stiu ca nici nu ma poti auzi daca nu tac.

Daca imi auzi si intelegi tacerea, vino! Daca nu, mai stai...

Am ascuns, frumoaso, inelul pentru tine intr-un mar din care, pentru a-l gasi, va trebui sa musti. Te tine dantura?!...

Oarecare

Pastrasem pietricica aceea galbena
Pe care mi-o daruisei cand ploua
Intr-un parc oarecare,
Intr-o seara oarecare,
Fara doar si poate tarziu
De la prima si pana la ultima
Dezinhibare a viscolului
Cu tampla lipita de nori, auzeai
Bataia de inima de lup a Lunii
Mirandu-se, parca, degetele mele
Radeau in parul tau
Ca intr-o poveste, de iarna
Din nou, iarna, din nou, iarna
Oameni sfarmandu-si ceasurile
Treziti dimineata de scartaiala
Timpului amortit de frig
Zidindu-si, de vii, secundele-n piept
Intr-o apocalipsa a anotimpurilor
Si a stelelor muritoare, care cadeau,
Iti mai amintesti, cum cadeau
Imbratisandu-se cu fulgii, molcomi acum
Ca niste serpi buni, discontinui
Buzele tale muscate, sangerii,
Forma fina a sarutului,
Strabatandu-si otrava
Murisem in seara aceea, oarecare
Fara sa stiu, fara nimeni a sti

Mi s-au umezit palmele,
Pietricica aceea galbena
Pe care mi-o daruisei
Atunci cand ploua
Intr-un parc oarecare
Susura un izvor.